"cogito ergo sum"

Mayıs 2017 Sayı 3

HAYAL ET

Hayal Gücü Tetikleyicisi

Hayalet
Mayıs 2017
Sayı-3

Yayın yönetmeni
Editör
Mehmet Kaan Sevinç

Hayalet Mayıs 2017 Sayı 3'ün oluşmasında değerli katkıları ile destek veren arkadaşlarımız

Atilla Bilgen-Aynur Kulak-Emrullah Çıta-
Gökçe Mehmet Ay-Funda Özlem Şeran-Fatih Yürür -
Mehmet Berk Yaltırık-Melahat Yılmaz- Oğuz Özteker-
Okan Kasnak-Reha Ülkü-Sezin Mavioğlu-
Süheyl Toktan-Yusuf Gürkan-Ümit Kireççi-Özgün Uysal-
Çağrı Çalışır-Meryem Yavuz-Sezai İdi.

Grafik Tasarım
Gülhan Sevinç

e-Mail
hayaleteposta
@gmail.com

Editörden...

Bahar, yalvarırım çek git işine!
Salma üstüme çiçeklerini, aklımı çelme!

Ya da ***Orhan Veli'***nin dediği gibi
"Beni bu güzel havalar mahvetti"

Acelemiz yok, uyduk bahara
aheste çekiyoruz kürekleri ki mehtap uyanmasın.
Yazıp çizmenin keyfini çıkartıyoruz. Aheste takılıyoruz hayata.

Üçüncü sayımızda ***"düsturumuz"*** belli oldu.
"Her ayın dibinde masa üstünüzde"
Hahhaaaaaa...

Gelecek sayımızda tekrar görüşmek dileğiyle;
Herkese iyi okumalar.

Hayal'et

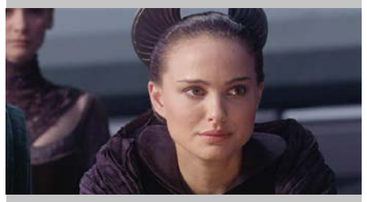

Efsane replik: Güç seninle olsun! - Güç bizimle olsun!

Luke: Buna inanamıyorum.

Yoda: Bu yüzden başaramıyorsun.

A LONG TIME AGO IN A GALAXY FAR, FAR AWAY…

Efsane replik: Güç seninle olsun! - Güç bizimle olsun!

Luke: Buna inanamıyorum.-

Yoda: Bu yüzden başaramıyorsun.

Usta Yoda: Ölüm hayatın doğal bir parçasıdır. Tutma, onlar için yas. Duyma, onlara özlem. Bağlılık kıskançlığa yol açar. Gölgesidir hırsın, bu. Kendini, kaybetmekten korktuğun her şeyden vazgeçmek için eğit.

Usta Yoda: Korku, karanlık tarafa giden yoldur. Korku öfkeye; öfke nefrete; nefret ise acıya yol açar.

Usta Kenobi: Nefrete boyun eğme. o seni karanlığa götürür.

Obi-Wan: Kinin ve güce olan arzun yüzünden oldu bu. Karanlıklar lordunun aklını çelmesine izin verdin. Yok, etmeye ant içtiğin şey haline dönüştün

Darth Vader: I'm your father. *(Ben, senin babanım.)*

Palpatine: Güç kazanan herkes, onu kaybetmekten korkar.

Usta Kenobi: Benim tecrübelerimde şans diye bir şey yoktur.

Prenses Leia: Seni Seviyorum. - Han Solo: Biliyorum.

Admiral Ackbar: 'Bu bir tuzak!'

Obi-Wan: Sen seçilmiş olandın. Sithleri yok etmen gerekiyordu, onlara katılman değil. Güce denge getirecektin, karanlık değil!

Padme Amidala: 'Demek hürriyet böyle görkemli alkışlarla kaybediliyormuş'.

Prenses Leia: İnsanlar da aynı kumlar gibidir. Onları ne kadar çok sıkarsan, o kadar fazlası avucunun içinden kayıp gider.

Mace Windu: This party's over. *(Parti sona erdi.)*

Anakin: Geçen seferkine göre güçlerim ikiye katlandı,Kont. -

Dooku: Güzel.İki kat kibir, iki kat düşüş demek.

Qui-Gon: Endişelerini merkeze alma. Buraya ve şu ana konsantre olmalısın, ait olduğun yere.

Yoda: 'Bir şeyi yapmayı deneme, yap ya da yapma!'

Han Solo: 'Benim hatam değil!'

Güç seninle olsun!

İlk Star Wars filmi olan *"Star Wars: Yeni Bir Umut"*, 25 Mayıs 1977'de gösterime girdi.

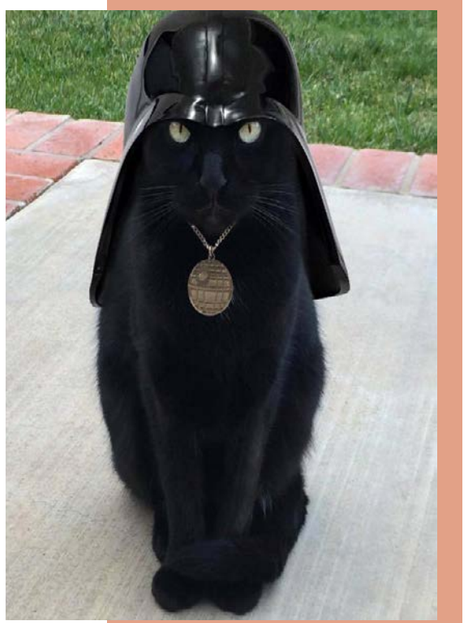

POPÜLER KÜLTÜRDE STAR WARS

1977'den beri yayınlanan 7 filmi ile dünyanın en popüler film serisi haline gelen Star Wars hayranları her sene 4 Mayıs'ı Star Wars Günü olarak kutluyor

Güç seninle olsun!

İlk Star Wars filmi olan *"Star Wars: Yeni Bir Umut"*, 25 Mayıs 1977'de gösterime girdi. O günden beri dünyanın en çok izlenen ve en çok hayranı bulunan popüler kültür ikonu haline geldi.

Aslında serinin ilk filminin gösterime girdiği gün olan 25 Mayıs Star Wars günü olarak kabul ediliyor olsa da, 4 Mayıs'ın ayrı özel bir esprisi var. Filmde sıkça kullanılan *"May the force be with you" (Güç seninle olsun)* cümlesinden *"May the fourth" (Mayısın 4'ü)* türetilmiş ve hatta 4 Mayıs 1979'da Margaret Thetcher İngiltere başbakanı seçildiğinde London's Evening News gazetesi yeni başbakanlarını *"May the fourth be with you Maggie, congratulations"* diye kutlamış.

Bir şehir efsanesine göre bu tabirin yaygınlaşmasına neden olan da Demir Leydi'ye yazılan bu kutlama mesajıymış.

Tüm Star Wars galaksinin,kahramanlarının,hayranlarının 4 Mayıs'ı kutlu olsun!

Güç sizinle olsun!

BİÇİM

Öyküler, Word dosyası olarak, 12 font büyüklüğünde, Times New Roman karakter seçilerek yazılmalıdır.

Öyküler dijital ortamda e-postaya ekli bir dosya olarak gönderilmelidir. Gönderilen öykü dosyasının adında ve içinde yazarla ilgili hiçbir bilgi olmamalıdır.

E-postaya ekli diğer bir dosyanın içinde yazarın açık adı, kısa özgeçmişi, açık adresi ve telefon numarası ayrıca varsa web sitesi adresi bulunmalıdır. Bu dosyaya yazarın adı verilmelidir.

Yazarların yarışmaya gerçek ad ve soyadlarıyla katılmaları gerekmektedir.

TESLİM VE SONUÇLARIN AÇIKLANMASI

Dosyaların gönderileceği e-posta adresi:
yarisma@bilgiyayinevi.com.tr
Son gönderme tarihi:
30 Ağustos 2017

Sonuçların açıklanacağı tarih:
29 Ekim 2017

ÖDÜL
Birincilik Ödülü:
3.000,00 TL (ÜçBinTL) olacaktır.
***
SEÇİCİ KURUL
Müjdat Gezen
(Seçici Kurul Başkanı)
Kandemir Konduk
Ayla Kutlu
Biray Üstüner
Yunus Bekir Yurdakul

Ülkemizde yüz yıllar öncesine uzanan güçlü bir mizah geleneği var.

Halk, en karanlık, en sıkıntılı zamanlarda bile mizahın gücüyle kendisini ifade etmiş, sorunlarını ortaya koymuş, baskılara ve adaletsizliğe karşı isyanını dile getirmiştir. Kaba kuvvete karşı zekânın, hoyratlığa karşı inceliğin, bölüp parçalamaya karşı dayanışmanın, acıya karşı gülümsemenin gücüdür mizah. Bu yönüyle her dönem halkın hem sığınağı, hem silahı olmuş, direncini büyütmüştür.

Nasreddin Hoca'ya, Keloğlan'a kadar uzanan mizah geleneğimizin edebiyatımızdaki devamı niteliğinde olan Aziz Nesin, Rıfat Ilgaz çizgisinin bugün yaşayan en önemli temsilcilerinden biri Muzaffer İzgü'dür.

Muzaffer İzgü adına düzenlediğimiz bu yarışmayla hem bu alanda yeni eserlerin ortaya çıkmasını, hem de bu çizgiyi devam ettirecek yeni yazarların kazanılmasını amaçlıyoruz.

Yarışmamıza herkes davetlidir.

Katılım şartları ve yarışmayla ilgili diğer bilgiler aşağıdaki gibidir.

KATILIM ŞARTLARI

Yarışma seçici kurul üyeleri dışında tüm yazarlara açıktır.

Yazarlar yarışmaya en az üç öyküden oluşan bir öykü dosyasıyla katılabilir.

Öykülerde konu kısıtlaması olmamakla birlikte gülmece alanında yazılmış olmasına ve Muzaffer İzgü çizgisine uygunluğuna bakılacaktır.

Öyküler daha önce bir yarışmaya katılmamış, basılı veya dijital ortamda yayımlanmamış olmalıdır.

Birinci olacak dosyanın yayın hakkı Bilgi Yayınevi'ne ait olup basıldığı durumda telif ödenmez.

Okan Kasnak

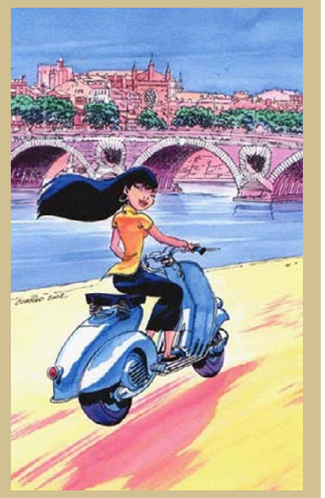

Gelin Ülkemizde Giderek Popülerleşen Bu Serinin Kitaplarına Yakından Bir Göz Atalım...

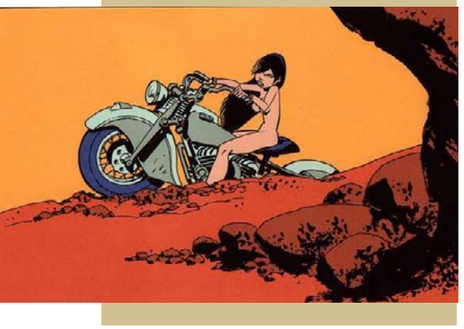

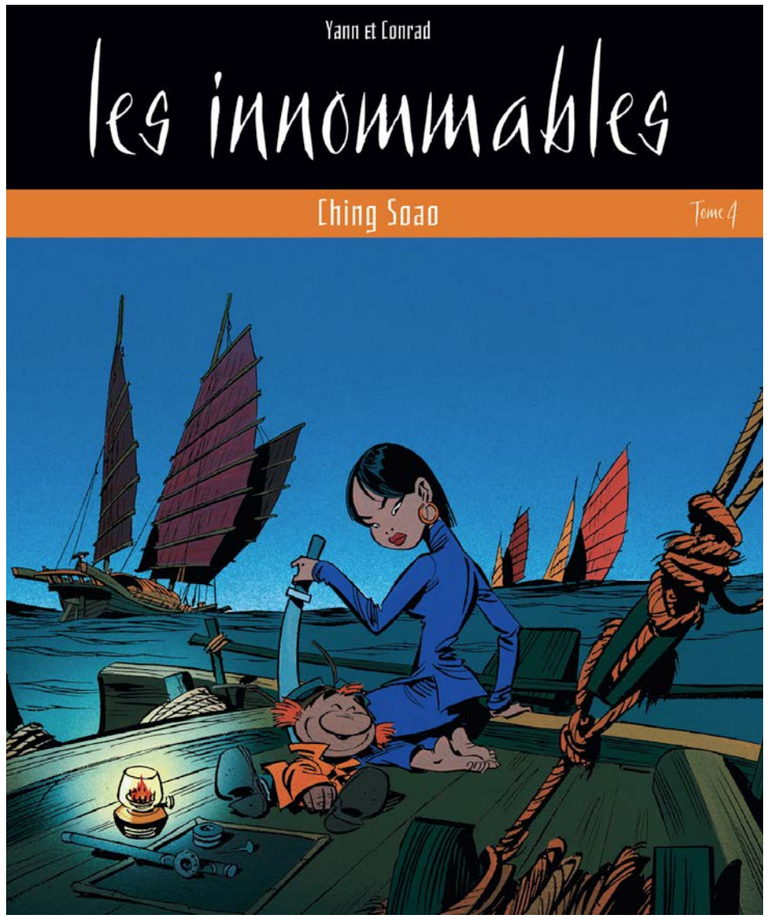

BEYAZ KAPLAN İNCELEME

Çok büyük bir başari yakalamiş ve hatta kült olmuş serinin içinden bir spin- off çikarmak aslina bakarsanız büyük risk taşır. Okuyucunun bunu kabul etmesi, alışkanlıklarından vazgeçmesi, yükseğe konulan çita gibi etmenler işi oldukça zorlaştırır. Ancak işin içinde yann ve özellikle conrad varsa bu o kadar da zor olmaz. Günümüzde uderzo'dan sonra asterix'i çizme onuruna ulaşan didier conrad'ın eşsiz firçasından çıkan beyaz kaplan işte böyle bir seri...

Beyaz kaplan 2005 yilinda ülkemizde kazara kahraman *(les innomables)* adıyla bilinen serinin spin-off 'u olarak yaratılmıştır. Serinin ana karaterlerinden alix yin fu çok sevilince ve okuyuculardan gelen yoğun talep üzerinde dargaud ilk albümü "*au service secret du grand timonier* " *(yüce kaptan'in gizli ajani)* 2005 yilinda yayınlamıştır. Yedi kitap süren macera 2010 yılında yayınlanan yedinci kitap "*voir paris et mourir" (paris'i gör ve öl)* ile şimdilik sona ermiştir.

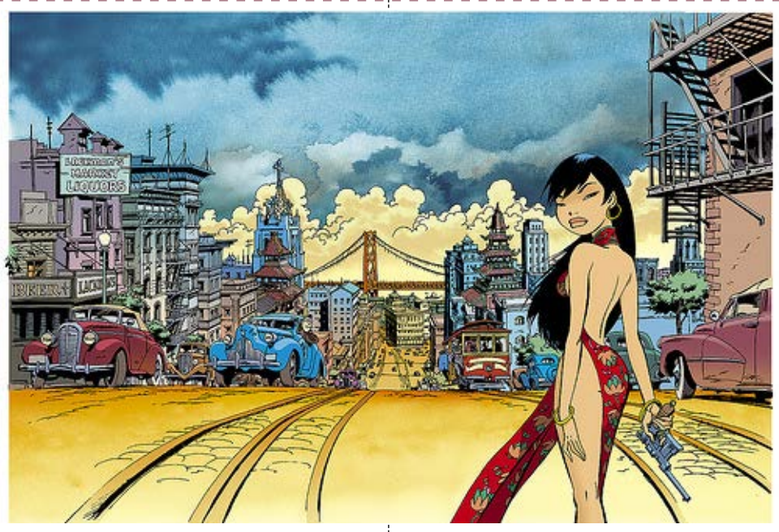

Gizemli, merhametli ve aynı zamanda soğuk kanlı bir katil olan alix yin fu'nun les innomables'in kahramanları mac, Tim ve Tony ile tanışmadan önceki hayatına ve onun mükemmel bir ajan olma yolundaki maceralarina odaklanan beyaz kaplan serisi ile aynı zamanda gizli beyaz kaplan çetesi ve Alix'in gizemli geçmişi hakkında da bir çok gölgeyi aydılatmaktadır.

Ana seriye göre Conrad'ın berraklaşan çizgisi, karelere başarıyla yedirdiği esneklik, hareket, zarafet, atmosfer setleri de karaterleri bir bakıma canlandirmiştir. Conrad'ın *"el dorado yolu "(dreamworks,2000)* animasyonu ie edindiği akıcılık deneyimi okuyucuda birinci sınıf bir James Bond filmi izliyormuş hissi uyandırmıştır.

Yann ile başlayip Willbur ile devam eden senaryo gereksiz diyaloglardan arınmış, tarihsel gerçek olaylara ustaca bağlanmış, gerçek kişiler ve komplo teorileri hikayelere ustaca yerleştirilmiştir.

Ana serinin aksine, Alix'in seksiliği yerine duru güzelliği ortaya çıkarılmı, karakterlerin gerçekçi bir geçmişe sahip olmasina özen gösterilmiştir.

Çeşitli ülkelerden *(Japon, İngiliz, Fransiz, Amerikan)* karakterler kahramanımıza eşlik etmiş ve maceralarında belirleyici roller üstelenmişlerdir.

Gelin ülkemizde giderek popülerleşen bu serinin kitaplarına yakindan bir göz atalım...

İkinci dünya savaşı sonrası, Çin Chiang Kai-Shek'in milliyetçileri ve Mao Tse Tung'un komünistleri arasındaki iç savaşın tam ortasındadır. Genç ve güzel bir kadın, Alix Yin Fu işte bu ortamda komünist rejimin gizli servisi Gong An Ju'ya katılır. İlk görevinde *(1. ve 2. Kitap)* Hong Kong yeraltı dünyası ve İngiliz gizli servisinin arisrokrat üyeleriyle birlikte amerikalilarin kayıp üçüncü atom bombasının peşine düşer. *(Shukumeï les innommables serisi)*

Serinin üçüncü kitabında alix, yaninda yol göstericisi jin hui ile beraber, bu kez San Fransisko'da karşımıza çıkar. Eğitimini tamamlaması amacıyla üç renkli ejder olarak bilinen Fransız komünist Maurice Rousseau'ya gönderilen Alix eğer rejime fahişe olarak hizmet etmek istemiyorsa, soğuk kanlı bir katil olabileceğini ispat etmek zorundadır. Hedeflerinde ise Amerika'ya kaçan Japon savaş suçluları ve onların işbirlikçileri vardır.

Damdaki ajan (*une espionne sur le toit) serinin dördüncü kitab*i, Şangay'da geçer ve komünist ve milliyetçi Çin gizli servislerinin mücadelesine odaklanir. Bu macerada Şangay'in savaş sonrası kaotik ortamında, ilk defa Gong An Ju'nun başkanı Kang Sheng Arzi Endam eder.

*Be*şinci kitap, Anka'nın yılı *(l'année du phénix),* Hong Kong,

şangay ve londra üçgeninde geçen bir kovalamaca hikayesi. Beyaz kaplanlar cemiyeti ile Gong An Ju'nun hesaplaşmasina dahil olan ajan 005 ve mi6 'nin karşısına Alix ve dostları çıkar.

*Mikado teorisi (la théorie du mikado) macera*sıyla birlikte olmazsa olmazımız Cia ve kayıp Japon altınları karşımıza çıkıyor. Ajan Landsdale ve Cannon'un amerikavari planlarına dahil olan Alix ve Rousseau'nun yolu bir kez daha Japonlarla kesişiyor.

*Serinin 2010 y*ılında yayınlanan son kitabı Paris'i gör ve öl *(voir paris et mourir)* aksiyonu ve kovalamacası bol, Japon imparatorundan, hain generallere uzanan bir yolda Alix'in aklanma ve intikam macerasi olarak okuyucularinin beğenisine sunulmuştur.

Ülkemizde diğer birçok kaliteli iş gibi maalesef yayın şansı bulamayan bu değerli seriyi yakın zamanda okumak dileklerimizle....

Albümler1 -*Au service secret du grand timonier*, dargaud, 2005
Senaryo: Yann - **Çizim:** Didier Conrad - **Renklendirme:** Julien Loïs

2-*Peau de pêche et cravate de soie*, dargaud, 2005
Senaryo: Yann - **Çizim:** Didier Conrad - **Renklendirme:** Julien Loïs

3 -*L'art du cinquième bonheur*, dargaud, 2006
Senaryo: Didier Conrad Ve Wilbur - **Çizim:** Didier Conrad – **Renklendirme:** Julien Loïs

4- *Une espionne sur le toit*, dargaud, 2007
Senaryo: Didier Conrad Ve Wilbur - **Çizim:** Didier Conrad - **Renklendirme:** Julien Loïs

5-*L'année du phénix*, dargaud, 2008

Senaryo : Didier Conrad Ve Wilbur – **Çizim :** Didier Conrad **Renklendirme:** Julien Loïs

6 -*La théorie du mikado*, dargaud, 2008
Senaryo: Didier Conrad ve Wilbur - **Çizim:** Didier Conrad - **Renklendirme:** Julien Loïs

7 -*Voir paris et mourir*, dargaud, 2010
Senaryo: Didier Conrad Ve Wilbur - **Çizim:** Didier Conrad - **Renklendirme:** Julien Loïs

Öykü...

Oğuz Özteker

Köyün kızlarının çoğu henüz kendilerine laf bile atılmadan vefat edince geride kalan azınlık, dertlerine çözüm bulsun diye komşu köyden bir kemancı getirtmiş. Planları şuymuş;

LALELİ KÖYÜN KEMANCISI

Usta, bu ne şimdi?

Neyi beğenmedin, anlamadım ki? Henüz sadece başlığı yazdık ama daha şimdiden eleştirmeye başladın.

Diyorum ki bu masalı daha önce yüz kere dinledik. Neden aynı şeyi bir de sen anlatıyorsun?

Bre cahil, madem bilmiyorsun bari sus da cehaletin ortaya çıkmasın! Aynı şey değil bir kere… Senin o bildiğini Fareli Köyün Kavalcısı…

Yahu ne fark eder? Ha fareli köyün kavalcısı, ha laleli köyün kemancısı… Sonuçta ikisi de köy, ikisi de müzisyen değil mi?

İyi de ben çok farklı bir hikâye anlatacağım…

Pekâlâ dinliyorum, anlat bakalım.

Şimdi bak… Geçmiş günlerde, rengârenk köyün birinde, öyle güzel laleler yetişirmiş ki bu köyde yaşayanlar lalelerle ilgilenir, diker, sular, büyütür, budar, başka ülkelere bu çiçekleri satarak hayatını kazanırmış.

Eeeee?

Sözümü kesme Çırak Efendi, dinleyemeyeceksen anlatmayayım.

Peki, peki bana aldırma, devam et Usta…

O kadar çok lale varmış ki bu köyde, adı bile Laleli Köymüş ve evlenme çağına gelen genç kızlar dışında hiç kimsenin bir şikâyeti yokmuş bu durumdan.

Ne kadar saçma, benim bildiğim tüm kızlar sever çiçeği…

İyi güzel de dinle bak… Kızların şöyle bir sorunu varmış, kendilerine koca olabilecek erkekler lalelerle ilgilenmekten bu genç hatunlara vakit ayıramaz, onlarla ilgilenmezlermiş. Bütün işleri güçleri, varsa yoksa lalelermiş. Bu da yetmezmiş gibi ne kızların gönüllerini hoş tutabilmek için onlara tatlı sözcüklerle iltifat eder, ne de evlenmeyi düşünürlermiş.

İyi de bu durumda___

Sonuç olarak genç kızların birçoğu hiçbir erkeğin ilgisini çekemediği için evlenemez, platonik veya cinsel bir ilişki yaşayamadan Hakk'ın rahmetine kavuşurlarmış…

Açılmadan iade diyorsun yani…

Terbiyesizleşme Çırak Efendi!

Tamam, tamam, sen anlat Usta…

Köyün kızlarının çoğu henüz kendilerine laf bile atılmadan vefat edince geride kalan azınlık, dertlerine çözüm bulsun diye komşu köyden bir kemancı getirtmiş. Planları şuymuş; virtüöz bir gün boyunca köyün içinde dolanacakmış ve bu esnada kemanıyla sihirli bir melodi çalacakmış. Böylece, genç erkekler bir süre için lalelerle ilgilenmekten vazgeçerek kızların farkına varacakmış. Hiç değilse elini çabuk tutabilen kızlar da kendilerine koca bulabilecekmiş.

Kemancı adamın bu işten ne kârı olacakmış?

Kemancının karıyla kızla işi yokmuş be Çırak Efendi… Beni nerenle dinliyorsun, anlamadım ki?

Asıl sen beni nerenle dinliyorsun Usta; karı demedim ki kârı dedim… Görmüyor musun â'nın üzerindeki inceltme işaretini?

Hay dilini eşekarısı soksun Çırak Efendi! Eşeklik, sana masal anlatanda zaten…

Aman efendim, o da ne demek şimdi… Sizin gibi bir üstada laf etmek benim neyime? Lütfen beni affedin ve masalın devamını anlatın.

Dinleyeceksen anlatayım ama çokbilmişlik taslayacaksan, burada bırakalım.

Olur mu öyle şey, vallahi meraktan çatlarım! Ne olmuş peki, kemancı ve kızlar anlaşmış mı, adam bütün gün sokaklarda dolaşıp, sihirli melodisini çalmış mı? Çaldıysa ne olmuş?

Çalmaz mı, çalmış tabii… Hem de öyle güzel çalmış ki, bu müziği duyan köyün tüm delikanlıları lalelerle ilgilenmeye ara verip, kemancının peşine düşmüşler. Durumun farkına varan kızlar, hemen erkeklerin etrafını sarmışlar. Kimileri gözlerini süzüp oğlanlara gülümserken, kimileri de onlarla sohbet etmeyi denemiş. Fakat o da ne? Lalelerle ilgilenmeyen erkekler bu defa da…

Bu defa da… Anlatsana be Usta, neden sustun, meraktan çatlatacaksın beni…

Acaba beni can kulağıyla dinliyor musun diye merak edip sustum.

Evet, evet, dinliyorum.

Neyse Çırak, uzatmayalım. Lalelerle ilgilenmeyi bırakan köyün delikanlıları bu defa da kemancı ile ilgilenmeye başlamışlar.

Kemancının peşi sıra köyden ayrılmışlar. Tabii tüm hatunlar bu işe çok şaşırmış ve onları takip etmeye başlamış.

Desene yağmurdan kaçarken doluya tutulmuşlar, nitekim geylerin aşkı büyük olur. Hatta şarkısı bile var…

Allah cezasını versin senin gibi çırağın, aklın fikrin ibnelikte!!!

Ayıp ediyorsun be usta, vallahi kötü bir niyetim yoktu, şaka olsun diye dedim ben…

Kimi kandırıyorsun Çırak Efendi; biz bu saçları değirmende ağartmadık.

Haklısın usta haklısın; eşeklik ettim, affet beni… Affet de hikâyenin sonunu anlat bari, kemancı nereye götürüyormuş arkasındaki delikanlıları?

Yaaaa, merak edersin işte böyle…

Anlat Usta anlat, dinliyorum.

Meğer kemancının da kendi köyünde çok büyük bir tarlası varmış ve karısı buraya çiçek eskin diye adamın başında dırdır edip durmaktaymış. Üstelik kendinden sen de on beş, ben diyeyim yirmi yaş genç olan karısını pek de kıskanırmış. Meğer sadece lalelerle ilgilenen gençler sayesinde hem tarlasına çiçek ektirmeyi, hem de hanımını kötü niyetli bahçıvanlardan sakınmayı planladığı için genç kızların isteğine razı gelmiş…

Usta kızma ama senin bu köyün delikanlıları da tam bir göt lalesiymiş yani…

Ulan senin gibi çırağın Allah belasını versin!!! Defol git karşımdan edepsiz herif… Ben sana ne anlatıyorum ama sen neler anlıyorsun. Bu kafayla senden bir bok olmaz!!! Tövbe ya Rabbim tövbe…

Süheyl Toktan

Starter bu hafta Oto Haberleri'ni göndermeyi unuttu! Editör de benim motorlu araçlar alanındaki bilgimin yeterliğinden haberdar olduğu için, mekanik sayfasıyla benim ilgilenmemi istedi. Küçük aynalar hakkındaki -ki bunlara beyler garip bir şekilde dikiz aynası diyorlar- yazıya başlamadan önce, Starter'i bulmak için küçük bir araştırmaya giriştim ve bu makaleyi neden yazmayı unuttuğunu keşfettim. Starter beraberinde getirdiği bazı modellerle kendi başına küçük bir auto-show düzenlemiş. Ben oraya gidiyorum, siz de benimle gelmek ister misiniz? SECCOTİNE.[1]

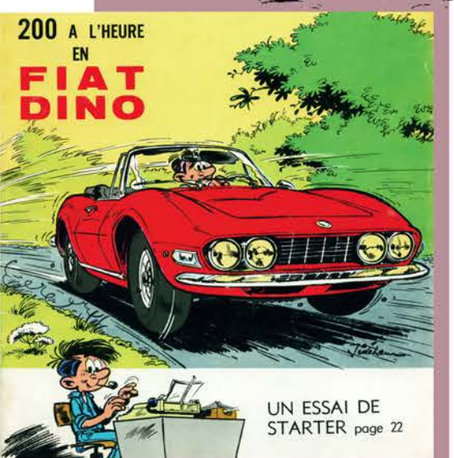

***Journal de Spirou** N°1556 / 1968 Starter kapak çalışması*

Tenten sevgisiyle başlamıştı her şey. Jidéhem

21/12/1935 (Belçika) - 30/04/2017

Eline kalem almaya başladığında Tenten'in maceralarını kopyalayarak çizgi hayatına adım atmıştı **Jidéhem** ya da gerçek adıyla **Jean De Mesmaeker**. Öğrenmek tutkuyla izlediğiniz birini veya bir şeyi kopyalayarak başlar. Ben de çocukluğumda benzeri bir deneyim yaşamış olmama rağmen aynı sonuca vardığım söylenemez. Ama ilk çizgibandını 1954'de yani 19 yaşındayken yayınlatmayı başarmıştı Jidéhem. Tabii bu arada, Belçika'nın saygın sanat okullarından **Saint-Luc Enstitüsü**'nde dekoratif sanat eğitimi aldığını da belirtelim. Taklidin ardından öğrenim geliyor, tabii hâlâ aynı tutkuyu taşıyorsanız elbet. Ben orasını kaçırmış olmalıyım işte!

Böyle başlayan bir başarı hikâyesi geçtiğimiz ayın sonunda sonlandı. BD âlemi ikinci sefer gündemi kendi belirleyince, ben de ötesinde kalamadım. BD'de farklı bir yere sahip olan Jidéhem, imzasını attığı kendi işleri kadar, başka üstadlara verdiği yardımcı çizer katkılarının da altına imza koyan ve yardımcılığı zaman zaman 'paylaşılamayan' bir sanatçıydı. Geçen sayıda 60. yılı nedeniyle konu edindiğim ***Gaston***'a en az yaratıcısı ve çizeri **Franquin** kadar emeği geçmiştir. Öyle ki, usta başta adsız olan zengin işadamı figürüne Jidéhem onu babasına benzetince ***Mesmaeker*** adını vermişti belki de bir nazire olarak.

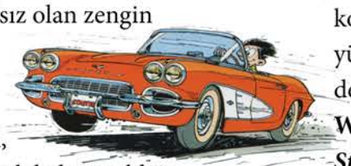

19 yaşında yayınlama olanağı bulduğu ilk çizgileri, **Maurice Tillieux**'nün polisiye serisi ***Félix***'den esinlenerek kaleme aldığı ***Ginger*** adlı özel dedektifin maceralarını konu alan bir dizi hikâye, yayın hayatı 1945-1956 yılları arasında sürmüş olan **Héroïc-Albums** dergisinde yer almıştı. Öykündüğü Félix de 1949'dan beri aynı dergi bünyesinde yer alıyordu ve Tillieux da o sıra buram buram ligne claire[2] kokan paneller üretmekteydi. Dergi kapanınca kendini **Dupuis**'ya tanıtan Jidéhem editörün Fransız sansürüyle ilgili endişeleri sebebiyle bu tip yarı gerçekçi ve sert bir diziyi yayınlamaktan çekinmesi üzerine faaliyetlerini askıya alan Ginger'i ancak yirmi küsur yıl bekledikten ve bu süre içerisinde gençlik dergilerinde tolerans eşiğinin önemli ölçüde yükselmesinden sonra Spiru dergisi bünyesinde 1979'da yeniden çizmeye başlayacak ve ilginç bir şekilde, belki bir özlemin zorlamasıyla, 2000 yılına kadar nefis bir **Hérge** takipçisi özelliklerinde 7 kitap verecektir.

Buna karşılık, Héroïc-Albums'ü takiben Jidéhem Spiru dergisinde emek yoğun bir sürecin parçası olarak kariyerinin en önemli sürecine başlayacaktır. O sıralar Tenten dergide ***Modeste ile Pompon***, Spiru dergide ise ***Spiru ile Fantazyo***'yu çizmekte olan Andre Franquin, Gaston için de kolları sıvamış vaziyette iken, iş yükü yetmezmiş gibi bir de Spiru dergideki spor yazarı **Jacques Wauters**'un 1949'dan beri yazdığı ***Starter*** adlı aktüel araba haberleri

***Journal de Spirou** N°999 / 1957, İlk Starter çizimi.*

köşesinin de illüstrasyonlarını yapmaktadır. Büyük üstad kendisine gönderilen genç Jidéhem'i muhtemelen Héroïc-Albums'de çizdiği Ginger işlerinde açıkça hissedilen motorlu araçlara olan ilgisini fark etmiş olduğundan, Starter çizimlerine verir. Kısa zamanda diziyi tamamen devralan Jidéhem 1980'e kadar yüzlerce araba çizecektir.

Starter karakteri araba testleri yapan genç bir teknisyendir. Yaptığı test sürüşlerinin sonucu olarak da söz konusu arabanın özellikleriyle ilgili okuyucuya bilgi aktarılır, elbette yazar Wauters eliyle. Genelde otomobil, bazen havacılık, gerekse redaksiyonel yazılar eşliğinde bu dizi 1978'e kadar Jidéhem'in kaleminden sürecektir. Başlarda zaman zaman birkaç mini hikâyeyle de desteklenen sayfa, 1964'de sanatçının kendi kızından esinlenerek konuya dahil ettiği ***Sophie*** karakteri ile birlikte ***L'oeuf de Karamazout*** adlı paralel giden bir uzun hikâyeyle aslında 20 kitap sürecek Sophie dizisinin de kapısını açacaktır. Ve böylece Karamazout Yumurtası, Sophie dizisinin ilk kitabı haline gelmiş olur. Albümde babası profesör Karamazout'un îcatlarını çalmaya çalışan haydutlarla Starter'in de yardımıyla mücadele eden küçük, korkusuz, afacan ve şeker kız Sophie'nin hikâyesi anlatılmaktadır. Seri boyunca senaryolar Jidéhem'e ait olmakla birlikte bazılarında **Vicq**'in de katkıları var. Spiru dergide 1965-1994 arası yayınlanan 57 hikâye

***Sophie**, gerçeği sağda. Kağıttakiyle pek benzerliği yok. fotograf; **Franquin**.*

kısa zaman aralıklarıyla Dupuis tarafından 20 albümde toplandı.

Spiru dergide Starter sayfası ve Sophie dizisini uzun yıllar boyu götürürken başta da belirttiğim gibi Jidéhem Franquin'in yardımcısı olarak Spiru ile Fantazyo'nun maceraları, Gaston ve Modeste ile Pompon çizimlerinde çizer ve dekorist olarak çalıştığı gibi bazı albümleri de ustasıyla birlikte imzalamışlardı. Franquin'in yanı sıra başka çizerlerin de desteğini istediği Jidéhem örneğin: **Roba** ile ***Rimabelle*** ve ***Boule ile Bill*** ve **Walthéry**'yle ***Natacha*** da çalışmıştı.

Jidéhem 1995'de son Sophie albümünü verdikten sonra en değerli mimarlarından biri olduğu Franko-Belçika çizgibandından duyduğu yenilenme ihtiyacı sebebiyle yavaş yavaş uzaklaşmıştı.

[1] Spiru ve Fantazyo'nun gazeteci arkadaşı Seccotine'e ait olan giriş yazısını Journal de Spirou #1030 /1958, **Jidéhem / Franquin** çalışması "Starter-Salon" sayfasından aktardım.

[2] **Ligne claire** terimi, **Hergé**'in öncülüğünü yaptığı çizim tarzı. Aynı kalınlıkta temiz, güçlü çizgiler, kontrast önemsenmezken tarama da kullanılmaz.

• ***Jidéhem'in karakterleri, hep bir arada:*** Sophie, Ginger ve kız arkadaşı Véraline, Starter ve arkadaşı Pipette. *(yukarıda)*

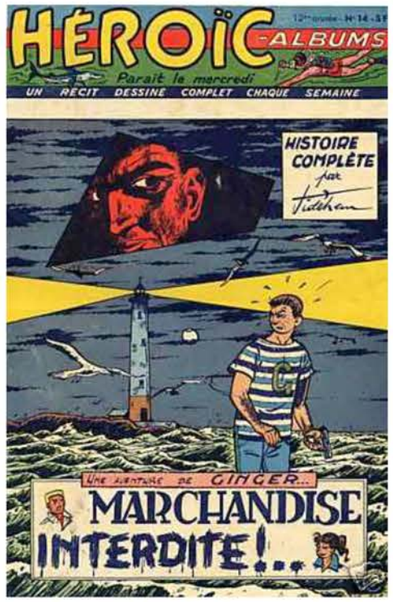

• 1958'de patron **Dupuis** ayakta uyuklayan çalışan figürünü çağdaş verimlilik anlayışına uygun bulmadığı teziyle ***Gaston****'un* geleceğini sorgular fakat her şeye rağmen ***Lagaffe*** reklâm getirir ve kısa sürede ***Piedbœuf*** ile portakallı limonata için ferahlatıcı bir sözleşme imzalarlar. *(Sol üstte)*

• **Franquin** ile birlikte imzaladıkları ***Z comme Zorglub****'da* reklâmı içeren bir panel. *(sağda)*

• **Héroïc-Albums** dönemi ***Ginger*** çizgileri için pek l***igne claire*** denemese bile, Tenten etkilerini gözlemlemek mümkün. *(Sol üstte)*

• Ondan neredeyse 30 sene sonraki ***Ginger****'in* neredeyse ***Tenten****'den* farkı yok demek de mümkün, değil mi?
*(**Les Mouches de Satan** / 1985)*

• ***Journal de Spirou*** *Mayıs 1959* kapağı. Direksiyonda yüzünde şeytanî bir gülümseme ile gazlayan ***Starter,*** sağında ise korkudan yeşermiş ***Gaston*** oturuyor: *"Bu benim son birinci sayfa sunumum olacak!"* diye düşünerek...

Reha Ülkü

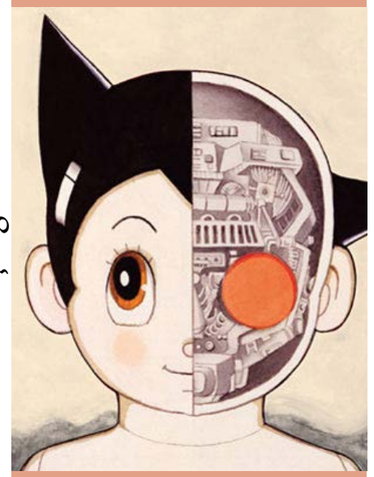

Ondan önce, bilinçsizce mim-sever olarak anti-tiyatrocuydum. Benim için mim, tiyatroda sözün gereksizliğini kanıtlayarak, klasik tiyatro çizgisini negasyonlar.

MANGA VE ANTİ-TİYATRO

Girizgah:

Aklıma asla böyle bir başlık gelmezdi:

Eğer, bir cuma gecesi bir yolcu, beni gecenin içinde uykumdan uyandırılmış olarak bir başıma bırakmasaydı...

Eğer, ben internette *'surf'* yaparken, 6. ilintili konuda, bir manga çizerinin yaşamının tiyatrolaştırıldığını okumasaydım...

Metin:

'Butoh, Anime, Miike' metnimde anime ve manganın anti'liğini ve avangardlığını açımlamıştım.

Geçelim geçmişe:

Ben bir anti-tiyatrocuyum. 1986'da buto hakkında makaleler ve buto metinleri okumaya başladığımda, ITT'nin yaptıklarını okuduktan beridir *(ki İstanbul Tiyatro Festivali'nde de aynı şeyler yaşandı),* daha ilginci onların yaptıklarının tıpatıp aynısını BÜ tiyatrocularının benim dans tiyatrosu metnime o zamanlar yaptıklarıyla görünce... *(Aynı insanlar, 25 yıldır hala benim onlara verdiğim kırıntıları sindirmeye çabalayan çalışmalar yapageli- ve gidi-yorlar. Hiçbiryere de varamıyorlar, nasipsiz-menzilsizler.)*

Ondan önce, bilinçsizce mim-sever olarak anti-tiyatrocuydum. Benim için mim, tiyatroda sözün gereksizliğini kanıtlayarak, klasik tiyatro çizgisini negasyonlar. *(Üstelik sözün eylem olduğunu düşünen, savunan ve yaşayan biriyim.)*

Klasik / ana akımsal / skolastik / akademik çalışmalar, avangardı yakalamaya, devinimsiz bırakmaya, uyruklaştırmaya, cezalandırmaya debelenir. Çoğunluk bunu başarır da ama başaramadıkları, sanat tarihinin *'öncü olmayan sanat, sanat değildir'* olarak yazılmasıdır, eksi zekalı ve eksi bilgili birileri avangardın öldüğünü ilan etmiş olsa da...

Şimdi de bunu bir anime ustasına, *'Astro-Çocuk'* çizeri Tezuka'ya yapmışlar. Onu ve eserlerini dans tiyatrosu yapmışlar.

Olmaz mı?

Olur.

Animelerde zaten lirik bir drama mevcuttur. Ancak animeler özgün bir alaşımdır. Her animecide değişen niceliklerde ve niteliklerde. İşin ilginci, bir eseri yaratan sanatçının o eserinin avangardlığının gölgesinde kalabilmesidir, Oshii'nin yaşamı, eseri 'Ghost in the Shell 1-2'nin çook gerisine düşer.

Böyle bir ikilem varken, kendisi vefat etmiş, dolayısıyla birinci elden kontakt sağlanamayacağı için bu çaba, 2 kez baştan beyhudelik riskine sahip.

Artı, mangaların ve animelerin hafif odağına, çocuk mangası/

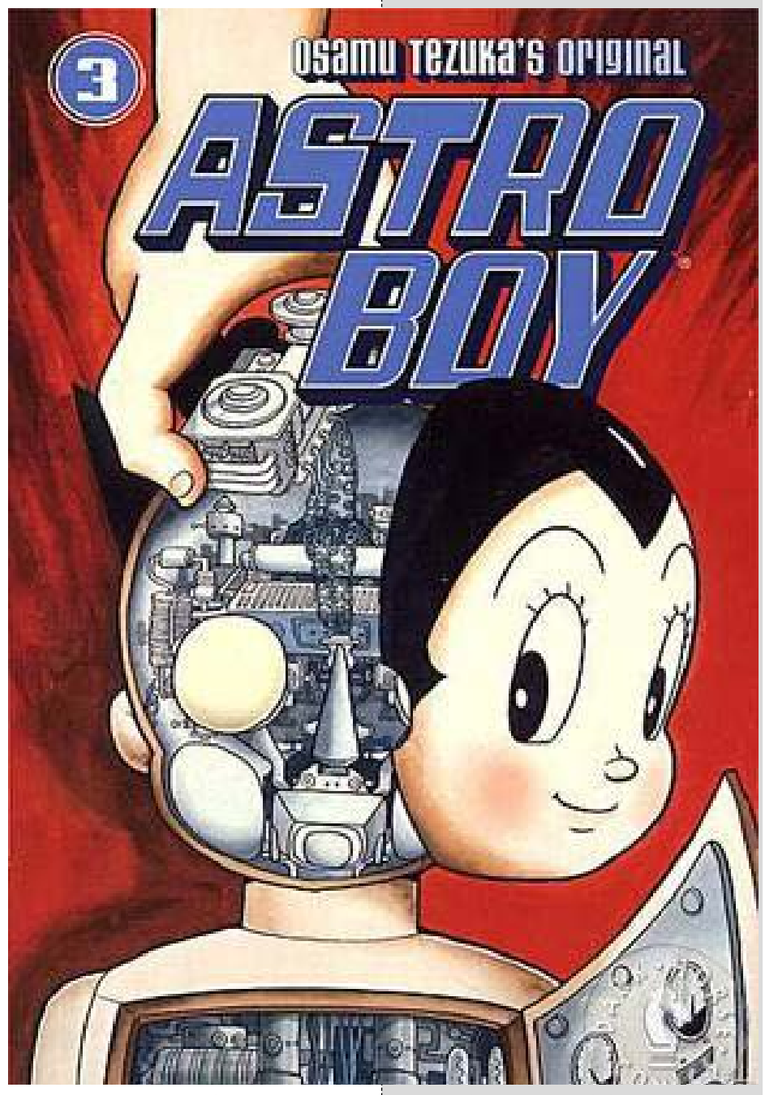

animesi çizen/yazan birine yönelmişler.

Buradan, açıktan bir eksi vektör kazanılıyor.

Gelelim mangalardaki ve animelerdeki anti-tiyatroluğa:

Onlar Artaud'nun vahşiliğine sahip.

Onlar Brecht'in epikliğine sahip.

Onlar Brook'un boş alanına sahip.

Onlar Beckett'in absürdüne sahip.

Onlar Grotowski'nin fakirliğine sahip.

Onlar Aristo-lao Tzu di-diyalektiğine sahip.

Onlar butoh-tanztheater diyalektiğine sahip.

Onlar, butoh-anime-Miike triyalektiğine sahip.

O nedenle onlar, avangard ve anti-tiyatro üzeri +5.

O nedenle onlar aşkın ve öteleyici.

Çağrı Çalışır

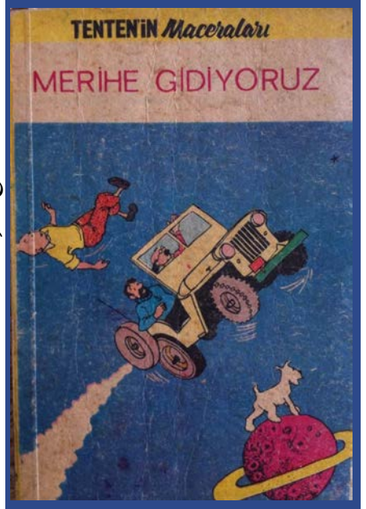

Bizim için bir özel önemi de filmin ilk 25 dakikasının İstanbul'da çekilmiş olması.

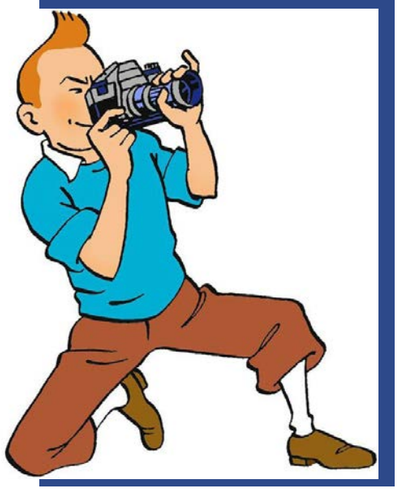

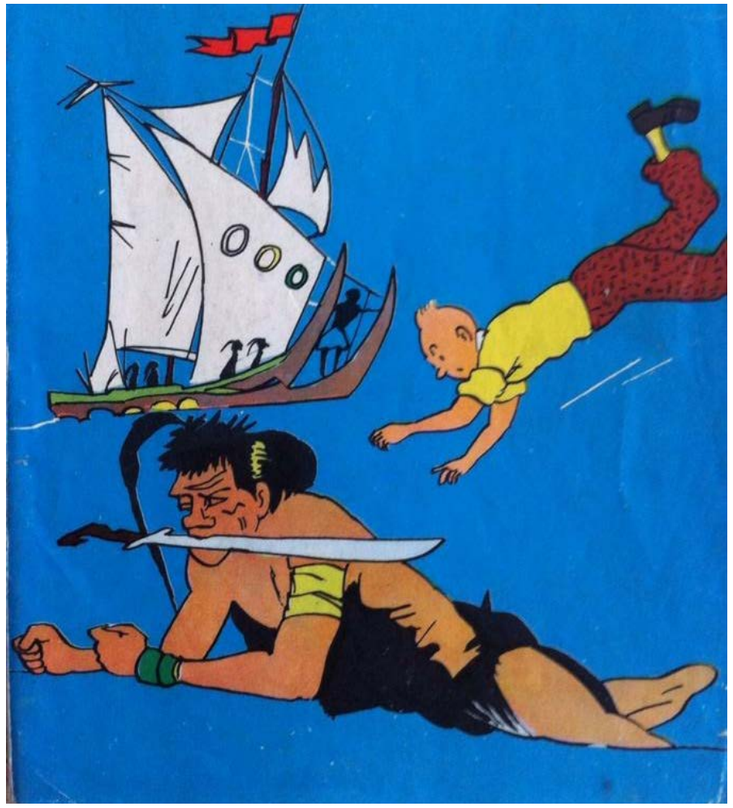

HERGE VE TÜRK İŞİ TENTEN MACERALARI

Yazıya başlamadan önce çok ilginç bir hikaye bulabilir miyim diye epey bir düşündüm ama sonra dedim ki kendi kendime, *"zaten yazının konusu kendiliğinden oldukca ilginç, paylaş ne varsa sepetinde..."*

Evet, bu yazıda Herge *(Remi Georges)* ve Türk üretimi TenTen hikayelerinden bahsedeceğim.

Türk basımı mı, Herge Türkiye'de mi çizdi dediğinizi duyar gibiyim. Hayır, hayır, gercekten yüzde yüz Türk üretimi TenTen hikayelerinden bahsediyorum.

Hani TenTen'in Tarzan ile Afrika ormanlarında dolaştıgı, sirklerde gezdiği, Merih'e gittiği ya da taksiye binip *"Çek Aksaray'a"* dediği *(Marmara Canavarı)* maceralardan bahsediyorum.

Yerel TenTen hikayelerini, elbette dünyada ilk veya son üreten Türkler değildi.

TenTen Barcelona'da, Vietnam'da vb. pek çok hikaye, dünyanın en cok bilinen 2. *(1-2 sıralaması son yıllarda değişti Superman ile)* kahramanının ününden yararlanmak isteyen nice ülkelerce kullanıldı.

Herge'nin anısına adı altında bu hikayeleri üretenler de oldu ama Türkiye'de üretilenlerin yılı ve amacı itibariyle, bence dünyada en değişikleriydi.

Hikayenin başı, 1960'lara dayanıyor. O yıllarda telif vb. olgular daha Türkiye'ye tam yerleşmemişken, Burhan Yayınları, TenTen maceralarını basıyor ve yayımlıyordu. Bunu da telif ödemeden yapıyordu.

1959'da kurulan ve döneminin ilk modern copyright ajansı olan ONK Ajans sahibi Osman Nuri Karaca, bu konuyu Herge'ye taşımıştı.

Herge konuyla ilgilenmiş ve hemen mahkemeye verilmesini sağlamıştı. Dava açılmış ve konu yargıya taşınmıştı.

Dönemin hakimleri, biraz da yerli üreticiyi korumak için, çok enteresan bir karar vermiş ve Burhan Yayınları'nın TenTen hikayelerini, Herge'nin TinTin hikayeleri ile aynı olarak gormemişti.

Nasıl olur bu değil mi? Yine yazılan anılara göre, mahkeme her iki kitabı yanyana koyuyor ve diyor ki:

"Biri küçük boy, biri büyük boy; biri renkli, biri siyah beyaz; biri TenTen, biri TinTin bunlar aynı değillerdir."

Bu şekilde Burhan Yayınları, 1960'larda TenTen'leri yayımlıyor ve oldukca güzel bir okuyucu kitlesine ulaşıyordu.

Hikayemize bağlarsak konuyu, satışlar o kadar iyi gidiyor ve TenTen o kadar çok okuyucuya ulaşıyor ki; fasikül

olarak yayımlanan maceralar, yıllar içerisinde son buluyor.

Başka da üretilen orjinal hikaye yok; ne yapalım diye kara düşünceler alıyor bizim yerli yayımcıyı. Talep var ama eldeki malzeme bu kadar.

Sonunda karar veriliyor ve bu yerli maceralar üretilmeye başlanıyordu. Senaryoları tamamen yerli üretim olan bu 8-9 kitap, Türk yayıncılık tarihine girmiş oluyordu.

Tam rakam verememin nedeni ise şudur: TenTen Istanbul'da adıyla ülkemizde de sinemalarda gösterime girmiş, Le Toison D'or *(Altın Post, 1961)* filminin çizgi romanı da bu dönemde yapılıyordu.

Bu hikaye aslında Herge onaylıdır ama çizgi romanı ilk bizde üretilmiştir.

Hikayemize kaldıgımız yerden devam edersek, Osman Nuri Bey tekrar Herge'ye gidiyor ve bu durumu anlatıyor.

Herge çok şaşırıyor ve soruyor: *"Osman Nuri, bir tane bana örnek getirir misin?"*

Alıyor TenTen hikayelerinden biri olan *"Marmara Canavarı"*nı Osman Nuri Bey ve yanında alıyor soluğu Herge'nin.

Herge okuyor, bakıyor, bakıyor ve çok şaşırıyor. *"Inanılmaz bu"* diyor. Osman Nuri Bey şaşırıyor ve soruyor neden oldugunu.

Cevap şu oluyor Herge'den, *"Osman, bu çizgiler benim ama hikaye benim değil..."*

Evet, bu da nev-i şahsına münasır olan bizlerin, kopya üretim sektöründe bir ilki oluyordu. Ilk defa çizerin çizgileri kullanılarak kolaj hikaye yapılmış ve hikaye baştan yaratılmıştı.

Alışılmışın dışında bu örneği de, bir ilk olarak Türkler üretmişti. Bana sorarsanız iyi de olmuştu yoksa bu önemli eserleri yayımcılık tarihimize katamayacaktık.

Internete girerek tümünün isimlerini bulabileceğiniz bu eserlerin orjinallerinin fiyatları Avrupa'da Euro'lar üzerinden degerlenmektedir.

Sağlıcakla kalın.

Detaylar için, @tintin_istanbul Instagram

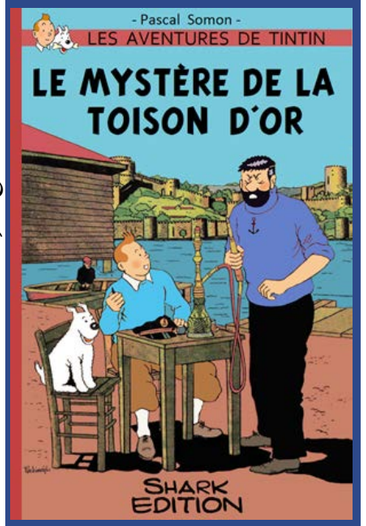

Bizim için bir özel önemi de filmin ilk 25 dakikasının İstanbul'da çekilmiş olması.

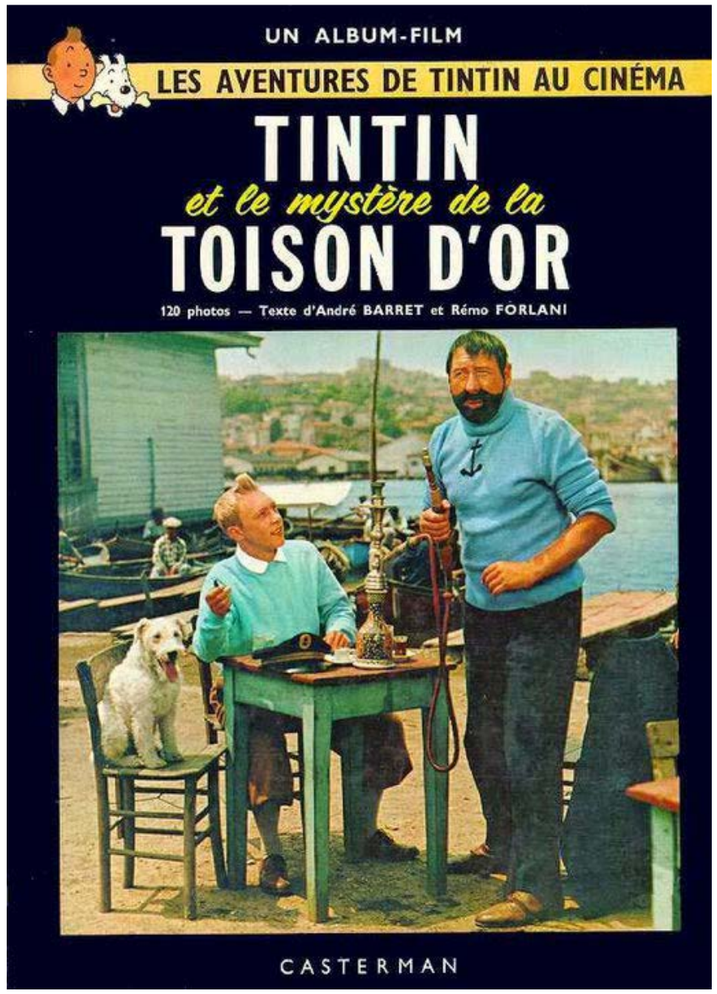

TENTEN İSTANBUL'DA YA DA

Altın Postun Esrarı

İlk TenTen sinema filmi 'TenTen ve Altın Postun Esrarı' *(Tintin et le mystère de la Toison d'Or)*, 1961 tarihlidir. Benim sevdiğim bir filmdir ama umumi kaanatin pek bu yönde olduğunu söyleyemeyiz.

Bizim için bir özel önemi de filmin ilk 25 dakikasının İstanbul'da çekilmiş olması. Kaptana vefat eden eski bir dostundan miras kalan tekneyi teslim almak üzere kahramanlarımız İstanbul'a gelirler. Bol turistik arkaplan eşliğinde çekilen bu sahnelerden sonra hikâye Yunanistan'da devam eder.

İşte yukarıda gördüğünüz ilk kapak, bu çalışmanın film-albümünün kapağı. Kapakta kullanılmış olan kaptanın nargilesiyle poz verdiği filmden alıntı enstantane ise daha sonra bir homaj olarak çizilmiş ve sanatçısının kim olduğu uzun zaman bilinmeyen, filmle

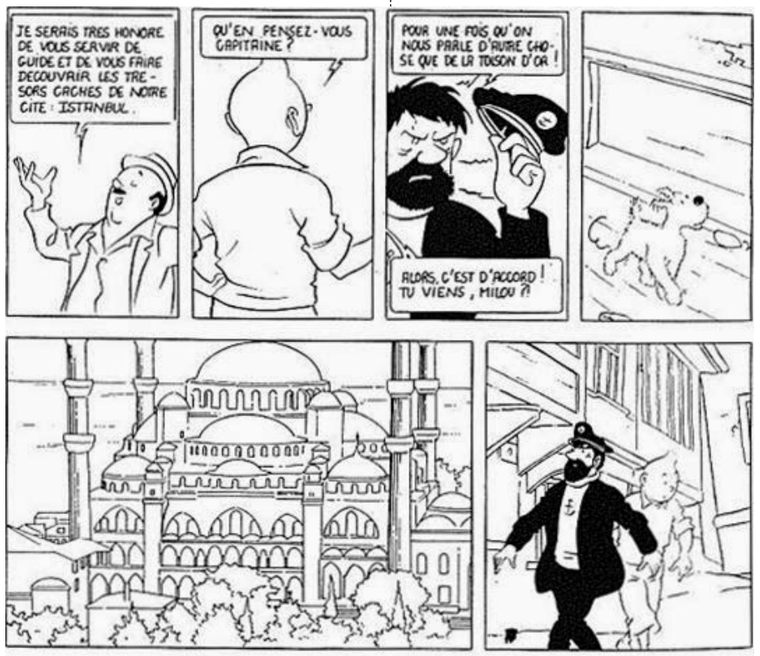

aynı adlı çizgiromanın daha sonra çizerinin adıyla yayınlanan bir baskısında da kapak resmi olarak değerlendirilmişti *(üstte, sağda)*. Sanatçı Pascal Somon bir çok TenTen parodisine de imza atmış bir Fransız çizer. Bu çalışmasında çizgiromanı filmin senaryosuna tamamen sadık kalarak kaleme almış ve kitap önce siyah-beyaz, daha sonra da renklendirilmiş olarak basılmıştı.

Gelelim şimdi hikâyenin ikinci faslına. Pascal Somon'un Çizgiromanının kapağında, sol alt köşede zorbelâ okunabilinen bir

imza göreceksiniz: Hekimoğlu... Kim bu *'Hekimoğlu'*? Hekimoğlu, sözkonusu filmden esinlenerek *'çizilen'* yerli imalât *"TenTen İstanbul'da"*nın kapağını çizen sanatçı. Bu korsan TenTen, filmin başlangıç fikrini koruyarak eldeki 'materyal' elverdiğince senaryoya kısa mesafede sadık kalınabilinmiş bir çalışma ve Burhan yayınevi tarafından 1962'de yayınlanmış. Bu ilk ve orijinal kapak çiziminde Hekimoğlu'nun imzasını görmek mümkün.

Onun yanındaki yine Hekimoğlu imzalı aynı resimli

kapak ise Fransız arşivciliğinin net bir örneğini bize gösteriyor. Bu kapağa iyi bakın arkadaşlar. Bu kapak korsan Türk TenTen'i TenTen İstanbul'danın Fransızca baskısı *'Tintin à Istanbul'*un kapak resmidir. Adamlar TenTen olsun da isterse çamurdan olsun deyip yayınlıyorlar.Hekimoğlu'nun bu namlı çalışması, 2010 yılı TenTen takviminde de Temmuz resmi olarak yer almıştı.

* Bu çalışma sırasında bir adet *"başıbozuk"*un *(bachi-bouzouk), filmde olduğu gibi Pascal Somon'un homajında da yer aldığı ortaya çıktı. Bu önemli gelişmeyi de es geçmeyelim. :)*

Dip Not...

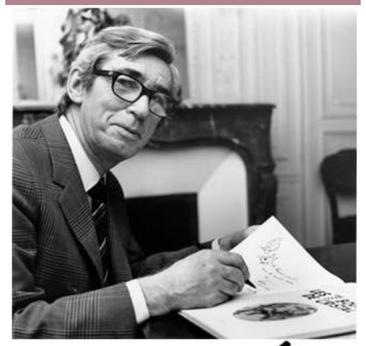

HERGÉ

Belçikalı çizer. Çizgi roman karakteri Tenten'in yaratıcısıdır.

Hergé ve TenTen

Georges Prosper Remi veya tanınan adıyla Hergé

(22 Mayıs 1907; Etterbeek, Brüksel Bölgesi - 3 Mart 1983; Brüksel)

Belçikalı çizer. Çizgi roman karakteri TenTen'in yaratıcısıdır.

1920'den başlayarak desinatörlük yapan Georges Rémi, resimlerinde imza olarak isminin başharfleri olan G.R.'yi kullanıyordu. 1924 yılında imzasından sıkılarak harfleri tersine çevirdi, yani *"R.G."* yaptı. Bu Fransızcada *"Erje"* diye okunuyordu, yani yazıldığı şekliyle *"Hergé"*. Bundan sonra eserlerinde bu takma ismini kullanmaya başladı ve dünyada bu isimle tanındı.

Özellikle Belçika ve Fransa'da büyük üne sahip olan TenTen, köpeği Milu *(beyaz bir terrier)* ve arkadaşları bütün dünyada tanınır. Herge tarafından ilki 1929'da çizilen TenTen'in Maceraları *(Les Aventures de Tintin)* şu ana dek 50 ayrı dile çevrildi ve bu maceralar dünya çapında 200 milyondan fazla baskı yaptı.

UNESCO'nun Index Translationum *(Eserleri başka dillere tercüme edilmiş yazarların listesi)*'una göre Hergé Fransızcadan diğer dillere en çok eseri tercüme edilmiş yazarlar sıralamasında 9.cu sırada yer alır. Ayni listede Belçika'lı yazarlar arasında Georges Simenon'un arkasından 2.

sırada, Fransızca çizgi romancılar sıralamasında da Asterix ve Red Kit *(Lucky Luke)*'in yazarı René Goscinny'nin arkasından yine 2. sırada yer alır.

Serinin kahramanı, genç bir gazeteci ve gezgin olan TenTen'dir. TenTen'e, köpeği Fındık, Milou, Kaptan Haddock, Profesör Turnusol ve çok sayıda renkli yardımcı karakter eşlik eder.

Fakat Georges Rémi TenTen'in 24. macerasında yani 1983'de, 77 yaşında yaşamını yitirdi.

TenTen'in Maceraları

Albümler

TenTen Sovyetler'de *(1930)*· TenTen Kongo'da *(1931)*· TenTen Amerika'da *(1932)*· Firavunun Puroları *(1934)*· Mavi Lotus *(1936)*· Kırık Kulak *(1937)*· Kara Ada (1938)· Ottokar'ın Asası *(1939)*· Altın Kıskaçlı Yengeç *(1941)*· Esrarengiz Yıldız *(1942)*· Tekboynuzun Esrarı *(1943)*· Kızıl Korsan'ın Hazinesi *(1944)*· 7 Kristal Küre *(1944)*· Güneş Mabedi *(1949)*· Kara Altın Diyarında *(1951)*· Hedef Ay *(1953)* · Ay'a Ayak Basıldı *(1954)*· Turnösol Olayı *(1956)* · Ambardaki Kömür *(1958)*· TenTen Tibet'te *(1960)*· Kastafiore'nin Mücevherleri *(1963)*· Sidney'e 714 Sefer Sayılı Uçuş *(1968)*· TenTen ve Pikarolar *(1976)* · TenTen ve Alf Art *(1986)*

Televizyon

"Herge'nin TenTen Dizisi *(1959-1964)*· TenTen Çizgi Dizisi *(1991)*

Gayrıresmî albümler

Breaking Free *(1988, Kurtuluş)*· Tintin in Thailand *(1999, TenTen Tayland'da)*.

Karakterler

TenTen · Milu *(Boncuk veya Fındık)*· Kaptan Haddok · Profesör Turnösol · Dupont ve Dupond · Rastapopoulos · Bianka Kastafiore · Chang Chong-Chen · Nestor · General Alkazar

Mekânlar

Bordurya · Khemed · Marlinspike Hall · San Theodoros · Sildavya · São Rico · Nuevo Rico · Gaipajama

Sinema filmleri

Le crabe aux pinces d'or *(Altın Kıskaçlı Yengeç) (1947)* · Tintin et le mystère de la Toison d'or *(1961, TenTen ve Altın Post)* · Tintin et les oranges bleues *(1964, TenTen ve Mavi Portakallar)*· Tintin et le temple du soleil *(1969, TenTen ve Güneş Mabedi)* · Tintin et le lac aux requins (1972, Ten Ten Macera Peşinde/TenTen ve Köpekbalıklı Göl) · TenTen'in Maceraları *(2011)*

Belgeseller

I, Tintin *(1976)* · Tintin and I *(2003)*

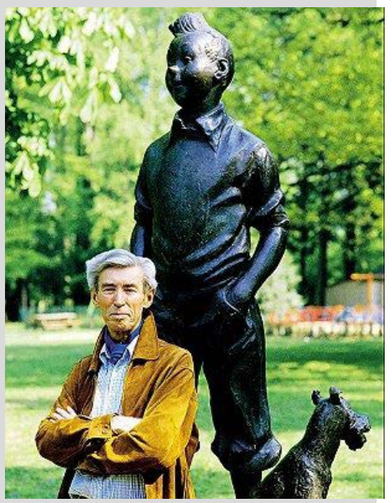

Ümit Kireççi

Bu nedenledir ki KARABALA tarihi çizgi roman türünde bir milat, bir devrin de battığı noktadır. Bu haliyle de çizgi roman okurlarının dışındaki herkese de hitap edebilen başarılı bir eserdir.

KARABALA
"Bir Devrin Battığı Yer"

Hikmet Yamansavaşçılar onlarca yıl ara verdiği çizgi romana dönüş yaptığında kaç okurun onu hatırladığı belli değildi açıkçası. Hatta kaç kişi biliyordu çizgilerini o bile tartışılır bir durumdu. Ancak şimdi gelinen noktada KARABALA'yla birlikte onu tanımayan kimse kalmamıştır diyebilirim. Ve hatta onun alışılmış Türk çizgi roman karakterlerinde gerçekleştirdiği yeniliğin farkında olunmadığına inanıyorum. Ha, ama yok hala farkında olmayan varsa işte o da o kişinin ayıbı sayılmalıdır.

İlk olarak imzasız kapaklarla çizgi roman dünyasına adım atan Hikmet Yamansavaşçılar uzun süre usta çizer Abdullah Turan'ın yanında yer alırken on sayı da *"Tolga"* macerasında emek harcamıştı. Üniversite yılarında Tolga çizmeye devam eden, Yamansavaşçılar, daha sonra Yavrutürk dergisiyle Oğuz Kağan'da çalışmaya başladı. Sonra sırasıyla Tercüman Çocuk Dergisinde görev aldı.

Daha sonra da çizgi romana 30 yıl ara veren sanatçı konfeksiyon ve moda fotoğrafçılığıyla ilgilendi.

Ta ki bir gün çizgi romana dönmeye ikna edilene kadar…

Özel sohbetimizde *"Ne çizeceğime karar veremedim önce!"* diyordu, usta. *"Tolga, diye düşündüm ama yeni bir şey söyleyememekten korktum. Böylece de ortaya KARABALA çıkmış oldu…"*

İyi ki de çıktı…

Soğuk ve ıssız bir düzlükte başlıyor KARABALA "Baskın"… Hafiften Fargo havası taşıyor anlayacağınız. Biraz da Frankenstein finali. Adeta insanların yaşama sevincini kaybettiği bir dünyada. Kar, buz, fırtına… Ve bunların farklı uçlarına dağılmış küçük köylerde hayatta kalma mücadelesi veren insanlar. Ve tabi bu insanların yaşam haklarını hiçe sayan zorba, bencil ve aşağılık yöneticiler. Son derece ciddi bir saldırı ve kahramanın ortaya çıkışı…

Spoiler vermemek için kendimi zorlayarak yazıyorum… Ve söyleniyorum…

Ama yapacak bir şey yok. Önemli olan içeriği ve ikinci kitabı özetlerken de bu tavrımı sürdürmek için çırpınmam gerekiyor.

Zorba yöneticinin başkaldırıyla ölmesinin ardından ikinci kitap *"Delicesine Takip"*te işler daha da karmaşıklaşıyor. Özeleştiri yapmak yerine baskı artıyor. Bu arada da KARABALA'nın geçmişini öğreniyoruz.

Ancak hikâyenin gelişiminin yanı sıra açık ara gelişmiş bir çizgi ve anlatımla da karşılaşıyoruz. Filmtografik anlatımın dramatik etkisi artarken çizgi ve renk işbirliği görsel bir şölenin de kapısını açıveriyor birden. Usta çizerin anlattığı kadarıyla üçüncü ciltle bu iki cildin de üstüne çıkılmış; ki şimdiden merakla beklemedeyim belirteyim.

Batan Devir

KARABALA'nın ikinci cildinde yer alan yazımda da belirttiğim gibi, özellikle kahramanlık denince akla gelen tarihi, hamasi, milliyetçi, erkek egemen dilli klişe çizgi roman karakterlerinin yerine bambaşka bir bakış açısı sunuluyor bu eserde.

Hikmet Yamansavaşçılar, aslında bağımsız / alternatif çizgi roman türüne has dokunuşlarla yepyeni bir tür yaratıyor klişeleşmiş tarihi çizgi romanlara karşı.

Tarihteki herhangi bir döneme denk düşürülmeye çalışılmayan bir yer, herhangi bir çakışması olmayan zaman, kimi unsurlarla ancak anıştırmanın kullanılması, gündemdeki toplumsal olaylara göndermeler, ucuz cinsellikten uzak durulması, kadın, çocuk ve eşcinsellerin haklarının aranması…

Belki bazıları için bu özellikler bağımsız çizgi roman tanımına yeterli bulunmayacaktır. Ancak neresinden bakılırsa bakılsın bu özellikler mizah türü çizgi romanlarımızla frankofon esintili eserlerimizde sıkça yer almış olsalar da çizgi roman tarihimizde ana akım olarak yer alan tarihi tür üzerinden değerlendirdiğimizde bir kırılma yaratması sebebiyle bağımsız çizgi roman kalıbına rahatlıkla oturmaktadır. Hatta bağımsız çizgi romanın kalıpsız olmasıyla da her ciltte kendini aşarak değişiklikler yaşamaktadır.

Bu nedenledir ki KARABALA tarihi çizgi roman türünde bir milat, bir devrin de battığı noktadır. Bu haliyle de çizgi roman okurlarının dışındaki herkese de hitap edebilen başarılı bir eserdir.

Bir devrin kapanışına tanık olmak isteyen herkesin arşivinde bulundurması gereken çizgi roman KARABALA'yı hala almadıysanız acele etmenizi öneririm. İlk cildin baskısı tükenmek üzere. İkinci ciltse hızla azalırken üçüncü cildin siparişleri basılmadan verilmeye başlandı.

HİKMET YAMANSAVAŞÇILAR

KARABALA

"YAŞAM SEVMEKTİR"

PARÇALANMIŞ YURTLAR

DELİCESİNE TAKİP

ASKERLER! İMPARATORUN ASKERLERİ GELİYOR!

GÖZCÜ BU! DELİ GİBİ AT SÜRÜYOR!

NELER OLUYOR?

MAR HANIN ASKERLERİ GELİYOR! YÜZLERCE SİLAHLI ASKER! BAŞLARINDA EDİGE VAR!

EDİGE Mİ?

NE İŞLERİ VAR BURADA? VERGİMİZİ DÜZENLİ VERİYORUZ!

BİZİM ÇOCUKLAR DA ÇALI ÇIRPI TOPLAMAYA ÇIKMIŞTI..

UMARIM ONLARLA KARŞILAŞ-MAMIŞLARDIR BABA!

KADINLARI VE ÇOCUKLAR ORTALIKTA GÖZÜKMESİN!

NE İSTİYORLARMIŞ ANLAYALIM BAKALIM!

İŞTE! GELİYORLAR! ÇOK KALABALIKLAR!

NİYETLERİNİ BİLMİYORUZ! KİMSE BİR DELİLİK YAPMASIN!

OBA HALKI TOPLANMIŞ. BİZİ BEKLİYORLAR!

Fantastik Şiir ...

Yusuf Gürkan

Günahlarım
ardımda, omuzlarımda
melekler ağlıyor
Tıpkı benliğim gibi
derinliğe hapsoluyorlar
Karanlığın içindeki
ölü yıldızların izinden
gidiyorum
Yolum alacakaranlık
vakti tamamlanıyor

ALACAKARANLIK GÜNAHLARIN CENAZESİ

Cenazem başladığında cehennem çanlarının çaldığını duyuyorum
İblisler ruhumu prangalamak için aceleyle yola çıkıyor
Lanetli düşlerden, renksiz tükenmişlikten, kadim nebulalardan geçerek
Siyah kıyafetleri içinde basit bir çabayla insanlar yas içinde görünüyor
Bundan belli bir zaman sonra adım asla anılmayacak

Günahlarım ardımda, omuzlarımda melekler ağlıyor
Tıpkı benliğim gibi derinliğe hapsoluyorlar
Karanlığın içindeki ölü yıldızların izinden gidiyorum
Yolum alacakaranlık vakti tamamlanıyor
İblislerin kederli iniltileriyle canlı olan her şey ölüyor

Bu benim günahlarımın çukuru ve içinde boğulacağım
Tanrısal güç ve şehvetle bir an durmaksızın yanıyorum
Yaşamak paha biçilemez bir sefaletti, her nefes biraz daha gülünç
Bana konuşan kadim ve boğuk bir ses yalnızlığımı böldü
Arkamdan gelen kanımı donduran bir nida;

“Bulacağın yalnızca sonsuz azap olacak mezarında
Çürük varlığından bir şey yok arta kalan, son umut da tükeniyor
Kana susamış melekler alırken sana acı çekmen için verilmiş canı
Kendi kanında boğulurken, sesin çok cılız çıkıyor”

Burada beklerim belki bir son olur diye yaralarıma
Ölümlülerin şafağı gecikecek gibi, kıyamet
Sonsuz ölüm için yanıp tutuşan hayaletler ve cinlerin sesi
Unutulmuş bir senfoni gibi metruk çığlıkları ve fısıltıları
Öldüğümde geride ne bıraktım? Belki de hayatım görkemli bir hiçti

KALBİMİZDESİN

«Benim naçiz vücudum elbet bir gün toprak olacak, fakat Türkiye Cumhuriyeti ile ebet yaşayacaktır.»

Yazan ve Çizen:

Özgün UYSAL

Ayraç...

Film Replikleri...Star Wars / Usta Yoda

Melahat Yılmaz

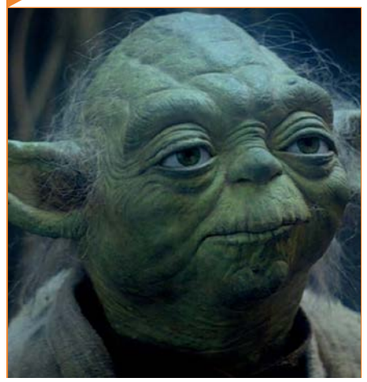

Çoğu insan için bir tutkudur Star Wars… Yaşadığı dünyadan daha ciddi ve gerçekçidir.

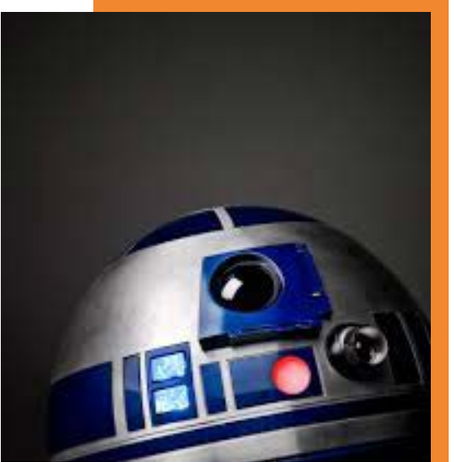

GEORGE LUCAS VE YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN YILDIZ SAVAŞLARI

Çoğu insan için bir tutkudur Star Wars… Yaşadığı dünyadan daha ciddi ve gerçekçidir. Ama bu dünyayla yeni tanışanlar da vardır aramızda. İşte biz de onlar için kısaca bir tanıtalım dedik; Star Wars ve dünyasını…

"Güç seninle olsun!"

Bir hayaliniz var ama öyle bir hayal ki yaşadığınız dünyayla ilgisi bile yok. Başka bir evrende, yaratılmış birçok türün arasında iyi ile kötünün bitmeyen savaşını görüyorsunuz yolda yürürken bile. Kahramanlarınız var. Aydınlık ve karanlık tarafa ait. Karanlık tarafa hizmet için yarışanlar var. İyilik için canını ortaya koyan, akıllarıyla ve kalpleriyle gören savaşçılarınız var. Aydınlığı bırakıp *"Aslında ben daha iyi olabilirdim. Gücüm hepsinden fazlaydı!"* diyerek karanlık tarafa geçen, görüp görebileceğiniz en güçlü ruhu barındıran bir evrene sahipsiniz. Herşeyi yöneten sizsiniz. İnsanlar sizin evreninizdeki efsanevi mücadeleyi seyre dalarken siz oturmuş onların hayran yüzlerine bakarak *"Bunların hepsi benim eserim!"* diyorsunuz. İşte sizi böyle bir hayalin kapısına götürüyoruz. Tam olarak açmadan aralıktan bakacağız böylesi bir hayale. George Lucas ve onun evreninin hayaline…

George Lucas *(14 Mayıs 1944)*

"Ben, Viktorya dönemine ait bir kişiyim. Viktorya'nın insan yapımı eserlerine aşığım. Sanatı biriktirmeyi seviyorum. Yapılarına ve birçok eski şeye hayranım."

Amerikalı yazar, senarist, yapımcı… Aslında profesyonel araba yarışçısı olma hayalleri kuran George bu emeline geçirdiği bir trafik kaza sonucu veda ederken kader ona *"Seçilmiş olan"* muamelesi yapmaya hazırlanıyordu. O belki asfaltı ağlatamayacaktı ama öyle bir savaşa imza atacaktı ki hayranları onun yarattığı evrenin savaşları içinde kendini kaybedercesine hayranlıktan ağlayacaktı.

Bazı kazalar vardır hayatınızı değiştirir. Genç George için de durum aynen böyleydi. O da kariyeri için sinema dünyasının renkli hülyalarını seçti ve Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde sinema okumaya başladı. Daha yolun başında bir öğrenciyken THX-1138:4EB *(Electronic Labyinth)* adlı kısa filmiyle firarın eşiğindeki bir insan deneğin düğmeler, metalik sesler ve komutlarla yönetilen bir labaratuvardan kaçış serüvenini gözler önüne serdi. Amerikan Ulusal Öğrenci Filmleri Festivalinden ödülle döndü bu macera. Sonucu ise Hollywood'un aralanan kapısı Warner Brothers yapım şirketinde staj yapmak oldu. Burada daha sonra *"Baba"* ile sinema severleri kendine bağlayacak Francis Ford Coppola ile tanıştı ve yeni başlayan dostluklarını Coppola'nın yönettiği

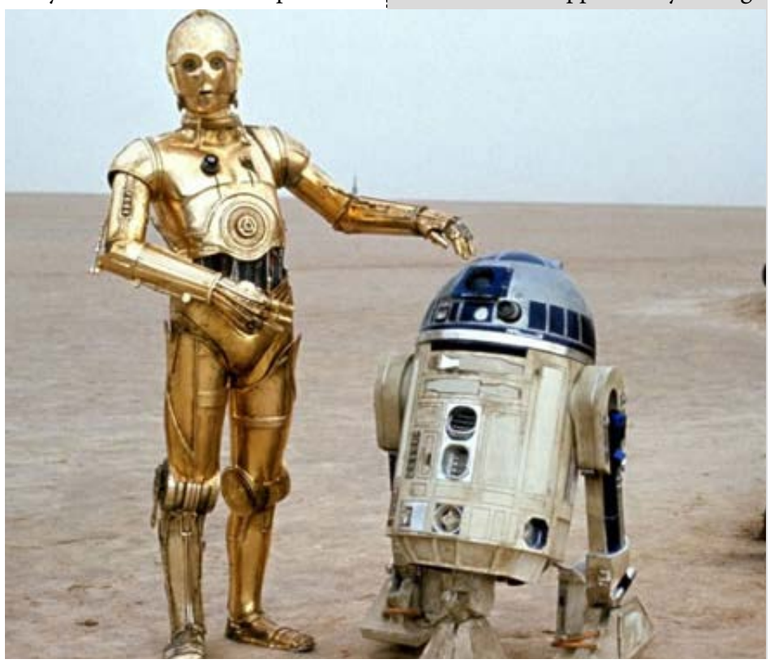

"*Finian's Rainbow*"un çekimlerine katılarak mühürledi. Birlikte kurdukları şirketle taçlandırdıkları bu bağ çok uzun yıllar sürecekti. Coppolla 1972'de Baba'lara gelirken Lucas da kendi yapım şirketini kurdu; Lucasfilm. Ltd. 1975 yılında ise sırf kendi evrenine renk ve can olsun diye ILM *(Industrial Light & Macig)* şirketini kuracaktı.

1973'de senaryosunu kendi yazdığı *"American Graffiti"* adlı filmi yönetti. Çok düşük bir bütçeyle gerçekleştirilen yapım gişe de hatrı sayılır bir başarı elde etti. Bunun yanında George Lucas'a getirdiği Altın Küre ve Oscar adaylığı ile büyük bir cesaret kaynağı oldu. Lucas sinema dünyasına *"Ben buradayım!"* demişti. Bu nidanın arkasında ise daha büyük bir çığlık duruyordu. Star Wars…

Fikrini yapım şirketleriyle ilk paylaştığında *"İki kukla ile bu filmi çekeceksin de kim seyredecek. İş yapamazsın."* serzenişleriyle karşılandı George. Her zaman ki gibi dünya bir adamın çılgın hayallerine gülüyordu. Çok uğraştı, didindi, parasız kaldı, yıprandı ama sonunda tüm dünyayı kasıp kavuracak bu savaşı Twentieth Century Fox şirketine kabul ettirdi. Sonrası malumunuz olan bu macera böylece başlamış oldu.

Lucas daha sonra yapımcılık, senaristlik ve yönetmenlik yaptığı Indiana Jones, Willow, Beverly Hills Cop gibi yapımlardan da başarı ile dönecek ve gelmiş geçmiş en iyi yönetmenlerden biri olarak kabul edilecekti.

I'den VI'ya Star Wars

"Çok uzun zaman önce, çok çok uzak bir galakside…"

1975 yılında Lucas hayalindekini beyaz perdeye dökmeye başladığında sadece onun filmi sıkıntılarla karşı karşıya değildi. Aslında o dönem sinema sektörü içinde kötü günleri içeriyordu. 50'lerin 60'ların romantik starları ve onların sürüklediği kitleler kaybolmuş, romantizim akımı yerini başkaldırmaya, özgür, bohem hayata ve savaş karşıtlığının getirdiği asiliğe bırakmışken sektörde tam bir çıkmazın içine girmişti. Dönemin teknolojileri ve kafasıyla yapılabilecek herşey yapılmış, yağmur altında şarkılar söylenmiş, denizlerin derinliğinde mücadele edilmiş, iyi vatandaşlar saçlarını yana yatırarak geçip gitmiş, çöllerde Araplarla hasbihal edilmiş, aşkın, savaşın ve dönemine göre aksiyonun, gerilimin dibine vurulmuştu. Artık yeni bir söz söylemek gerekiyordu. Fakat kimse bu yeni söze maddi destek vermek lüksünde ve de isteğinde değildi. Velhasıl Star Wars ilk kulaklara çalındığında biraz önce de söylediğimiz gibi gülündü ve geçildi. Lucas hülyasında ısrarlı olmasaydı sinema sektörü yerinde saymaya devam eder miydi bilinmez lakin onun ısrarı hem yapımı hem de endüstriyi çok çok uzak bir galaksiye taşıdı.

"Bir Jedi olacaksın, söz veriyorum!"

Star Wars yapım aşamasında ağırlıklı olarak genç bir ekip tarafından oluşturuldu. Çoğu öğrenciydi. Film ilk duyulduğunda kimse ciddiye almadı. Genel geçer bir heves gözüyle bakıldı. Fakat hiç de öyle olmadı. Kullanılan teknoloji ve teknikler o dönem için tam bir milattı. Macera sıra dışı bir evrenin kapısını açtı maceraperestlere.

Kullanılmış Evren…

Daha öncesinde yapılmış bilim-kurgu, fantastik tarzı filmlerin aksine *(şık, gösterişli, ışıltılı, fütüristik…)* Star Wars'da ki evren kirli, kullanılmış, eski ve bozulmuştur. Yer yer yemyeşil ormanlara daldığınız yapımda yıkık dökük yerleşim yerleri olan bir çöl ile de karşılaşabilirsiniz. Paslı metalin kesif kokusunu alacağınız bir gezegenden lav nehirlerinin sıcaklığını hissedeceğiniz başka bir gezegene geçiş yapabilirsiniz. Tanışacağınız bir çok farklı tür ve sahiplerine her türlü konforu sağlayan robotlar da cabası. Hatta kendinize kötü niyetli bir robot ordusu bile kurabilirsiniz. Işık hızında istediğiniz gezegene yolculuk edebilirsiniz. Star Wars gerçekliğini hiç meftunu olmasanız

bile sırf bu sebeplerden ötürü seyretmek istemeniz mümkün olabilir.

Star Wars filmleri zaman akışı konusunda da klasik bilimkurgu anlayışının dışındadır. Herhangi bir zaman dilimine ait değildir hikaye. Çok uzun bir zamanı kaplar ve en başında akan kelimeler bize der ki; çok uzun zaman önce…

Star Wars serisi beyazperdeye yağmur misali yağdığı ilk filminden serinin son filmine kadar hem çok beğenildi hem de çok tartışıldı. Kendine ait bir alem yarattı, yalnızca yapımın içindeki karakterlerle değil tüm dünyada ki hayranlarını da içine alarak. Animeleri, ayrı düşünülerek genişletilen evreni ve onun içinde geçen maceraları ve evinize misafir olan figürleriyle. İşte bu tartışmaların odağında serinin hangi filmden başlanarak izlenmesi gerektiği de vardı. Sinema eleştirmenleri ve benim de şahsi tercihim yapımın ilk damlası *"Yeni Bir Umut"*la maceraya başlamanız yönünde olacak.

Yıldız Savaşları Bölüm IV: Yeni Bir Umut *(1977)*

Orjinal seri olarak bilinen IV-V-VI silsilesinin ilk adımıdır. Bu adım Luke Skywalker'ın hazin hikayesine odaklanır. Kronolojik olarak dördüncü hikaye fakat çekim tarihi bakımından ilk yapımdır. Yönetmenliğini ve senaristliğini George Lucas üstlenmiştir.

Hikaye amcası ve yengesiyle Tatooine'de yaşayan genç Luke'a odaklanır. Luke yaşadığı çölden ve çiftçilik hayatından kurtulmaya çalışır. Eline geçen herşeyi tamir edebilmektedir ve en büyük hayali hızlı bir pilot olmaktır. Babasını ve onun neye benzediğini merak ederek büyümüştür lakin amcası hiç ailesinden bahsetmemektedir. Luke hayaller içinde, çöl ortasında

yaşayadursun bir gün amcasının hasata yardım etmek için iki robot almak ister ve genç Skywalker'ın hayalleri bu istekle gerçekleşmeye başlar. Fakat o hayal hiç de umduğu gibi gitmeyecektir. Lakin hayalinin gerçeğe karıştığı noktada imparatorluğun yakaladığı prenses Leia'nın mesajı vardır. Mesajda Ölüm Yıldızı denilen bir silahtan bahsedilmektedir. Luke içine düştüğü evrenin ortasında babasını tanıyacak, hayatının mücadelesini verecektir. Obi-Wan Kenobi ile karşılaşmak ve son Jedi savaşçısı olmakta cabası…

Yıldız Savaşları Bölüm V: İmparator *(1980)*

Yavin Savaş'ının bitmesi üzerinden üç yıl geçmiştir. İmparatorluk ve kötülerin en babası Darth Vader Luke ve asileri evrenin dört bir yanında kovalamış, yakalayabildiklerini yok etmiştir. Ancak Skywalker, Han Solo, prenses Leia ve kurtulan bilen azınlık kendilerine Hoth isimli soğuk bir gezegende üst kurarak saklanmayı başarır. Karanlık Lord Vader onları, özellikle de oğlunu bulabilmek için galaksinin her tarafına uzaktan kumandalı keşif araçları gönderir. Sonunda amacına ulaşan lord asilerin yerini keşfeder ve onları ablukaya alır. Asiler ciddi kayıplar verse de kaçmayı başarırlar. Bu sırada devriye gezisi sırasında bir yaratığın saldırısına uğrayan Luke Obi-wan Kenobi'nin hayaliyle karşılaşır donmak üzereyken. Han Solo onu bulduğunda gideceği yerin haritası kulaklarına çalınmıştır. Dagobah'a gidecek ve efsanevi Jedi ustası Yoda ile tanışacak, ondan öğrenmesi gereken herşeyi öğrenecek ve kaderine bir kaç adım daha yaklaşacaktır.

Yapımın yönetmenliğini bu kez Irvin Kershner üstlenmiş, senaristi ise değişmemiştir. Çekimleri sırasında çok büyük zorluklarla yüz yüze kalan ekip bunlar yetmiyormuş gibi film gösterime girdiğinde ciddi eleştirilere de maruz kaldı. Fakat gişe de elde edilen başarılar filme pozitif yansıdı. Yapım zamanla daha çok sevildi. Hatta serinin en iyi bölümü ve sinema tarihinin en iyi filmleri arasına girmeyi başardı.

Yıldız Savaşları Bölüm VI: Jedi'nin Dönüşü *(1983)*

Serisinin son ama çekim sırasına göre üçüncü filmdir. Bu kez yönetmen koltuğunda Richard Marquand oturmaktadır.

Son adımda Han Solo bir nevi mafya babası olan Jabba The Hutt tarafından borcu için rehin tutulmaktadır. Yeni Jedimiz Luke ve arkadaşlarının ilk görevi Tatooine gezegenine gitmek ve Han Solo'yu galaksinin mafya babasının elinden kurtarmak

olacaktır. Bu arada kötülük klübü ve başkanı kötülerin babası Vader da boş durmamaktadır. Galaksinin her yerinde asileri ve Luke aramaya devam etmektedirler. Bir taraftan da evrenin en büyük silahı olarak kabul ettikleri Ölüm Yıldızını umutsuzca tamamlamaya çalışmaktadırlar. Asilerde boş durmazlar ne olursa olsun Ölüm Yıldızı yok edilmelidir. Luke kaderiyle yüzleşmesine bir kurtarma kala aklında babası, kalbinde kız kardeşi ve bedeninde aydınlık tarafın gücüyle yoluna devam etmektedir.

Star Wars'un ilk üç serisi çekildiğinde insanlar Luke Skywalker'ı ve arkadaşlarını çok sevdiler. Galakside ki her karaktere ayrı bir merak duydular fakat çok merak ettikleri ve içten içe sevgi besledikleri bir karakter var ki seriye üç yeni hikaye daha eklenmesine sebep olacaktı. Darth Vader…

İşte şimdi kısaca konularına değineceğimiz bu üç macera Darth Vader'a yani onun karanlık tarafa geçişi ve geçmeden önceki kimliği olan Anakin Sykwalker'a odaklanıyor.

Yıldız Savaşları Bölüm I: Gizli Tehlike *(1999)*

Barışçıl ve silahsız bir gezegen olan Naboo Cumhuriyetin aldığı vergileri protesto etmek amacı ile Ticaret Federasyonu tarafındann işgal edilir. Bu durumu düzeltmek ve kraliçe Amidala'yı kurtarmak için iki Jedi görevlendirilir. Qui-gon Jinn ve genç padawanı Obi-Wan Kenobi…

Görevlerini başlarına gelen tüm zorluklara rağmen tamamlayıp kraliçeyi ve yanındaki kovulmuş sakar Jar-jar Bings'i kurtaran kahramanlarımız gemilerindeki bir arıza sebebiyle istemeden de olsa çölün ortasındaki Tatooine'ne iniş yapmak zorunda kalırlar. Düşman peşlerindedir ve bu gezegen çok göz önünde olmayan izbe bir yer olduğu için onlara avantaj sağlar. Ama tek şansları bu olmayacaktır. Orada karşılaştıkları akıllı, becerikli ve inanılmaz yetenekli bir çocuk köle gücün tüm dengesini değiştirmek için onları bekliyordur bilmeden de olsa. Anakin Skywalker isimli bu sevimli çocuk *"Seçilmiş Kişi"*dir ve güce denge getireceğine dair bir kehanetin ortasında durmaktadır.

"Korku karanlık tarafın yolu… Korku öfke olur, öfke de nefret. nefret acıyı getirir. Korkuyla dolu senin için!"

Serinin ilk üç adımının üzerinden 20 yıl geçmiştir. George Lucas aslına bakarsanız yeni bir Star Wars bölümü çekilmeyeceğini her seferinde dillendirmektedir. Fakat sonunda yönetmen koltuğuna bir kez daha

oturmaya karar verir. Yapım çok büyük bir emeğin ürünüdür her zaman ki gibi. Kullanılan dekorlar, oluşturulan devasa setler ve yatatıklar, makineler ve çöllerde geçen fırtınalı günler…

Çekimler bitip de herşeye rağmen güzeldi denildiği sırada ekibin ve Lucas'ın moralini bozan eleştiriler peş peşe gelmeye başladı. Eleştirmenler ve bir kısım hayran kitlesi George Lucas'ın yönetmenliği, Natalie Portmant'ın oyunculuğu, Jar-jar karakteri ve daha bir çok ayrıntı sorgulandı, beğenilmedi. Ortak tek beğeni ise Ewan McGregor ve Liam Neeson'un başarılı oyunculukları oldu. Fakat film gösterime girdiği andan itibaren gişe rekorları kırdı, halkın sevgilisi haline geldi. Bir efsane 20 yıl önce başlamıştı lakin bu efsane daha bir başka olacaktı. Biri olmadan diğeri yapamayacaktı.

Yıldız Savaşları Bölüm II: Klonların Saldırısı *(2002)*

Kraliçe Amidala yeni kraliçenin verdiği yetkiyle senatör olmuştur. Anakin Sykwalker ile karşılaşmasının ardından on yıl geçmiştir. Amidala için Anakin Jedi'lerin kanatları altına giren şirin, akıllı bir çocuktur. Fakat Anakin tam on yıl boyunca ona büyük bir aşk beslemiş ve bu aşkı kalbinde kendi ile beraber büyütmüştür. Oysa ki aşk ve bunun gibi bağlılıklar Jedi öğretisinde yasaktır. Anakin ise Amidala'yı bir kez daha göreceği günü bekleyerek büyümüştür.

İşte o gün on yıl sonra Amidala'nın senatör olarak bir oylamaya katılmak için geldiği cumhuriyette başına gelen bir suikast sonucu gelir. Cumhuriyet Şansölye Palpatine'in etkisi altındadır. Siht lordu Kont Dooku Cumhuriyete karşı komplolar peşindedir. Aslında tehlike daha derindir lakin birileri ortalığı karıştırarak savaş çıkarmak niyetindedir. Ve bu tehlike giderek gün yüzüne çıkmaktadır.

Anakin bu bölümde aşkı, nefreti ve ölümün acısıyla birlikte öfkeyi öğrenecektir. Ve bir yemin edecektir hayatının akışını değiştirecek nitelikte. Bundan sonra asla sevdiği birini ölüme teslim etmeyecektir.

Klon Savaşları tıpkı diğer Star Wars bölümlerinde olduğu gibi o güne kadar kullanılmayan tüm teknolojinin beyazperdeye sirayet ettiği bir yapımdı. Kullanılan çekim teknikleri, kostümler ve hikayenin can bulduğu devasa dekorlar… Yönetmen koltuğunda evladını kimseye teslim etmek istemeyen George Lucas oturuyordu yine. Yapım çok ağır eleştirilere maruz kaldı ilk başta alışıldığı üzere fakat sonrasında sonuç değişmedi. Hayran kitlesi her ne kadar beğenmeyenleri olsa da arttıkça arttı ve fesaneye gölge düşürmeyen bir bölüm olarak sinema dünyasının raflarında ki özel yerini aldı.

Yıldız Savaşları Bölüm III: Sith'in İntikamı *(2005)*

*"Destan tamamland*ı!" sloganıyla hayranlarının karşısına çıkan film serinin tüm yapımlarından daha çok beğenildi, çok daha iyi eleştiriler aldı ve sinema tarihine en iyi bilim-kurgu yapımları listesine üst sıralardan girerek efsaneye yakışır bir sona imza attı. Gişe de kırılması zor bir rekorla karşılandı. Kaptan koltuğunda yine yeni yeniden George Lucas oturdu hikayesini yazdığı maceranın mürekkebi kurumadan.

"Güç kazanan herkes onu kaybetmekten korkar!"

Tek derdi Cumhuriyeti ayakta tutmak olan(!) Şansölye Palpatin droidlerin lideri General Griveous tarafından tam da Klon Savaşlarının sonu gelmek üzereyken kaçırılır. Obi-Wan Kenobi ve ele avuca sığmaz öğrencisi Anakin Skywalker onu kurtarmak için görevlendirilir ve görevlerini başarıyla yerine getirirler. Kont Dooku Anakin tarafından öldürülür. General Griveous kaçar. Kont Dooku'nun ölümü savaşın arkasındaki gerçek güç için bir kayıp değildir. Lakin o kendine daha genç ve daha güçlü bir öğrenci seçmiştir.

Bu arada Anakin hayatının aşkından çok güzel bir haber almıştır. Padme hamiledir. Evlilikleri hala gizli olmasına rağmen bu yeni bir umuttur aşıklar için fakat bu haber Anakin'in kabuslarını tetikler. Annesinin ölümünde gördüğü kabusları tekrar görmektedir. Annesinin yerinde bu kez Padme vardır. Anakin'e korku, öfkeyi, öfke de nefreti getirmek üzeredir. Jedi konseyi de ona Palpatin'le olan yakınlığı dolayısıyla şüpheyle yaklaşınca işin rengi iyice değişir. Lakin genç Jedi içinde çok büyük bir güç biriktirmektedir. Gücünün

rengi ise yaşadıklarını nasıl değerlendirdiğine bağlı olacaktır.

Yıldız Savaşları: Güç Uyanıyor *(2015)*

Disney Yıldız Savaşlarını satın aldıktan sonra alınabilecek en doğru kararı aldı ve yeni jenerasyona hem efsaneyi unutturmamak hem de Yıldız Savaşlarına yeni askerler kazandırmak adına serüveni devam ettirdi. Güç uyanıyor üçlemenin ilk macerası... Eski ile yeni arasında müthiş bir köprü durumunda. J. J. Abrams'ın yönetmen koltuğunu başarıyla devraldığı yapım eskiye saygı duruşunu bando mızıka eşliğinde gerçekleştirirken serüvene yeni ve güçlü karakterler kazandırmayı da vaat ediyor.

Yıldız Savaşları'ndan Dipnotlar

Star Wars serisi yalnızca kullanılan yenilikler ve maceranın hikaye ediliş tarzıyla değil aynı zamanda müzikleriyle de unutulmaz efsaneler listesine adını yazdırdı. O muhteşem müziklerin yaratıcısı ise besteci John Williams'dı.

Yıldız Savaşları karakterleri bakımından oldukça zengin ve bir o kadar da ilgi çekici bir efsaneye imza attı. Karakterleri hayran kitlesi tarafından öylesine benimsendi ve sevildi ki sanırım hiç bir yapım bu kadar değer kazanamadı izleyicisi tarafından. Bizde o karakterlere kısaca değinelim dipnotlarımızda. Atladığımız bir değer olursa affola diyerek…

Anakin Skywalker/Darth Vader

"Bana vaaz verme Obi-Wan. Jedi yalanlarının amacını biliyorum, senin gibi karanlık taraftan korkmuyorum. İmparatorluğuma barış, özgürlük, adalet ve güvenli bir yaşam getirdim ben."

Tüm olaylar onun etrafında şekillenir. O seçilmiş olandır çünkü. Güce denge getirecektir ve bir şekilde getirir de… Önce bir kahramandır. Jedi'ydır. Klon Savaşlarıyla ünü bir efsaneye dönüşür. Aşkla tanışınca onu kaybetmemek için herşeyi göze alır. Aydınlıktan karanlığın kucağına

düşmeyi bile… Hırslıdır, akıllıdır, bir miktar da kibirli, içindeki güç kimsenin sahip olamayacağı kadar muhteşemdir. Bir çok kadın hayran için ise mükemmel aşıktır Anakin. Kahramanken aşkını korumak adına karanlıklar lordu Darth Vader'e dönüşür. İçinde yaptığı kötülükler adına pişmanlık duyarak…

Luke Skywalker

"Başaramadınız efendim, benden önceki babam gibi ben de bir Jedi'ım."

Kendini sıradan bir çiftçinin çocuğu sanan genç savaşçı sonunda ne kadar önemli bir kaderi olduğunu öğrenecek, efsanevi babası ile tanışacak hatta savaşacak ve son Jedi olarak galaksiye adını kazıyacaktır.

Saf, nazik ve çocuksu bir karakteri vardır. Sevdiklerini ve inandığı değerleri korumak uğruna hiçbir fedakarlıktan kaçınmaz. Babası kadar hırslı değildir. Öfkenin gözünü karattığı anlarda bile sevgiye ve içindeki ışığa sığınmasını bilir.

Obi-Wan Kenobi

"Böyle giderse beni öldüreceksin!"

Usta Yoda'dan sonra en büyük Jedi ustasıdır. Hem Anakin Skywalker'ı hem de oğlu Luke Skywalker'ı eğitme şansına sahip olmuştur. İnançlı, kurallara bağlı, dürüst, bilge ve nazik bir karakterdir. İyi bir savaşçı ve komutandır. Anakin'in karanlık tarafa geçişi onda çok büyük bir hayal kırıklığı yaratmış ve onulmaz yaralar açmıştır. Bu yüzden kendini içten içe suçlayan Obi-Wan onun oğlunu korumak için 20 yılını çöllerde izole bir hayat geçirerek harcamıştır.

Usta Yoda D'Kana

"Ölüm hayatın doğal bir parçasıdır. Etrafından güce dönüşenler olursa onlar için sevin.Tutma, onlar için yas. Duyma, onlar için özlem. Bağlılık kıskançlığa yol açar. Gölgesidir hırsın, bu. Kendini kaybetmekten korktuğun herşeyden vazgeçmek için eğit!"

Saygıdeğer ve gelmiş geçmiş en iyi Jedi ustasıdır. Bilgedir, akıllıdır, geleceği görebilmek gibi bir yeteneği vardır. Hayatının son yıllarını Dagobah adlı gezegende saklanarak ve son Jedi'yi bekleyerek geçirmiştir. Anakin Skywalker'ın Jedi felsefesini öğrenmesine başından beri kehanete rağmen içindeki haklı şüphe sebebiyle karşı çıkmıştır. Uzak doğu kültürüyle harmanlanmış bir karakterdir ve maneviyatı simgeler.

Padme Amidala

"Demek ki özgürlük böyle ölüyormuş, binbir alkışla…"

Kraliçe, Anakin'in tek aşkı, Luke Skywalker ve Prenses Leia Organa'nın annesi. Naif, akıllı, bilge ve dürüst bir kadındır.

Şansölye Sheev Palpatine/ Darth Sidious

"Güç kazanan herkes, onu kaybetmekten korkar."

Barışçı bir gezegen olan Naboo'da doğmuştur. Çok güçlü ve bilge bir Sith ustası olan Darth Plagueis tarafından yetiştirilmiştir. Plagueis ölümün bile çaresini bulan bir ustadır. Palpatine ustasının onun yerine daha güçlü birini yetiştirmesinden korkarak onu öldürmüş ve Sith düzeninin başına geçmiştir. Anakin Skywalker dahil güçlü lordlar yetiştirmiş, Cumhuriyeti koruma maskesi adı altında bir çok kötülükle düzeni tamamen kontrolüne almaya çalışmıştır. Kötü, komplocu, akıllı ve hırslı ve sinsi bir karakterdir.

R2D2

Uzayda teknisyenlik yapmak üzere tasarlanmış bir robottur. Serinin bir bölümü hariç her bölümünde yer alan ana karakterlerden biridir. Tam bir hayat kurtarıcıdır.

C-3PO

Çevirmenlik yapan bir protokol droididir. Serinin her bölümünde yer alır. Ana karakterlerden biridir. Tüm nezaketiyle elinden gelen her yardımı yapar. Oldukça konuşkandır.

Han Solo

Alaycı, kumarbaz ve kurallara hayatı boyunca uymamış bir pilottur. Ordudan uzaklaşmış ve para için kaçakçılık yaparak hayatını kazanmaya karar vermiştir. Yardımcı pilotu Chewbacca ile o gezegen senin bu gezegen benim gezer ve para için herşeyi yapar. Hayata boş vermiş bir hali vardır ta ki Prenses Leia Organa'ya aşık olana kadar…

Jabba The Hunt

Yıldız Savaşlarının namı değer mafya babasıdır. Han Solo'dan hiç haz etmez lakin ona çok borcu vardır ve Solo sürekli ondan kaçmanın bir yolunu bulmuştur. Bir nevi gece kulübü vardır ve güzel olan herşeyi sever.

Stormtroopers

İmparatorluk kurulduktan sonra oluşturulan askeri birliklerin en önemli ve güçlü parçasıdır. Bir dönem Cumhuriyetin saflarında savaşmışlarsa da sonunda karanlık Sith lordunun emriyle Jedi'lere sırt döner ve onları katlederler.

Star Wars evreni birbirinden ayrılmaz iki düzen ve bu düzen arasındaki denge dalgalanmaları üzerine kurulmuştur. Jedi düzeni aydınlık tarafı, iyiliği, saflığı ve onuru simgeler. Tamamen fedakarlık üzerine kurulu bir düzendir. Tasavvufa benzer. Özünde bir çok kültürü barındırır bir öğretisi vardır. Uzak doğu felsefesinden de güçlü izler taşır. Silahları onurlu bir mücadelenin en önemli parçası olan kılıçtır. Asla ateşli silah kullanmazlar. Jedi'ler kendi taşlarını bulup, kendi özlerinden kılıçlarını üretirler. Bu kılıç onlara özgü olur. Renkleri mavi, mor, ve ya yeşildir.

Sith düzeni ise gücün karanlık tarafını simgeler. Gücün özü öfke,nefret, kıskançlık ve kibirin doğurduğu bencilliktir. Genellikle kılıç kullanırlar fakat ateşli silahları da vardır. Işın kılıçlarının bir rengi yoktur. Sentetik bir maddeden yapıldığı için kırmızıdır. Kendilerine göre bir onur anlayışına sahiptirler.

Yıldız Savaşlarının o muhteşem mekanlarına gelince George Lucas'ın tarihe olan merakı ve özellikle Viktorya Dönemine olan hayranlığıyla doğmuştur. Muhteşem tapınakları, sarayları, sütunlarıyla tarihin içinde fakat teknolojinin göbeğinde yaşadığınız ütopik bir evrendir Lucas'ın ki. Eski dönem şövalyelerine ait düzen, onur ve buna uyumlu mekanlarının yanında uzak doğu kültürünün bize hatırlattığı sade, yemyeşil mekanlarla da karşılaşırız. Tabii ki kötülüğün kol gezdiği lav nehirleri ve fakirliğin diz boyu olduğu çöllerde cabası. Lucas bize fakirliği ve üzerinde hiç birşey yetişmeyen çölleri hakir görmememizi salık verir. Lakin o çöllerden ne cevval kahramanlar çıkıp gelecektir dengeyi korumak adına…

Evet size bir efsaneyi yeni başlayanlar için özetin özeti minvalinde aktardık. Star Wars evreni yaratıcısı George Lucas ve içindekilerle hiç unutulmadan yaşanmaya ve büyümeye devam edecek hayranları onu bırakmadıkça. Ne diyelim; Güç sizinle olsun…

Rıfat Ilgaz

Kiracının, ev sahibi gözünde sinek kadar değeri, haysiyeti yoktur. Kapının önüne silkelenecek çöp tenekesinden farksız görür en hali vakti yerinde kiracısını bile.

KURBAN KANI

İlk taksiti yatırdığım gün tâââ merdivenin alt başından seslendim bizimkine:

«Salime, oldu bu iş! Altı aya varmaz içindeyiz!»

Birinci ikramiye vurmuş bir piyango bileti gibi sallıyordum elimdeki makbuzu. Bir Köroğlu, bir Ayvazdık ama tam otuz beş yıldır kira evlerinde sürtmekten, ev sahiplerinin ağız kokusunu dinlemekten iflahımız kesilmiş, kanımız kurumuştu. Saymakla tükenmezdi çektiklerimiz... Kiracının, ev sahibi gözünde sinek kadar değeri, haysiyeti yoktur. Kapının önüne silkelenecek çöp tenekesinden farksız görür en hali vakti yerinde kiracısını bile.

Şöyle rahat soluk alabildiğimiz bir apartıman katında bile ancak iki yıl oturabilmiş, bu musibet yere taşınmıştık. Burada rahat mıydık sanki? Daha ikinci ayında aklı başına sonradan gelmiş gibi hemen bir tahliye dâvası açmıştı. Bir sinir savaşıdır başlamıştı aramızda. Diken üstünde oturuyorduk sanki...

Şu kadar yıl devlet kapılarında sürten bir memurdum. Cebimize henüz bir anahtar koyamamıştık ama, ilk taksidin makbuzunu koymuştuk ya...

Bir kağıt parçasında bahçesi ile birlikte bir ev görecek kadar zengin bir hayal gücümüz olduğunu bu gece anlamıştım. Karım, bahçesinde ayçiçeği yetiştiriyor, sonra cayıyor, tavuk beslemeğe kalkışıyordu. Tek katlı olacaktı evimiz... İki oda... Bir mutfak..: Kooperatifin müdürü bilgili bir adama benziyordu. Açık kahverengi bir kâğıdın üstündeki parsellenmiş arsalara bakmış, bana, güneş gören bir ev vereceğini söylemişti. Demek bizim ev, doğuya karşı olacaktı. Arsalar satılır satılmaz hemen temeller kazılacaktı. Dediğine göre bu kış arsalar satılır, ilkbaharda temeller atılırdı, önümüzdeki kış mutlaka anahtarını korduk cebimize. Yaza doğru karım bahçede, boyunca ayçiçeği yetiştirirdi.

Ertesi sabah, beni alaca karanlıkta uyandırdı Salime:

«Kalk!» dedi, «Gidelim, görelim!»

«Neyi be yahu?»

«Evimizi!»

«Ne evi hanım? Daha temeli bile atılmadı!»

«Canım ben de biliyorum temeli atılmadığını. Hiç olmazsa yerini görürüz. Deniz görüyor mu, görmüyor mu? Florya'dan çok uzak mı, asfalt geçiyor mu, geçmiyor mu?»

«Ayol acelen ne? Dur hele, öğreniriz!..»

«İçim rahat etmiyor, kalk gidiyoruz... Ben çayı demledim bile!»

Çayları içer içmez girdik yola... Florya'ya gitmenin bir zorluğu yok! Kırkbeş dakikada indik Sirkeci'ye, atladık trene, doğru Florya! Zorluk bundan sonra başlıyordu. Vurduk tepelere... Kan ter içinde evin yerini aradık. Kooperatif müdürünün dediğine göre, asfalttan ancak çeyrek saat uzaktaydı. Deniz ayağımızın altında olacaktı... Ev yapılacak bütün boş tepeleri karış karış taradık. Çamlı evler dendiğine göre mutlaka bir iki çam olacaktı. Bütün gün dolaştık, ne çama rastladık, ne de parsellenmiş arsalara... Önümüze gelene:

«Çamlı evler nerde?» diye soruyorduk. Yüzümüze şaşkın şaşkın bakıyorlar, sonra saflığımızla alay eder gibi:

«Ne çamı?» diyorlardı, «Bu tepelerde çam değil, ot bile yetişmez!»

Bu sefer biz onların saflığına gülüyorduk:

«Göreceksiniz!» diyorduk. «Kooperatif buralara bahçeli evler yapacak. Ayçiçeği bile yetiştireceğiz bahçesinde...»

Ertesi gün, Çamlı Evler Kooperatifinde aldım soluğu:

«Nerde bizim evlerin yeri?» diye dikildim müdürün karşısına.

«İşte!» dedi.

«Nerde yahu?»

Elindeki cetveli, duvardaki kâğıdın üzerinde gezdirerek:

«İşte!» dedi, «Görmüyor musun?»

Gözlüğü taktım. O, durmadan anlatıyordu:

«Şu caddeyi görüyorsun değil mi?.. Geç ana caddeyi! Birinci sokağa sap, elli metre kadar yürü! Köşedeki ev... Sizin ev!»

«Çamlar nerde?»

«Ne çamları?»

«Çamlar canım! Çamlı evler kooperatifi değil mi bu?»

«Evet Çamlı Evler Kooperratifi!»

«Çamlar nerde?»

«Çamlar mı? Ne çamları, siz dikeceksiniz... Uzmanların raporu var, nah rapor!»

Çekmeceyi çekti. Kapı kadar bir rapor dayadı gözüme.

«Güzeeel!» dedim.

«Biz eğer ayçiçeği yetiştirirsek?»

«O da yetişir! Toprak her türlü çiçek yetiştirmeğe de elverişli!»

«Peki!» dedim, «Su meselesi?»

«Suyun lafı mı olur... Terkos Gölü nah şuracıkta... Bakın plâna, her köşe başında bir çeşme... Nah, sizin evin karşısında da bir çeşme var... Şurası yeşil saha... Şurası park... Şurası çocuk bahçesi... Her evde... Hattâ her bahçede terkos, havagazı... Bakın caddedeki elektrik direklerine, onar metre ara ile... Her taraf gündüz gibi!»

Akşam bizimkine müjde ettim:

«Gördüm!» dedim, «Bizim çamlı evleri... Bizim köşebaşındaki

evi de gözümle gördüm. Önünde çeşme... Gerisinde yeşil saha... Az ilerisinde çocuk bahçesi... Geniş caddeler, muntazam sokaklar, her on metrede elektrik direkleri... Su, havagazı... Terkos Gölü burnumuzun dibinde!»

Bir gazetenin arka sayfasında boydan boya Çamlı Evler'in plânını görünce bizimki de inanadı ister istemez. Kestik gazeteyi, duvara çaktık... Bir gazete de fazladan aldım, götürdüm kooperatife:

«Gösterin!» dedim, «Bizim evin yerini!»

Müdür, yardımcısına emir verdi:

«Gösterin lütfen kırmızı kalemle! Beyefendi görsün!»

Müdür yard4mcısı, masanın üstündeki kalemi kapması ile işaretlemesi bir oldu.

«Ne teşkilât?» dedim, «Herifler ezbere biliyorlar arsaları...»

«Aman bir yanlışlık olmasın!» dedim.

Acıyarak yüzüme baktı bütün memurlar!

Bizim kooperatif bu gazete ilânından sonra büsbütün parladı. Ne zaman gitsem kuyrukta on onbeş kişi... Ellerinde ikişer bin liraları...

Dedikleri gibi ilkbaharda bir törenle temelleri atıldı. Kooperatifin önünden özel otobüsler kalktı. Tââââ arsalara yakın bir yere kadar güle oynıya gittik. Eh biraz da yürüdük tabiî. Yarım saat kadar... Henüz caddeler plândaki kadar düzgün değildi. Kooperatif müdürü belediye başkanını da davet etmişti. Nutuklar söylendi, kurbanlar kesildi. Bol bol kurban kanı karıştı temellere. Deniz, temel atılan yerden görünmüyordu ama, duvarlar yükseldikçe deniz de görünürdü, karşıdan adalar da...

Ben artık boş vakitlerimi değerlendirecek bir eğlence bulmuştum. Hemen atlıyordum bir trene... İki saat kadar da yürdükten sonra Çamlı Evlerin yükselen temellerini incelemeğe gidiyordum, ilk temeli atılan evler yirmiyi yirmibeşi geçmiyordu ama... İlk taksidi yatıranlar arasında olduğum için benim hiç korkum yoktu. Beş tane de yapılsa biri benimdi. Köşebaşındaki olmamış da çeşme başındaki olmuş ne çıkardı! Nerde olursa olsun şimdiden evimi öğrenmeliydim.

Plândaki evimin yerini biliyordum ama onunla iş bitmiyordu. İş arsasını bulup çıkarmaktaydı... Kooperatif müdürüne bu iş için belâ olmaya başladım.

«Hangi ev benim?» diye asıldıkça asılıyordum.

Bir gün o kadar ileri gittim ki:

«Evimi göstermezseniz taksiti vermem!» diye direttim!

«Hele durun biraz!» dediler.

«Hemen göstermezseniz surdan şuraya gitmem!»

Yeni müşterilerden korktuklarının farkına vardığım gün, iş biraz daha kolaylaştı. «Gösteririz!» diyorlardı. Ama, önüme düşüp de gösteren çıkmıyordu. Beş on müşterinin ellerindeki parayla kuyruğa girdikleri bir gün:

«Haydi düşün önüme de gösterin!» dedim.

«Canım şu kayıtlar bitsin!»

Kayıtlar bitince işin nereye varacağını biliyordum. Kooperatif müdürü:

«Buyrun!» dedi, «Gidelim!»

Atladık bir arabaya, Çamlı Evler'de aldık soluğu:

«İşte!» dedi, «Şurası!»

«Hani, köşebaşında diyordunuz!»

«Ne yapalım!» dedi, «Burası düştü size!»

Ona da razı olduk. Ertesi gün sabah damladım. Ustabaşının eline bir yüzlük tutuşturdum:

«Bu ev benimdir!» dedim, «Aman sıvası temiz olsun!»

«Sen hiç merak etme!» dedi.

Bir yüzlük de marangoza verdim.

«Aman kapılar, pencereler budaksız tahtadan olsun!»

Bir yüzlük de badanacıya:

«Aman!» dedim. «Badanasına biraz da yeşil boya damlat! Bizim Salime filizi renkten çok hoşlanır!»

Kasımın sonuna doğru evler tamamlandı. Ayın onaltısında törenle tapular verilecekti. Üçüncü taksit olan ikibin lirayı da vermiş, tapuları bekliyorduk.

Tören günü bizimkini aldım yanıma... Kooperatif arabasını beklemeden sabah sabah damladık... Tam yirmidört tane gıcır gıcır ev, sahibini bekliyordu. Kapılar bile ardına kadar açıktı. Salime ile evimizi bulmuş son incelemelerimize başlamıştık. Karım, açık yeşil badanayı görünce ağzının suyu akmıştı:

«Aman ne güzel!» diyor, başka bir şey diyemiyordu. Kapıları, pencereleri açıp kapatıyor, bahşişlerin boşa gitmediğini anlıyordu:

«Ben şu odayı, yatak odası yapacağım!» diye tutturdu. «Canım olur mu?» dedim, «Cadde üstünde yatak odası? Burası oturma odası olsun!»

«Olmaz» diye diretiyordu, «Güneş alan yalnız bu oda...» iş kızıştıkça kızışıyordu. Bizim eve doğru gelen çoluklu çocuklu bir ailenin fikirlerini alabilirdik. Öndeki kasap kılıklı adama:

«Efendim!» dedim, «Siz olsaydınız yatak odası hangisini yapardınız?.. Şunu mu, arkadakini mi?»

Herif boyunduruğa bakar gibi dikti gözlerini: «Anlamadım!» dedi, «Ne diyorsun sen?» «Yani!» dedim, «Şu odayı mı yatak odası yapalım, arkadaki odayı mı? Bizim hanım diyor ki...»

«Yahu!» diye gürledi. «Siz ne söylüyorsunuz? Kimin evine sahip çıkıyorsunuz siz?»

«Kendi evimize...» dedim.

«Bu evin size ait olduğuna dair bir vesika var mı elinizde?..» «Henüz yok!» dedim, «Bugün verecekler tapuları!» «Bu evin tapusu bizim üzerimize.» «Peki öyleyse siz gösterin!»

«Tapular bugün verilecek! Üçüncü taksidi yatırırken plânını gösterdiler!»

«Bize de gösterdiler!» «Yahu! Bu ev benim diyorum sana!» «Bu evin helasını alaturka yaptırdım. Tam ikiyüz lira verdim fazladan. Duşu, banyosu yok! Birine üçyüz lira verdim kurna koydurttum!»

«Peki!» dedim, «Badanasını filizi yaptıran kim söyler misin?» Herif burnundan soluyarak üzerime doğru yürüdü: «Hele bak şuna!» dedi, «Bizim hanım sarı olsun diye tutturmuştu, bu işi sen bozdun demek! Gösteririm sana ben!»

Birden bir kalas parçası almasıyla kafama fırlatması bir oldu. Kadınlar araya girip bizi ayırmak isterlerken baktım kapıda beş nüfuslu bir aile daha belirdi:

«Yahu!» dedim, «Şu canavara bakın bizim eve sahip çıkıyor!»

İki delikanlı fırladı ileri:

«Ne?» dediler, «Sizin eve mi? Bu ev nerden sizin oluyormuş?»

«Kooperatiften öyle söylediler!»

«Çıkın dışarı bakalım! Kimse kalmasın içerde!»

Kasap direttikçe diretiyordu:

«Kimin evinden kimi çıkarıyorsunuz siz?»

Delikanlılar daha ağır basmışlardı.Onlar da yerden birer kalas kaptılar!

«Hayır!» diyordu kasap, «Bu iş burada bitecek bugün!»

Onlar birbirlerini haklıya dursunlar. İki grup daha geldi, kapıda birleşti. Olanı biteni bir süre seyrettikten sonra içlerinden biri çıktı ortaya:

«Arkadaşlar!» dedi, «Bu evde sizin kadar bizim de hakkımız var. Boşuna hırlaşmayın. Evin temeline kâfi miktarda kurban kanı karıştı. Noterlikte kura çekmekten başka çare kalmadı.»

Bu «kan» sözü kasaba birşeyler hatırlatmıştı. Bıçağına sarılmasiyle delikanlıların da, yeni gelenlerin de üzerine yürümesi bir oldu.

Onlar ne yaptılar bilmem, biz evi kurtaramadık ama canımızı kurtarmasını bildik. Kuralar çekildiği gün bile görünmedik ortalıkta. Ya kura bize vurursa mı? Vurursa vursun! Kafama bir kalas yememek için kasap evlerden birine yerleşinceye kadar oralarda görünmiyeceğim!

Dip Not...

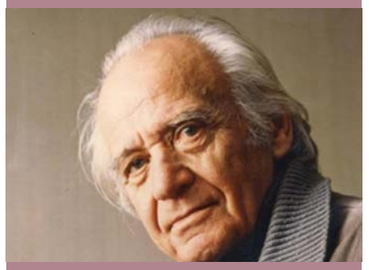

Ilgaz, 1940'lı ve 50'li yıllarda yoğun bir şekilde dergicilikle uğraştı. Zaten zamanın ekonomik -ve biraz da siyasi- şartları daha hacimli eserlere (kitaplara) pek izin vermiyordu. Bu dönemde hükümete ve İran Şah'ına hakaretten tekrar hapise girdi. 1950 Af Kanunuyla çıktı.

MEHMET RIFAT ILGAZ

(7 Mayıs 1911; Cide, Kastamonu - 7 Temmuz 1993, İstanbul)

Türk şiir, roman ve öykü yazarı. Özellikle Hababam Sınıfı romanıyla tanındı. Hem yazılarında hem de kişisel hayatında toplumcu bir çizgi devam ettirdi. Türkiye'nin en çalkantılı siyasi dönemlerinde devam ettiği dergiciliği, aynı dönemdeki birçok yazar gibi, onun da adliye koridorlarında ve hapishanede zaman geçirmesine neden oldu. Oldukça üretken olan yazın hayatına şiirden mizah öykülerine, romandan çocuk kitaplarına birçok farklı alanda eser sığdırdı. Bir zamanlar toplatılan Karartma Geceleri eseri 2004 yılında 100 Temel Eser listesine girdi. Yazarın eserleri günümüzde, oğlu Aydın Ilgaz ile birlikte kurduğu, Çınar Yayınları'ndan çıkmaktadır. Bu kitapların baskıları Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları tarafından yapılmaktadır.

Ilgaz, 1940'lı ve 50'li yıllarda yoğun bir şekilde dergicilikle uğraştı. Zaten zamanın ekonomik -ve biraz da siyasi- şartları daha hacimli eserlere (kitaplara) pek izin vermiyordu. Bu dönemde hükümete ve İran Şah'ına hakaretten tekrar hapise girdi. 1950 Af Kanunuyla çıktı. Daha sonradan Fedailer Mangası adını alacak bir grup aydın, bir çıkan bir kapanan dergilerde yazmaya devam etmeye çalışıyorlardı. Özellikle Rıfat Ilgaz'ın takdir ettiği Nazım Hikmet'in anahatlarını ortaya koyduğu toplumcu bir edebiyat anlayışı gelişmişti. Sabahattin Ali, Aziz Nesin, Ömer Faruk Toprak, Hasan İzzettin Dinamo gibi yazarların başı çektiği bir akımdı bu.

Bu dönemde özellikle Sabahattin Ali ve Aziz Nesin'le birlikte çıkardıkları Markopaşa, Türk siyasi edebiyat tarihinde çok önemli bir yere sahiptir. Mizah yoluyla ülkedeki gidişatı eleştiren yazılara yer veren yayın kısa sürede büyük ilgi topladı ve iyi bir satış seviyesine ulaştı. Kapatıldıkça Hür MarkoPaşa, Yedi-Sekiz Paşa gibi başka isimlerle tekrar çıkan derginin benzer isimlerle sahteleri dahi türedi. Bu dönem Türk yazınında dergicilik dönemiydi ve benzer kadrolar

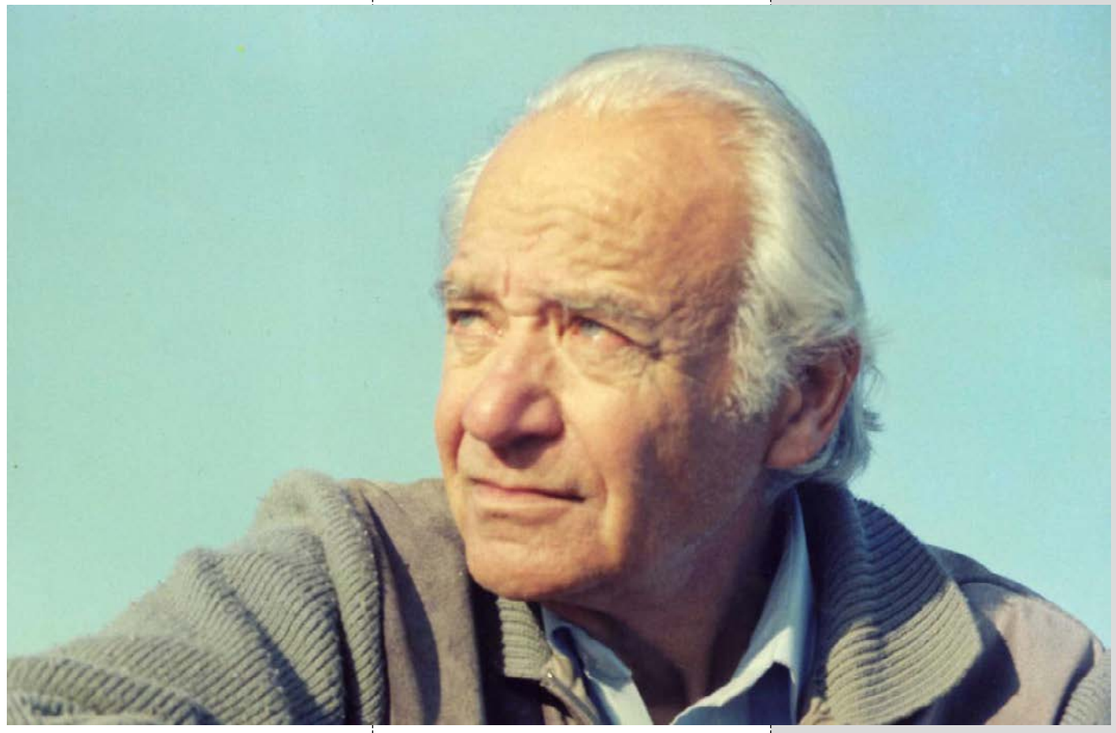

sürekli olarak farklı dergilerde yazıyorlardı.

1956 yılında İlhan Selçuk'un çıkardığı Dolmuş dergisinde bir hikâye serisi yayınlamaya başladı. Daha sonra bu yazılar Hababam Sınıfı romanı oldu. Çizimlerini Turhan Selçuk'un yaptığı bu dizi çok tuttu. Yazar Stepne takma adıyla yazdığı için bu hikâyelerin kime ait olduğu da ilginç tartışmalar yaratıyordu. Bir süre sonra kendi adıyla bu yazıları topladığında birçok insan ona inanmadı.Daha sonra Ilgaz, diğer Hababam Sınıfı oyunlarını da yayınladı.

Doğduğu ve yetiştiği kent olan Kastamonu'ya bağlılığını her fırsatta dile getirmiş olan Ilgaz, zaten soyadı devrimiyle kendine bu kentin en büyük simgesi olan Ilgaz Dağlarının ismini soyadı olarak seçti (1934). Özellikle doğduğu Cide ve kültürüne ve insanına yapıtlarında yer verdi. Sarı Yazma, Yıldız Karayel, Halime Kaptan ve Karadenizin Kıyıcığında gibi romanlarında bu yöreyi tema olarak aldı. Kastamonu ve Cide'de adına etkinlikler düzenlenmektedir.

Rıfat Ilgaz'ın Kastamonu ile ilgili yönlerini en iyi veren kaynaklardan biri, onunla tanışıp birlikte çalışmalar yapmış olan Mehmet Saydur'dur. Ilgaz üzerine birçok araştırması olan yazar, onunla anılarını Rıfat Ilgaz'lı Yıllar adlı eserinde yazmıştır.

Her yıl memleketi olan Cide ilçesinde 7-8-9 Temmuz tarihleri arasında Cide Rıfat Ilgaz Sarı Yazma ve Kültür Sanat Festivali yapılır. Sanatçı her yıl orada konserler, paneller , dinletiler eşliğinde anılır.

Dip Not...

Kitaplar genelde gereksiz bilgi içermeyip direkt olarak senaryoya yöneliktir. Bu özellik kitapları eşsiz kılar ve okuyucular tüm seriyi okumadan kitabı bırakmakta zorlanır.

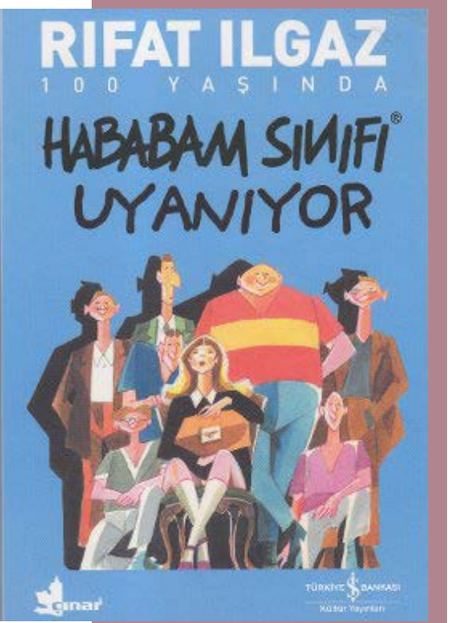

HABABAM SINIFI *(ROMAN)*

Hababam Sınıfı, Rıfat Ilgaz'ın Dolmuş dergisinde yazmaya başladığı öykülerden bir bölümünü birleştirerek 1957 yılında kitaplaştırdığı eseridir.

Rıfat Ilgaz yazılarını o zamanlar Stepne takma adı ile yazmaktadır. Derginin adı Dolmuş olduğu için yolcu taşıyan binek araba anlamına geldiğinde, yedek parçalarından yedek lastik anlamına gelen stepne sözcüğünü bu nedenle kullanmıştır. Dergide olduğu gibi kitapta da yazar olarak Stepne takma adı kullanmıştır. Dergideki öykülerin ve kitabın yazarının Rıfat Ilgaz olduğu 6 Haziran 1957'de Dolmuş'ta yayımlanan Hababam Sınıfı'nın Muharriri başlıklı yazıda açıklanır. Derginin 11 Temmuz 1957'de yayınlanan 79. sayısında Hababam Sınıfı dizisinin bittiği şu şekilde duyurulur.

"Mekteplerin tatile girmesi münasebetiyle Hababam Sınıfı dağılmış bulunuyor. Rıfat Ilgaz'ın büyük alaka gören bu eserin birinci kısmı, kitap halinde yayınlanmıştır. İkinci kitap hazırlanmaktadır. Yakında 'Dolmuş Mizah Yayınları' serisinden neşredileceğini okuyucularımıza müjdeleriz."

Hababam Sınıfı öykülerinin bir kısmı ise Tan Basımevi tarafından 1959 yılında basılır. Kitabı Turhan Selçuk'un çizimleri süslemiştir. Rıfat Ilgaz artık ünü kendini aşan kitaba sahip çıkabilmek için adını kullanmaya başlar ancak zaman zaman Stepne'nin kendisi olduğuna inandırmakta zorluk çeker. Bu kitabın ardından seri *"Hababam Sınıfı Baskında" (1972), "Hababam Sınıfı Uyanıyor (Öykü)" (1972), "Hababam Sınıfı Sınıfta Kaldı " (1975), "Hababam Sınıfı İcraatın İçinde (roman)" (1987)* kitapları ile devam eder.

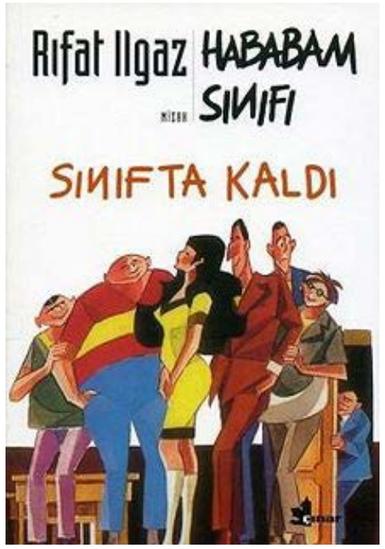

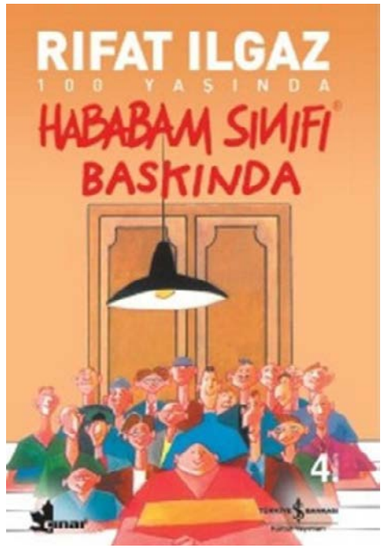

Hababam Sınıfı filmlerinden önce Beyoğlu Küçük Sahne'de 1966'da Zeki Alasya, Metin Akpınar, Ercan Yazgan, Ahmet Gülhan ve Suzan Uztan, Ali Yalaz, Ulvi Uraz ve Zihni Küçümen gibi zengin bir oyuncu kadrosundan oluşan Ulvi Uraz Tiyatro Topluluğu'nca sahneye konur. 1974'te ilk filmi çekilen Hababam Sınıfı o güne dek görülmemiş bir başarı gösterir ve altı filmi daha çekilir.

2006 Kasım ayında Çınar Yayınları tarafından Hababam Sınıfı kitabının ilk basımının 50. yıldönümü için özel baskısı 2000 adet yayımlanmıştır.

Şarkısı

"Hababam Sınıfı" romanında ve romanın sahne uyarlamalarında oyuncular tarafından seslendirilen bir şarkı vardır. Yazarın ağzından Hababam Sınıfı'nın ***'millî marşı'*** olduğu belirtilen ve zaman zaman sınıfın haylaz öğrencileri tarafından hep bir ağızdan söylenen, ayrıca oldukça anlamsız sözleri de olan bu şarkı şöyle başlar ve en az 15 kez arka arkaya tekrarlanır *(s. 219)*:

« Entike kuşe rule rule! / Haydi hoppa muşule! / Ave lûpe lûpe / Ave lûpe karo / Haydi Haykanoş / Enti kala Moş.. / Hop... »

Tekerleme tarzındaki bu şarkı sinema uyarlamalarında yer almamıştır, bunun yerine filmlerin çevrildikleri yıl popüler olan bazı pop şarkıları filmlerin oyuncuları tarafından seslendirilmişlerdir.

Çeviri: Meryem Yavuz

Kaynak: www.cbr.com

Batman: *Killing Joke, ilk ortaya çıktığında anında bir klasik haline gelmişti. Alan Moore ve Brian Bolland tarafından yapılmış hikayenin arkasındaki düşünce şuydu: Joker, "bir kötü gün"ün, en sakin kişiyi bile sinirden çıldırtabileceğini ispatlamaya karar verir.*

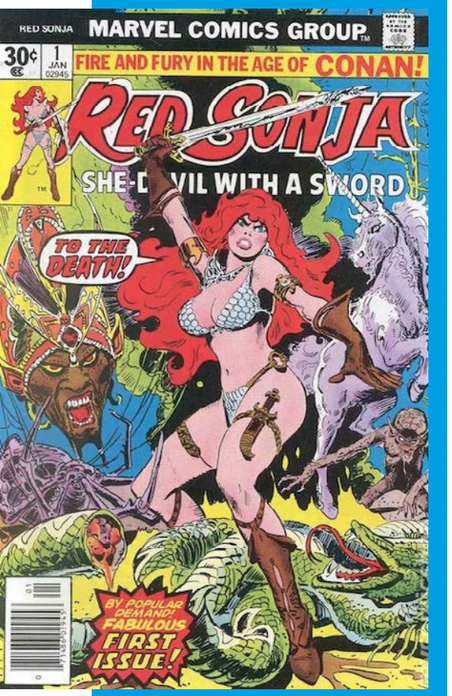

BUGÜN SİZİ GERÇEKTEN KIZDIRABİLECEK 15 KLASİK ÇİZGİ ROMAN HİKAYESİ

Dürüst olalım, ırkçılık ve cinsiyetçilik 1940'lı yıllarda bugün olduğundan daha kabul edilebilirdi. Tabii günümüzde herkesin aşırı aydınlandığını ve artık geçmişten çok daha ileride olduğumuzu iddia etmeye kalkışmayacağız, ancak ırkçılık ve cinsiyetçiliğin yıllar önce daha kabul edilebilir olduğu da tartışılmaz bir gerçek. Popüler kültürde çok yaygınlardı ve bu nedenle eski çizgi romanlarda sıkça görülüyorlardı. Böylelikle aslında türünün klasikleri olan çizgi romanlarda sorunlu senaryolar ortaya çıkmış oldu.

Bu yazıda modern bir okur kitlesine sinir bozucu gelebilecek bazı klasik çizgi roman hikayelerine kronolojik bir bakış açısı getireceğiz. Tabii bütün Batman, Süpermen, Wonder Woman ve Captain America hikayelerinin ırkçı olanlarından bahsetmiyoruz, çünkü aslında en ırkçı olanlar en iyi hatırlananlar oluyor. İnsanlar *"Batman'in Chinaman'i öldürdüğü o bölüm"* için yaygara koparmıyorlar zaten. Yine de bu çizgi romanlar, konuları itibariyle şu anki modern bir okur kitlesine ofansif gelebilecek olsa da, zamanları için iyi kabul edilmiş klasiklerdir.

15. Bütün Will Eisner-Spirit Hikayeleri

Batman ya da Süpermen gibi çağdaş kahramanların aksine, Spirit çağın ırkçılığından farklı bir noktayla ayrılmaktadır. Bunun nedeni, Will Eisner'in 1940'da başlayıp özel bir gazete ekinde yarattığı karakterin, Ebony White adında Minstrel Show tarzında, gayet ırkçı bir biçimde çizilmiş bir ortağının olmasıydı.

Elbette Ebony kahramanca bir karakterdi, ancak tasarımı öyle ırkçı bir biçimde yapılmıştı ki, bir kahraman olması gerektiği gerçeğini geçersiz kılacak kadar eğreti duruyordu. Ebony hemen hemen her Spirit hikayesinde görülür ve Eisner, döneminin en iyi noir çizgi romanlarını sunmasına rağmen Spirit, Ebony'nin varlığı nedeniyle her zaman okunması zor bir çizgi roman olacaktır. Bırakın tam bir hikayeyi, Ebony paneli olmayan tam bir sayfa bulmak bile oldukça zordur.

14. Kriz Öncesi Bütün Blackhawks Hikayeleri

Will Eisner, Quality Comics tarafından basılan birçok başarılı çizgi romanın yapımında da yer aldı. Bunlardan biri de Blackhawks olarak bilinen II. Dünya Savaşındaki kahraman bir uçuş filosunun maceralarının anlatıldığı çizgi romanlardı. *(Blachawks'ın ana yaratıcısı Chuck Cuidera idi.)* Blackhawks en popüler olduğu zamanlarda Superman kadar iyi satıyordu.

Serinin ilk basımlarından birinde, takımın maskotu haline gelen Chop Chop adında bir Çinli bir aşçı vardı. Gayet ırkçı bir biçimde tasvir edilmiş bu Asyalı karakter, buna rağmen o kadar popülerdi ki, sadece kendisinin olduğu komik başka kısa çizgi romanlarda yer aldı. Yıllar geçtikçe, daha sonraki yazarlar Chop Chop'u kurtarmaya çalıştılar ancak sahip oldukları en *"orijinal"* fikir onu dövüş sanatları uzmanı olarak geri döndürmek olabildi.

13. Monster Society Of Evil

1940'lı yıllarda Superman'a satış departmanında rakip haline gelen bir diğer seri de Captain Marvel'dı. 1943'te, Captain Marvel'ın Maceraları, tüm zamanların en epik ve Golden Age döneminin en uzun hikayelerinden birine başladı. Neredeyse 2 yıl sürecek olan bu hikayede yazar Otto Binder ve ressam C.C. Beck, Captain Marvel'ın en büyük düşmanlarının bir araya geldiği, Mister Mind adında gizemli bir kötü adam tarafından organize edilen *"The Monster Society of Evil" (Kötülüğün Canavar Cemaati)* adında yeni bir ekibi tanıtıyordu.

Hikayenin sonuna gelindiğinde Mister Mind'in aslında bir telepatik solucan olduğunu öğrendik! Solucan olsun olmasın, Mister Mind Captain Marvel'ın en önemli kötü karakterlerinden biri olmuştu. Fakat sorun Captain Marvel'ın hikayesinde, *"Nippo"* olarak adlandırılan Japon rakibi dahil olmak üzere başka ırkçı tasvir edilen kötü karakterler bulunmasıydı. DC, hikayedeki ırkçı imgeler nedeniyle seriyi yeniden bastırmakta zorlandı.

12. Voodoo Hoodoo

TV serisi DuckTales'in hayranları, Carl Barks'ın klasik Donald Duck ve Uncle Scrooge çizgi romanlarının temel yapısına aşinadır: Donald ve/veya Scrooge, Donald'ın genç yeğenleri Huey, Dewey ve Louie ile birlikte

dünyayı gezerek çeşitli maceralara atılırlar. Tahmin edebileceğiniz gibi, dünyanın dört bir yanına seyahat etmek, Ördekler'in karşılaşacağı yerli halkın bazı kültürel basmakalıp özelliklerini de çizilmesine sebep olacaktır.

Barks, 1940'ların diğer çizgi romanlarında bulunan korkunç klişelerden çoğunlukla kaçındı ancak 1949'daki *"Voodoo Hoodoo"* gibi istisnaları olmuştu. *(Bu çizgi romanda Donald kazara Scrooge için yapılan bir voodoo saldırısı kurbanı olur. Çete Donald'ı tedavi etmek için Afrika'ya gider.)* Bu hikaye o kadar rahatsız ediciydi ki 1960'larda tekrar çizilmek zorunda kalınmıştı. 60'larda bile bunun rahatsız edici olduğu fark edilmişti!

11. Broome/Kane Green Lantern Run

DC, Showcase #4'te yeniden başlatılan Flash'ın başarısından sonra başka bir yeniden diriltilmiş Golden Age süper kahramanını denemeye karar verdi. Bu sefer Green Lantern'ı seçtiler ve 1959'daki Showcase #22'de John Broome, Gil Kane ve Joe Giella, test pilotu Hal Jordan'ı ve ona ölmekte olan bir uzaylı tarafından verilmiş güç yüzüğünü dünyaya tanıttılar. Jordan, yeni Flash kadar popüler olduğunu kanıtladı ve çok geçmeden Broome ve Kane tarafından yapılan serisine kavuştu.

Ferris Air için bir test pilotu olarak tanınan Hal, Pieface adında bir tamirciyle iyi arkadaştı. Pieface *(pasta surat)*, o dönem Asyalılar için kullanılan ırkçı ve argo bir terimdi.

10. Jack Kirby ve Stan Lee'nin Fantastik Dörtlüsü

Marvel Çağı, Stan Lee ve Jack Kirby tarafından yeni süper kahraman serisi (DC'nin Justice League of America'ya bir cevabı olan) Fantastic Four ile başlatıldı. Marvel'ın çizgi romanlarını DC Comics'ten üstün kılan bu yeni serideki püf noktası, bu kahramanların gerçekten bir aile gibi davrandıkları gerçeğiydi; bu da kimi zaman birbirleriyle tartıştıklarını ve kaba konuştuklarını gösteriyordu.

Bununla birlikte, grubun *"anne ve babası"*, Reed *"Bay Fantastik"* Richards ve Sue *"Görünmez Kız"* Storm'un tam *"o zamanlara"* özgü ilişkileri vardı. Bu da demek oluyor ki, çoğu zaman Reed kasıtlı olarak Sue'ya tam bir hıyar gibi davranırdı. Aslında Lee ve Kirby bu olayın göründüğü kadar rahatsız edici olmasına niyetlenmemişlerdi. Yine de modern okur kitleleri bu tarz bir hikayeyi okumak istemezlerdi.

9. Red Sonja'nın Kökenleri

1970'lerin başında, Roy Thomas ve Barry Windsor-Smith'in uyarlaması olan Robert E. Howard'ın Conan the Barbarian'ı Marvel için sürpriz bir hit oldu. Smith birkaç yıl sonra çizgi romanlardan tamamen emekli olup diğer sanatsal çabalarını sürdürmek için seriyi bıraktı. Son öykülerinden birinde Thomas, başka bir Howard karakterinden kabaca uyarladığı Red Sonja'yı tanıttı.

Red Sonja birden patlayan bir karakter oldu. Ancak, hikayesinin kökeni çok sorunlu idi: Gençken bir grup paralı asker tarafından tecavüze uğrayan Sonja'ya daha sonra bir tanrıça gelmiş ve onu büyük bir savaşçıya dönüştürmeyi teklif etmişti, ancak bir şartla. Sonja, herhangi bir adam savaşta onu yenemediği sürece onunla asla seks yapmayacağına söz vermeliydi. Yani... bu hikayenin neden yıllar boyu tekrar tekrar gözden geçirildiğini anlamışsınızdır.

8. Deadly Genesis

1975'te Marvel, X-Men'in yepyeni bir sayısını yayımladığından beri birkaç yıl geçmişti. Len Wein ve Dave Cockrum, "All-New, All-Different X-Men in Giant-Sized X-Men #1"'i tanıttığında bu durum değişti. Storm, Colossus, Nightcrawler ve Thunderbird gibi yeni karakterler, bir yıl önce gelen Wolverine gibi muazzam önem taşıyorlardı.

Ancak geriye dönüp baktığımızda, bu yeni kahramanların tanıtımlarından bazılarının tartışmalara sebep olabileceğini görebiliriz. Örneğin Storm'un *"Afrika'da tapınılan bir tanrıça"* olması ve daha önemlisi Thunderbird'in klişe kızılderili kökenleri. Profesör X'in kullandığı *"anti-apaçi"* retoriği bugün gayet sorunlu kabul edilebilir.

7. Doctor Strange and Iron Fist'in Kökenleri

Netflix'teki Iron Fist TV dizisi, Danny Rand'ın antik bir Asya kentine gitmesi ve ölümsüz Demir Yumruk olması ile geleneksel *"beyaz kahraman"* tasvirinden dolayı çok fazla olumsuz yoruma maruz kalmıştı. Fakat aslında Doctor Strange'in Strange Tales #115'te görüldüğü kadarıyla kökeni tam da buradan gelmekteydi.

İlginç olan şey, Danny Rand'ın eski bir Asya şehrinde sona erdiği ve ölümsüz Demir Yumruğu'nun *(kökeni)* olduğu Netflix Iron Fist TV dizisinin Iron Fist'in geleneksel "beyaz kurtarıcı" kökeni tasvirleri için çok fazla olumsuz bir dikkat gösterdiği yönünde. Roy Thomas, Len Wein, Larry Hama, Dick Giordano ve Klaus Janson tarafından Marvel Premiere # 16'dan doğrudan kaldırıldı. Bununla birlikte, neredeyse tam olarak Doktor Garip'in orijinini ilk Garip Masallar # 115'de gördük *(Stan Lee ve Steve Ditko)*.

Doktor Strange'in, daha sonra Doktor Strange filminde *"beyaz kurtarıcı"* kökene sahip olması hikayeye uygunluğundan dolayı kabul edilebilmiştir, ancak muhtemelen çizgi roman günümüzde yayımlanmış olsaydı, hayranlar Demir Yumruk'un kökenine nasıl tepki gösterdilerse hikayenin bu kısmıyla çok uğraşırlardı.

6.God Loves, Man Kills

1982'de Marvel, o zamanlar yeni olan bu grafik roman serisinin beşincisini çıkardı. *"Tanrı Sever, İnsan Öldürür"* başlığını taşıyan bu hikayede, X-Men'in karşılaştığı mutantlara karşı olan önyargı, daha yetişkin odaklı bir biçimde işleniyordu. Chris Claremont tarafından yazılmış ve Brett Anderson tarafından çizilmiş olan hikaye, mutantlara uygulanan şiddeti Civil Rights hareketi sırasında Siyah-Amerikalıların karşılaştığı şiddete benzetiyordu.

Bu durum, kahramanlardan Kitty Pryde, dans sınıfında

mutantlara *"muties"* diyen bir öğrenciyle kavga ettiğinde vurgulanmıştı. Siyahi olan öğretmeni Stevie Hunter Kitty'nin neden bu kadar üzüldüğünü anlayamaz *(Kitty'nin bir mutant olduğunu henüz bilmemektedir),* bunun üzerine Kitty öğretmenine, kendisine *"Zenci"* diye hakaret edilseydi nasıl tepki vereceğini sorar. Zamanına göre cesur olmasına rağmen, modern bir çizgi romanda *"Zenci"* şeklinde hakaretlerin havada uçuşması pek hoş karşılanmayabilir.

5. Judas Contract

Marv Wolfman ve George Perez, 1982'de Terra'yı Teen Titans'ın yeni genç üyesi olarak tanıttı. Fakat kimsenin bilmediği şey, Terra'nın Terminatör Deathstroke için çift kimlikli gizli bir ajan olarak çalıştığıydı. Terminator, onu Titanlar üzerinde casusluk yapmak için kullanıyordu. Amacı Titanların zayıf yönlerini öğrenmekti, onları yakalamak ve oğlunun onlar için yıllar önce çıkardığı sözleşmeyi tamamlatmak istiyordu.

Terra'nın aynı zamanda Deathstroke ile yattığı da ortaya çıktı. Perez Terra'yı şöyle anlatıyordu: *"Onu 11 yaşlarında göstermek istemiştim, böylece onu o ağır makyajlı ve açık kıyafetler giymiş haliyle gördüğünüzde Deathstroke ile yataktan yeni çıktığını anlarsınız ve 'Tanrım! Bu küçük kız bir fahişe!' dersiniz."*

Herhalde bu söylemlerin bugün nasıl karşılanacağını tahmin edebilirsiniz...

4. Batman: Year One

Batman: The Dark Knight Returns adlı klasik mini seride, Frank Miller Batman'in emekliye ayrılmasından bu yana, eski Catwoman olan Selina Kyle'nin bir eskort servisinin başında olduğunu ortaya çıkardı. Hikayenin tamamına bakıldığında aslında en şok edici şey bu değildi, seride yer alan karakterlerin hepsinin tahmin edilmeyen arka hikayeleri çıkmıştı. *(Superman'in ABD hükümetinin bir aracı haline gelmesi gibi)*

Bununla birlikte, Miller daha sonra çizer David Mazzucchelli ile birlikte *"Batman: Year One"da Batman'in kökenlerini* yenilediğinde, Catwoman'i kostümlü bir suçlu haline getirmeden önce bir kez daha bir fahişe olarak çalıştırdı. Bu köken o zamanlar tartışmalıydı, çünkü yazarlar bunu Selina'nın gizli bir görev için fahişe kimliği altına gizlenmesi gibi açıklamaya çalıştılar. Bugün aynı içerik yayımlansa, yine tartışmalı olurdu ve hoş karşılanmayabilirdi.

3. The Longbow Hunters

Daha yetişkin odaklı Dark Knight Returns'ün başarısından esinlenen Mike Grell, Green Arrow ve Black Canary'nin başrolü paylaştığı bir mini-seri çizdi. Hikayede Seattle'a taşınıyorlardı ve Green Arrow kendini Shado adındaki ölümcül bir askerle ilgili bir CIA operasyonunun içinde buluyordu. Bu arada Dinah ayrı bir araştırma yapıyordu. Fakat sonra kaçırılıp işkence ediliyordu *(Öyle ki bu işkenceden sonra artık çocuk sahibi olamayacak hale geliyordu).*

Green Arrow, ona işkence eden adamı öldürerek onu kanlı bir şekilde kurtarır. Fakat aşırı derecede açık işkence sahnelerinin yanı sıra *(Grell bu işkenceler sayesinde onun süper güçlerini de ortadan kaldırdı çünkü güçlerini beğenmemişti),* Dinah'ın Green Arrow tarafından kurtarılmış olması ve işkencenin bile Dinah'dan ziyade Green Arrow'a nasıl hissettirdiğinin anlatılması, bugünün okuyucularına sinir bozucu gelebilirdi.

2. Batman: Öldüren Şaka

Batman: Killing Joke, ilk ortaya çıktığında anında bir klasik haline gelmişti. Alan Moore ve Brian Bolland tarafından yapılmış hikayenin arkasındaki düşünce şuydu: Joker, *"bir kötü gün"*ün, en sakin kişiyi bile sinirden çıldırtabileceğini ispatlamaya karar verir. Komiser Gordon'u deney faresi olarak seçer ve Gordon'a bir gün boyunca cehennemi yaşatır. *(Ki bu Joker'in de kökenlerine dayandılabilir, çünkü o da "kötü bir gün" geçirdikten sonra o hale gelmiştir.)*

Sorun şu ki, Joker'in Gordon'a işkence etme yollarından biri de, eskiden Batgirl olarak bilinen kızı Barbara'yı vurması ve sakatlamasıydı. Hikayedeki Barbara, sadece Gordon'a işkence yapmak için bir araçtı, hikayenin akışına hiçbir etkisi yoktu. Bunu uzun süre süper kahraman olmuş bir karaktere yapmak, en hafif tabirle üzücüdür.

1. A Game Of You

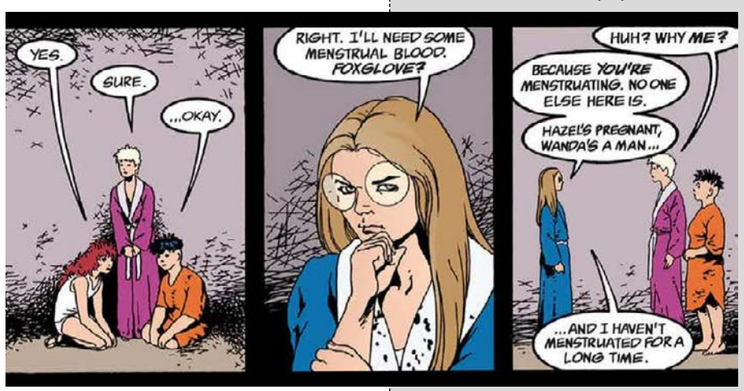

1991'de, Sandman #32-37 deki *"The Game" (Neil Gaiman, Shawn McManus, Colleen Doran, Bryan Talbot, George Pratt, Stan Woch ve Dick Giordano tarafından yazılmış)* kendi hayal dünyasının içine düşen bir genç kadının hikayesini anlatıyor. Lezbiyen bir çift ve Wanda adında transeksüel bir kadından oluşan arkadaş grubu, Thesally adındaki bir cadının yardımıyla onu oradan kurtarmaya çalışır.

Hikaye bugün piyasaya sürüldüğünde, Gaiman'ın Wanda'yı ele alış şekli tartışmalara yol açabilirdi. Gaiman Wanda'yı kusursuz bir şekilde tasvir etmemişti *(özellikle de onu "kaderine terk edilmiş transeksüel karakter" klişesinin bir parçası haline getirdiği zaman)*, fakat yine de, o zamanın popüler kültür transeksüel karakter tasvirlerinin çoğundan çok daha iyi bir iş çıkardığını göz ardı edemeyiz. Neyse ki, şimdi bu konulara dair daha çok şey biliyoruz. Belki de Gaiman bu hikayeyi 2017'de yazmış olsaydı, 1991'deki *"iyi"* versiyonundan çok daha gelişmiş bir versiyon ortaya çıkarabilirdi.

Kaynak: www. cbr.com

Atilla Bilgen

İşimi şansa bırakmayı sevmem! Atacağım her adımdan önce başıma gelecekleri düşünür ve tedbirimi ona göre alırım. Ama baba olacağımı öğrendiğim an donakaldım.

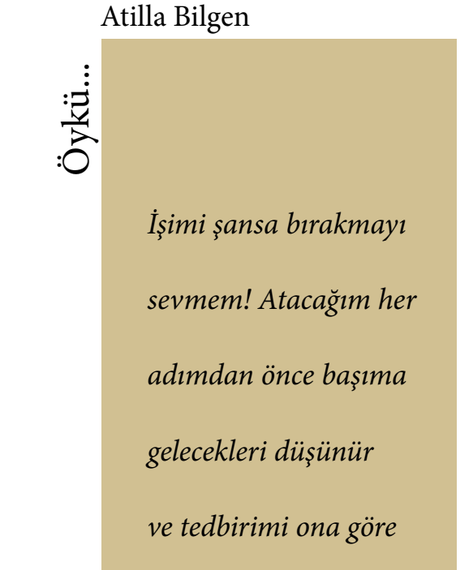

O BİR TANRIÇA ABİCİĞİM..!

İşimi şansa bırakmayı sevmem! Atacağım her adımdan önce başıma gelecekleri düşünür ve tedbirimi ona göre alırım. Ama baba olacağımı öğrendiğim an donakaldım. Ne bir teki verebildim, ne de konuşabildim. İşte o zaman eşimin gözlerindeki pırıltı kayboldu, dudaklarındaki gülümseme donuklaştı ve kırık bir ses tonuyla "Sevinirsin sanmıştım." diye mırıldandı. Sıcak suyun içine atılmış dondurulmuş et gibi birden çözülüverdim. "Deli misin elbette sevindim. Ama öyle pat diye söyleyince şaşırdım."dedim. Ardından güldük, birbirimize sıkıca sarılıp nefessiz kalana dek öpüştük, deli gibi tepindik, dans ettik ve sonunda yorgunluktan kanepeye yığılıp kaldık. Soluk alıp verişim düzene girince "Doğum hangi hastanede olacak?" diye sordum. Huyumu bilmesine rağmen sekiz ay sonrasından bahsetmeme şaşırmıştı. Ama hazırlıklara başlamam için bunu bilmek zorundaydım. Israrlarım karşısında "Doktorumla henüz konuşmadım." dedi, "zaten daha çok var." dedi, "hele zamanı gelsin bakarız." dedi. Onun bu rahatlığı beni çıldırtmıştı. "Olmaz öyle şey. Şimdiden ayarlamamız gerek." diye üsteledim. O geceyi atlatır atlatmaz doktorunu arayıp doğumu nerede gerçekleştireceğini sordum. Araya uzun bir sessizlik girdi. Sorumu bir kez daha yineleyince ciddi olduğumu anladı ve yanıt verdi. Ardından haftanın değişik gün ve saatlerinde arabamla ev ile hastane arasında gidip geldim. Böylece trafiğin hangi saatlerde yoğun olduğunu, sancısı tuttuğunda ne kadar önce yola çıkmam gerektiğini hafızama kazımış oldum. Olası bir maraton, miting ve bayram kutlamalarının doğum anına denk düşebileceğini hesaplayarak alternatif yolları da öğrendim. Sıra doğum anında nelerin lazım olacağına gelmişti. Bunları öğrendikten sonra alışverişe hemen başladım. İlk etapta; bez, pişik kremi, alkolsüz ıslak mendil, bebek battaniyesi ve pijaması, eşim için gecelik –ne olur ne olmaz diye üç adet, terlik, loğusa tacı- aldığım her gecelik için ayrı renklerde, doğumdan sonra güzel görünmesi için makyaj malzemeleri, ped ve iç çamaşır aldım. Sonra da çay ve kahve içmek için su ısıtıcısı, kolonya, bebek şekeri, bebek magneti, odanın kapısına asmak için kapı süsü, yeni bir fotoğraf makinesi, takı yastığı, eşimin doya doya su içmesi için sürahi ve bardak tedarik ettim. Ardından hastane görevlilerine dağıtmak için on liralıklar, bebeğin doğumunu müjdeleyenlere ve eşime yardımcı olanlara vermek için yirmi liralıklar hazırladım. Bütün bunları bir valize yerleştirip kapıya en yakın noktaya koyduğumda doğuma sadece üç ay kalmıştı. Bir ay kala da arabamı bakıma götürüp yedek lastiğine kadar her yerini kontrol ettirdim. Sancıların hangi sıklıkla geldiğinde yola çıkmamız gerektiğini öğrendikten sonra da, doktorun ve her ihtimale karşın karısının telefonlarını aldım. Artık doğuma hazırdım!

Dokuz ay dolunca yıllık iznimi aldım ve eşimin dizinin dibinde beklemeye koyuldum. Yüzündeki en ufak bir değişiklikte ayağa fırlıyor ve "Sancın mı başladı?" diye soruyordum.

"Bir şey yok hayatım sadece esnedim"

Yine de rahatlayamıyordum. Zira eşim acemiydi! Bu onun daha ilk doğumuydu. Dolayısıyla yanılıyor olabilirdi! Bu yüzden gözümü üstünden ayırmadım. Tuvalete gittiğinde bile peşindeydim! Kapının önünde çıkmasını beklerken duyduğum her seste irkiliyor ve ne olduğunu soruyordum.

"Osurdum hayatım!"

Dokuz ay on günlük yasal sürenin dolduğu gün eşimin dürtmesiyle uyandım. Yatağın içinde öylece oturuyordu. Sonuna kadar açılmış gözlerinde şaşkınlıkla karışık bir korku, hatta bir dehşet ifadesi vardı. Kötü bir düş görmüştü anlaşılan. İki kolumu iki yana açıp gerindim, ardından esneyerek "Rüyadır rüya. Uyu artık." dedim. Gözümü daha yeni kapatmıştım ki omzuma bir kez daha vurdu ve "Suyum geldi Mehmet! Kalk doktoru ara." dedi. Uyku sersemliğiyle susadım diyeceğine suyum geldi diyordu. Ama araya doktoru neden sokmuştu? Saçmalıyordu işte! Mutfağa gitmek için kalkmaya çalışırken su içinde kaldım! Yatak sırılsıklamdı. O şaşkınlıkla eşime döndüm ve "İşedin mi yoksa?" diye sordum.

"Ne işemesi doğuruyorum!"

"Amanın…"

Yataktan fırladığım gibi telefonu kaptım ve doktoru aradım. Sanki eşimin burnunun aktığını söylemişim gibi sakin bir ses tonuyla "Hıuı… Anlıyorum… Siz şimdi hastaneye gidin… Orada bir muayene etsinler sonra beni ararlar... Duruma göre hareket ederiz" dedi.

"Anlamadın galiba doktor; suyu geldi suyu. Bebeğin eli

kulağında! Ha geldi ha gelecek."

"Panik yapmayın. Suyu geldi diye doğum hemen olmaz. Zaten sancısı yokmuş. Bir muayene etsinler bakalım açıklık kaç santim?"

"Eşiminkini bilmiyorum ama benimki tam açık..."

Telefonu kapatır kapatmaz kayınvalidemi arayıp doğumun başladığını, hastaneye gideceğimizi söyledim, ardından da giyinmeye koyuldum. Ama çoraplarım ayağıma girmeyi reddediyordu. O sinirle çorabın ağız kısmını iki elimle sonuna kadar açıp ayağımı içine soktum. Sıra gömleğime geldiğinde düğmeler iliklerle birleşmeyi reddetti! Öfkeyle gömleği çıkartıp üzerime bir tişört geçirdiğimde ter içinde kalmıştım. O sırada eşim "Ben hazırım." dedi. Bu haliyle bunu nasıl becermişti bilmiyorum, ama gerçekten hazırdı. Üç aydır kapının önünde bu anı bekleyen valizi aldım, ardından eşimin koluna girerek asansöre bindik. Arabanın yanına gelince valizi yere koyup kapıyı açtım. Eşimin arka koltuğa oturmasına yardım ettikten sonra, direksiyonun başına geçip yola koyulduk. Sabahın erken saatleri olduğundan trafik yoktu. Dikiz aynasından eşime baktım ve "Meraklanma yol açık birazdan hastanede oluruz." dedim. Anladım dercesine başını sallarken bir yandan da alt dudağını ısırıyordu. Onun bu halini görünce gaza daha da yüklendim. Araba önce şaha kalktı, sonra kırk yıllık tiryakiler gibi öksürdü tıksırdı ve durdu. Kontağı kapatıp yeniden açınca çalıştı. Ne var ki sadece birkaç metre ilerledi ve yeniden stop etti. Panelde yanan kırmızı ışık benzinin bittiğini haykırıyordu!

"Neden durdun Mehmet? Sancım beş dakikada bir geliyor artık."

"Benzin bitti hayatım. Ama meraklanma şimdi bir taksi bulurum."

Arabayı boşa alıp kenara iteleyip aşağıya indim. Başka zamanlarda klakson çalarak "Taksi lazım mı abi?" diye sinyal çakan taksilerin köküne, bu sabah kibrit suyu dökülmüştü! Boşundan vazgeçmiştim dolusu bile geçmiyordu. Telaşla caddenin bir o yönüne bir bu yönüne doğru koştururken sarı renkli bir aracın geldiğini gördüm ve yolun ortasına dikildim. Acı bir frenle önümde zor bela durduğunda ticari olmadığını fark ettim. Sürücüsü pencereyi açtı ve bana "Manyak mısın?" diye sordu. "Değilim, ama karım doğuruyor" diye haykırdım. Bir bana, bir de kaldırım kenarında acıyla kıvranan eşime baktı, ardından "Binin." dedi. Koşa koşa eşimin yanına gidip koluna girdim. Aracın kapısını açıp içeriye gireceğimiz sırada o ana kadar ortalıkta gözükmeyen ticari bir taksi önümüzde durdu. Hışımla dışarı fırlayan şoför "Hüyoop! Durun leyn. Bizim mekânda korsan taksi haaa! Yedim ülen seni." dedi ve saniyenin onda biri kadar bir zamanda adamı pencereden dışarıya aldı. Aralarına girmemle yumruğu yiyip yere yuvarlanmam bir oldu. Tam o sırada eşimin feryadı caddeyi inletti. Doğrulup ona baktım; iki büklüm olmuş ağlıyordu. Ayağa fırlayıp yanına koştum. Bu arada özel, hususiye durumu anlattı. Kavga bitti. Özürler dilendi. Elbirliğiyle eşimi taksiye bindirip hastaneye doğru yola koyulduk. Eşime "Az kaldı hayatım."Neredeyse vardık. Birazcık daha dayan" dedim. Yanıt yerine ıkındı ve aynı anda oturduğumuz koltuk ıslandı!

Hastaneye varınca kapıyı hızla açıp içeriye doğru bağırdım: "Acele edin karım doğuruyor!" Eşimi tekerlekli sandalyeyle yukarıya çıkartırlarken kayınvalidem yanıma geldi. Birlikte muayenenin bitmesini bekledik. Biraz sonra hemşire yanımıza geldi ve bebekte sıkıntı olmadığını ama açıklığın henüz beş santim olduğunu, doğumun birkaç sonra olacağını söyledi. Bu arada eşimin sesi hastaneyi inletiyordu.

Haykırısını duymamak için kendimi bahçeye attım. Bir o tarafa bir bu tarafa doğru şuursuzca volta atıp sıkıntıyla parmaklarımı kütürdetirken, ikide bir dönüp kapıya bakıyordum. Belki ben dışarıdayken bir mucize olmuş ve karım hemen doğurmuştu. Kaynanam da müjdeyi vermek için beni arıyordu!

"Bu ilk öyle değil mi?"

Sesin geldiği yöne doğru başımı çevirdiğimde elli elli beş yaşlarında, kısa boylu, zayıf bedenli bir adamla göz göze geldim. Onu daha önce görmediğimden emindim, ama iri kahverengi gözleri kırk yıllık tanıdığıyla karşılaşmışçasına parlıyordu. "Anlayamadım! İlk olan ne?" diye sordum. Bakışlarını üstümden ayırmadan kıvırcık sakalını sıvazladı ve kendinden emin bir ses tonuyla "İlk defa baba oluyorsunuz!" dedi. Şaşırmıştım. Yüzüne alıcı gözle bir kez daha baktım, kesinlikle yabancıydı. Yine de temkini elden bırakmayarak "Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordum. Olumsuz anlamda başını iki yana salladı, ardından tekil verircesine topuklarını birleştirip kollarını gövdesinin iki yanına koydu ve bir solukta "Kendimi tanıştırmayı unuttuğum için özür dilerim. Bendeniz Hüsnü. Homeros Hüsnü!" dedi.

"Homeros mu? İlginç! Hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun Homeros?"

"Davranışlarınızdan efendim. Volta atışınız huzursuz. Gözünüz sürekli kapıda. İki defa sigara yakmaya çalıştınız ikisinde de tersen yaktınız."

"Bunlara bakarak eşimin doğumhanede olduğunu tahmin ettiniz öyle mi? Valla helal olsun size."

"Taksiden indiğinizde; "Acele edin karım doğuruyor!" diye haykırmanızdan da esinlendim tabi ki!"

Onca gerginliğime karşın kendimi tutamayarak ufak bir kahkaha attım. Dudaklarından eksik etmediği gülümsemeyle bir süre beni izledikten sonra, "Doğum bu abiciğim, ne kadar süreceği belli olmaz. Böyle dolanmakla kendini yoracağına istersen kantinde oturup bir çay içelim." dedi. "Olur, ama ya biz içerdeyken doğurursa."dedim. Kollarını iki yana açarak "İşi garantiye almak için hemşireye durumu bir soralım." dedi.

Kendi hastasıyla ilgileneceğine neden yanımdan ayrılmıyordu, bilmiyordum. Sorsam gücenebilirdi ve bu işime gelmezdi, zira o an gerçekten yalnız kalmak istemiyordum. Kaynanam her şeyin yolunda gittiğini, doğumun daha saatler süreceğini söyleyince kantine gittik. Sipariş almak için garson yanımıza gelince Homeros'a "Ne içersin?" diye sordum.

"O kolay içeriz bir şeyler abiciğim, ama önemli olan senin durumun!"

"Ne varmış durumumda?"

"Bahse girerim kahvaltı yapmamışındır."

"Sabahın köründe eşimin feryadıyla yataktan fırladım Homeros. O an kahvaltıyı kim düşünür!"

"Abiciğim önünde uzun bir gün var. Oradan oraya koşturup duracaksın, bu yüzden mutlaka bir şeyler atıştırman gerek. Bende kahvaltı yapmadan apar topar çıktım evden, ama seninki gibi baba olmayacağım için yemesem de olur."

Evden apar topar çıktığına göre hastasının durumu ciddiydi anlaşılan. Bir an nesi var diye sormak istedim, ama bu sadece derdini deşmekten başka işe yaramayacaktı. Gülümsemeye çalışarak "O zaman sıkı bir kahvaltı yapalım Homeros."dedim.

"Sen yap abiciğim. Bana bir çay yeter."

"Öyle aç karnına çay içmek olmaz. Israr ediyorum." dedim. Mahcup bir edayla "Abiciğim evden apar topar çıktım. Cüzdanımı yanıma almayı unutmuşum da..." dedi.

"Düşündüğün şeye bak. Bendensin. "

Yüzünden bir anlığına kaybolan gülümseme dudaklarına yeniden yerleşti ve tostundan poğaçasına, su böreğinden yaş pastasına kadar listede gördüğü hemen hemen her şeyden sipariş verdi. Garson istediklerimiz getirdiğinde elleri ve ağzı makineli bir tüfek gibi çalıştı. Ben poğaçamı bitirene dek o masada ne varsa silip süpürmüştü! İkinci çayımızı içerken vakit geçsin diye hastaneye gelirken başımızdan geçenleri anlattım, ardından da "Anlayacağım neredeyse takside doğuracaktı." diyerek sözümü tamamladım.

"Sen yine iyisin abiciğim. Taksi de olsa doğuracak bir yeriniz vardı.

Leto onu bile bulamamıştı!"

Sözlerinde hiç bir şey anlamamıştım. Leto kimdi? Doğuracak bir yer neden bulamıyordu? Ancak o kadar doğal söylemişti ki, sanki benim haricimde herkes Leto'yu tanıyordu. Sorsam cahilliğim ortaya çıkacak, sormasam meraktan çatlayacaktım. Sonunda dayanamadım ve "Kim bu Leto?" diye sordum.

"O bir tanrıça abiciğim. Aynı zamanda da tanrılar tanrısı Zeus'un sabık eşi olur."

Adam mitolojiden bahsediyormuş! Lakabına bakarak bunu tahmin etmeliydim. Aklımdan geçenleri kendimi saklayıp "Hem tanrıça, hem de Zeus'un eski eşi, fakat doğuracak bir yer bulamıyor! İlginç. Sebebi ne bunun Homeros?"

Soruma yanıt vereceğine "Kahve mi içsek acaba?" diye sordu. Başımı olumlu anlamda sallayınca kahveyi nasıl içtiğimi öğrendi, ardından "Fikreeeet iki kahveee. Biri sade biri bol şekerli olsun." diye seslendi. Garsonla samimi olduğuna göre hastası uzun zamandır yatıyor olmalıydı. "Rahatsızlığı ne?" diye düşünürken Homeros konuşmaya başladı.

"Bak şimdi güzel abiciğim; Zeus Leto ile evliyken gizliden gizliye Hera'ya yazıldı. "Karımı boşayıp seni alacağım! Seni Olympos'ta kraliçeler gibi yaşatacağım!" diyerek aklını çeldi ve yatağa attı! Ama Hera daha önce oynaştığı kadınlara benzemiyordu. Hem güzeldi, hem akıllıydı, hem de anasının gözüydü! Zeus onunla bir kez yatınca feleği şaştı. Gözü Hera'dan başka şey görmez oldu ve anında boşanıp Hera'yla evlendi. Bu arada Leto iki canlıydı. Düşünsene abiciğim kadın hamile hamile kapı önüne kondu."

"Vay vicdansız Zeus! İnsan boşanacaksa bile önce doğurmasını bekler."

"Di mi ama abiciğim?"

Eşim doğumhanede olduğundan mı bilmiyorum, ancak Leto'nun hali içimi gerçektene acıtmıştı. O üzüntüyle "Leto ne yaptı peki?" diye sordum.

"Ne yapsın zavallı pılı pırtıyı topladı ve Olympos'ta kendine uygun bir daire bakınırken Hera'nın gazabına uğradı."

"Hera'nın mı? Kocasını elinden aldığı yetmedi mi? Daha ne istiyor kadıncağızdan?"

"Ya şimdi bu kadın milletinin aklı bir garip işliyor abiciğim. Zeus benden hevesini aldıktan sonra ya eski karısına dönerse diye korktu. Leto tanrıça olmazsa onu öldürecek ve konuyu kapatacaktı. Ama gel gör ki tanrıca, kılına bile dokunamıyor. Bu yüzden kadıncağızı dünyaya sürgüne yolladı, sonra da başta Zeus olmak üzere tüm tanrılara, titanlara, insanlara, elflere ve dahi canlı cansız tüm varlıklara bir emir verdi."

"Ne istiyormuş?"

"Bakıyordum mitoloji sardı seni abiciğim. Ama müsaade et de soğumadan içelim kahvelerimizi." dedi ve höpürdete höpürdete kahvesini yudumladı. Boşalan fincanını masaya bıraktıktan sonra "Nerede kalmıştık abiciğim?" diye sordu. Hatırladığından emindim, amacı dinleyip dinlemediğimi kontrol etmekti. "Hera'nın buyruğunda." dedim.

"Haklısın. Güneşin doğduğu ve değdiği bütün yerlerde Leto'nun doğurmasını yasaklıyorum. Her kim ona yardım ederse vay haline!"diye buyurdu."

"Güneşin değmediği yer yok ki Homeros? Bu durumda kadının doğum yapmasına olanak yok."

"Kadının istediği zaten Leto'nun doğuramadığı için kıvrana kıvrana can vermesi. Zeus'da bunu seyredip kahrolacak haliyle."

"Neden engel olmuyor Zeus?"

"Karısından deli gibi korkuyor abiciğim. Bu yüzden sesini çıkartamıyor. Ama laf aramızda Zeus da sağlam ayakkabı değil. İflah olmaz çapkının teki. Uçana kaçana… Anladın sen! Hera aklı sıra böyle gaddar davranarak hem kocasına hem de sevgililerine unutamayacakları bir ders vermek istiyor."

"Eee sonra ne oldu?"

"Ne olacak Zeus çapkınlığa son hız devam etti."

"Onu sormuyorum Homeros, Leto'nun durumu ne oldu?"

"Şimdi abiciğim buyruğu duyan canlı cansız tüm varlıklar Leto'ya acıdı, ne var ki tırstıklarından kimse yardım etmedi. Zavallı kadıncağız oradan oraya aç susuz bir şekilde dolandı. Bulduğu tek yiyecek; yol kenarlarında toplayabildiği çürük meyveler, çocukların oynarken düşürdükleri ekmek parçaları. O günlerde hava da bir sıcak anlatamam. Tükürüğün yere düşmeden buharlaşıyor be abiciğim. Haliyle susadı. Ama bırak insanları kuyular bile su vermiyor. Susuzluktan kıvranırken önüne su birikintisi çıkıyor. Temize benziyor bari bunu içeyim diye düşünürken Hera'ya yaranmak yapmak isteyen birkaç yalaka çiftçi çizmeleriyle suya basıp kirletmezler mi?"

"Vay namussuzlar. Ulan kadın hamile!" diye söylenirken bir yandan da eşimin susayıp susamadığını merak ediyordum. Yanına giderken bir şişe su alayım diye içimden geçirirken Homeros "Bu zulüm karşısında isyan eden Leto, adamların ömür boyunca bu çamur deryasında kalması için Zeus'a yalvardı ve çiftçiler anında kurbağaya dönüştüler!"

"Madem Zeus'un bunu yapacak gücü var önce kadıncağıza su bulsa ya…"

"O yasak abi!"

"Ama adamları kurbağaya dönüştürmek serbest!"

"Aynen, zira Leto'nun böyle bir şey isteyeceği Hera'nın aklına gelmemişti. Yoksa inan onu da yasaklardı! Neyse bu arada Leto'nun sancıları başladı. Her gördüğü kaya parçasına "Ne olur müsaade et üstünde doğurayım" diye yalvarıyordu, ne var ki hiçbiri buna yanaşmadı."

"Alt tarafı kaya bunlar. Yardım etseler başlarına ne gelebilir ki?"

"Öyle deme abi. Hera onları anında atomlarına ayırırdı!"

Kaynanam aramadığına göre anlaşılan eşimin durumunda bir değişiklik yoktu, ne var ki birden huzursuzlaşmıştım. Belki de sebep Leto'ydu! Bilmiyorum, ama bir an önce eşimin yanına gitmeliydim. O amaçla yerimden kalkıp Homeros'un başına dikildim ve aceleci bir tavırla "Sonunda doğuracak bir yer bulabildi mi?" diye sordum.

"Hayırdır abciğim! Neden ayaklandın?"

"Eşimi merak ettim. Bitir lafını da artık yanına gideyim."

"Leto'nun dramı öyle iki dakikada bitmez abiciğim. Gidip bir bakalım sonra devam ederiz."

Kantinden çıktığımız sırada Homeros birden durakladı ve "Abiciğim merakımı mazur göre ama birden kafama takıldı. Senin aylar önce hazırladığın o meşhur valiz nerede şimdi?" diye sordu. " Gayet rahat bir tavırla "Nerede olacak arabada tabi ki." Dedim.

"Peki araba nerede?"

Birden başımdan aşağıya kaynar su döküldü. Araba kilometrelerce uzakta bir yerdeydi. Ve valiz… Kendimi tutmayarak "Amanıııın" diye haykırdım.

"Ne oldu abiciğim?"

"Valiz arabada değil! Eşimin binmesine yardım ederken için yere bırakmıştım, sonra orada unuttum. Bittim ben. Hemen oraya gitmeliyim. Ama ya bu arada eşim doğurursa? Ne yapacağım şimdi?"

"Adresi ver bana. Gidip arayayım."

"Gerçekten bu iyiliği yapar mısın?" dedim ve hemen adresi verdim. Homeros mahcup bir edayla yüzüme bakınca, hastasını yalnız bırakmak istemediğini düşünerek "Meraklanma hastanla ilgilenirim. Oda numarasını ver yeter. " dedim.

"Sorun o değil abiciğim. Dedim ya cüzdanımı yanıma almamışım!"

Elimi cebime attım ve ne çıktıysa Homeros'a verdim. O taksiye atlarken hızlı adımlarla hastaneye gittim. .

Devam edecek

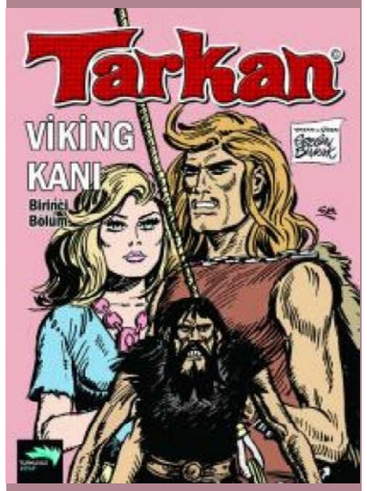

Sezgin Burak, 15 Mayıs 1935 tarihinde Adapazarı'nda doğmuştur. 1952 yılında İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisine girdi.

SEZGİN BURAK

Doğum Tarihi: 15 Mayıs 1935- Ölüm Tarihi: 04 Ekim 1978
Nereli: Adapazarı

Karikatürist, çizgi roman sanatçısı, *"Tarkan"* çizgi romanının yaratıcısı

Sezgin Burak, 15 Mayıs 1935 tarihinde Adapazarı'nda doğmuştur. 1952 yılında İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisine girdi. Profesyonel anlamda ilk eserlerindi. 1957 yılında resim ve dekorasyon öğrenimini tamamlayarak İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'den mezun oldu. Mezun olduğu yıl 1957'de Cumhuriyet gazetesinde çalışmakta iken Fakir Baykurt'un *"Yılanların Öcü"* isimli eserini resimledi.

İlk karikatürleri ilkokul çağlarında *"Doğan Kardeş"* dergisinde yayınlandı. Daha sonra Akbaba'da karikatürler, Aydabir, Yirminci Asır, Bütün Dünya ve Hafta mecmualarında da resimler, kompozisyonlar çizdi. 1958 yılında Cumhuriyet gazetesinde günlük karikatürler çizmeye başladı. Çeşitli tiyatrolarda sahne dekorları hazırlayan sanatçı yine Cumhuriyet gazetesinde Ala Geyik romanını resimlendirdi.

Sezgin Burak, Ses ve Hayat mecmualarında roman ve hikaye resimlerinin yanı sıra roman, kitap kapakları ve sinema reklamları da hazırlamıştır.

Sezgin Burak, 1964 yılında Bizimkiler *(Hüdaverdi)* adlı bant karikatür tipini yarattı. Bizimkiler uzun yıllar günlük olaryayınlanmıştır.1971 yılında senaryolaştırılarak filmi de yapıldı.

1965 yılında gittiği İtalya'nın Milano şehrinde bulunan zamanın ünlü sanat ajansı Studio D'Ami de çalıştı ve burada bir western *(kovboy)* kahramanı olan EL-COUGAR kahramanını yarattı. Ve oradayken İtalyan bir ressamla beraber KOLOSSO adlı Herkül benzeri bir çizgi kahramanı resimledi.

1966 yılında İtalya'dayken Milano'da düzenlenen Avrupa Reklam Yarışmasında iki birincilik aldı. Aynı yıl ünlü resimli roman kahramanı TARKAN'ı yarattı .

Sezgin Burak'ın yazıp çizdiği

Tarkan, 1967 yılında Hürriyet gazetesinde tefrika edilmeye başlamasıyla birlikte, heyecanlı ve sürükleyici maceralarıyla okurların kalbinde taht kurdu. Daha sonra 6 adet Tarkan Filmi çevrildi.

1968-1969 yılları arasında Yaşar Kemal'in *"İnce Memed"* ünlü romanını ve 1970'de *"Ağrı Dağı Efsanesi"* romanlarını resimlendirdi.

1976 da *"Çoban Çantası"* adlı çizgi kahramanını yarattı. Bu çizgi romanda; ressam babası ile şehirden uzak, doğayla baş başa yaşarak büyüyen genç bir kızın maceraları anlatılmaktadır.

Sezgin Burak, Türkay Burak ile evliydi ve Tan Burak adında oğlu vardır.

Sezgin Burak, 4 ekim 1978 tarihinde geçirdiği bir buhran sonucu kendini hürriyet gazetesinin dördüncü katından atarak 43 yaşında intihar etmiştir.

2008 yılında Sezgin Burak'ın ailesi ve sevenleri tarafından TASEYAD *(Tarkan Çizgi romanını ve Sezgin Burak'ın Eserlerini Yaşatma Derneği)* kurulmuştur.

Filmleri :

1973 – Tarkan Güçlü Kahraman Kolsuz Kahramana Karşı *(Sinema Filmi)(Eser)*

1972 – Tarkan Altın Madalyon *(Sinema Filmi) (Eser)*

1971 – Tarkan Viking Kanı *(Sinema Filmi) (Eser, Senaryo)*

1971 – Hüdaverdi-Pırtık *(Sinema Filmi) (Eser, Oyuncu)*

1970 – Tarkan Gümüş Eyer *(Sinema Filmi) (Eser, Senaryo)*

1969 – Tarkan Canavarlı Kule *(Sinema Filmi) (Eser)*

1969 – Tarkan *(Sinema Filmi) (Eser, Senaryo)*

Kitap

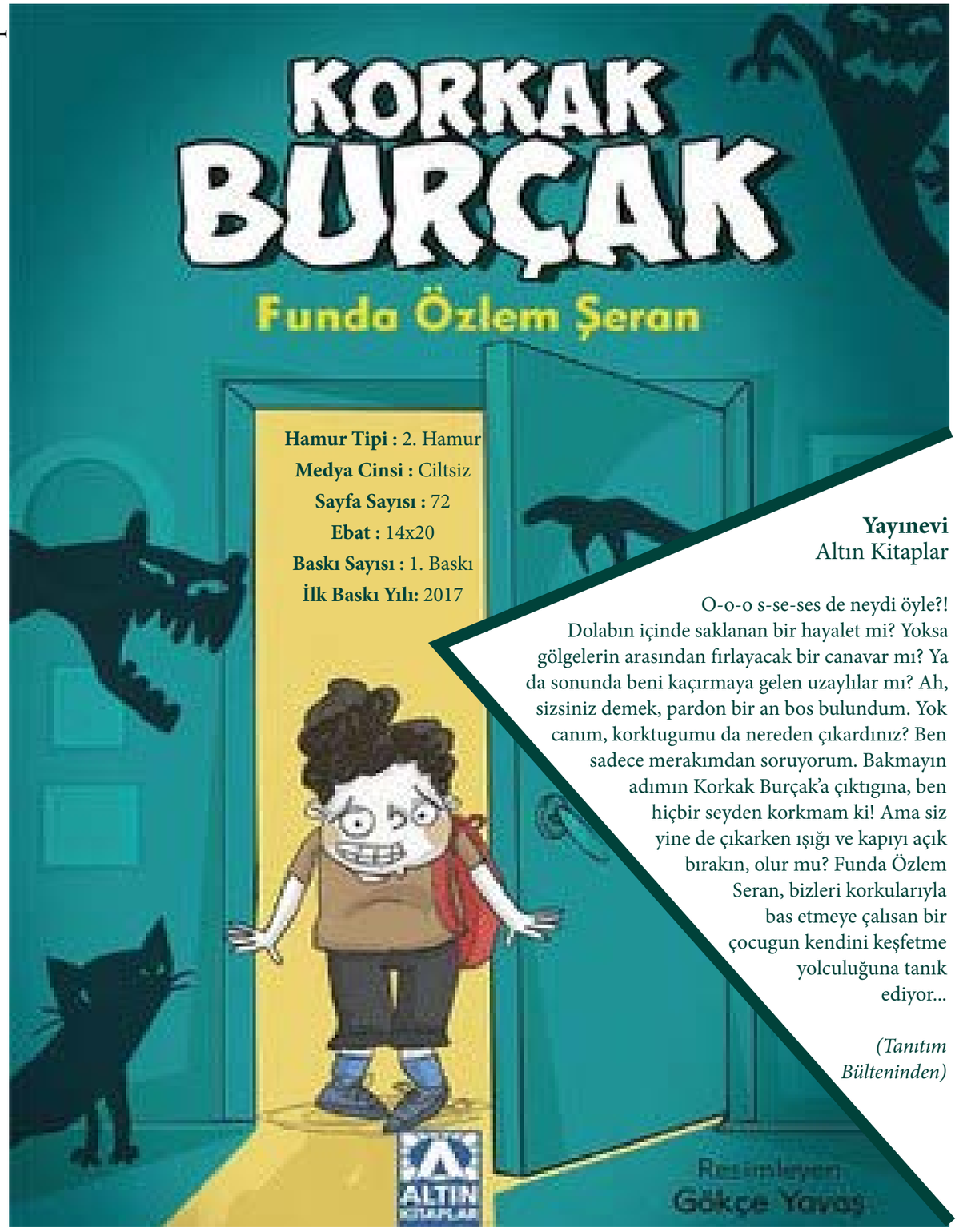

Ustalara

Ali Recan 1951 yılında doğdu. Evli ve iki çocuk babası. Güzel Sanatlar Akademisi'nde okurken, çizgi roman merakı yüzünden hocalarıyla tartıştığı için okuldan ayrıldı. İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ni bitirdi

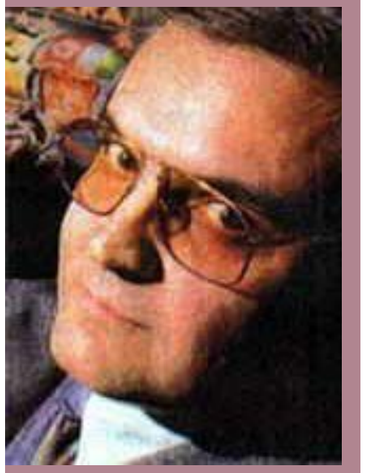

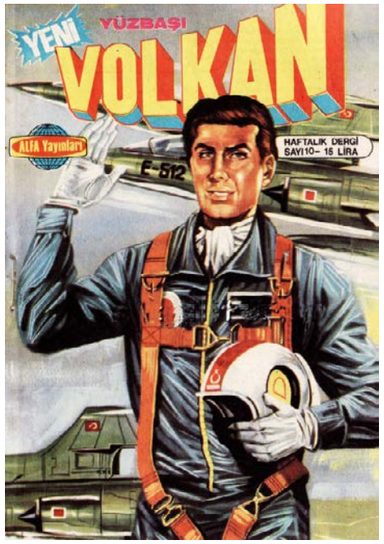

ALİ RECAN

Ali Recan 1951 yılında doğdu. Evli ve iki çocuk babası. Güzel Sanatlar Akademisi'nde okurken, çizgi roman merakı yüzünden hocalarıyla tartıştığı için okuldan ayrıldı. İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ni bitirdi.

1971'de Yüzbaşı Volkan adlı kahramanının maceraları Tercüman ve Son Havadis gazetelerinde tefrika edildi. Bu maceralar daha sonra 1975 yılında Tay Yayınları tarafından yayımlandı. 1978 yılında Alfa Yayınları'nı kurarak Yüzbaşı Volkan'ı önce haftalık, ardından da 15 günlük sayılar ve aylık kitaplar halinde kendisi yayımladı. Bunun yanısıra televizyonlar için çizgi film çalışmaları yaptı. Kurmuş olduğu Alfa yayınlarından ayrılarak Marvel yayınlarını kurdu. Hulk, Silver Surfer, Kull, Marvel (X-men ve Avengers'in maceraları da yer alıyordu.) Iron Man, GIJoe, Çizgi roman koleksiyon dergisi adlı yayınları çıkardı.

1988'de Adnan Kahveci maliye bakanı iken başlayan tanıtım konusundaki bakan özel danışmanlığı 1992 yılına kadar sürdü. Daha sonra tekrar Alfa yayınlarının başına geçti ve vefat ettiği 14 Mayıs 2002 tarihine kadar Conan, Conan Yeni Dizi, Alfa Çizgiroman, Kral Conan, İmparator Conan, Red Sonya, Star Trek, Korku ve West adlı dergileri yayınladı. Ali Recan okuyucu ile diyaloga önem veren, okuyucu isteklerini hep ön plana alan, onların arasına katılmayı seven bir yayıncıydı.

Bir gün amatörce bir resim çizdim.

MERHABA ÇİZGİ ROMAN SEVER DOSTLAR...

Sizlerle, Alfa Yayınları ve Ali Recan ile ilk tanışmama dair anımı paylaşmak istiyorum...

Henüz askere gitmemiştim.17-18 yaşlarındaydım.

Almanya'da 4-5 ay kadar kalmış ve sonrasında tekrar Almanya'dan Türkiye'ye geri gelmiştim. Alâkasız işlerde çalışırken kazandığım haftalıklarla Yüzbaşı Volkan'ın haftalık ince *(fasikül)* kitabını alıyor , takip etmeye çalışıyordum. O zamanlar Tay Yayınları vardı ve bir sürü Çizgi Roman yayınlıyordu ama hepsini almaya param yetmiyordu. Sonra Conan çıkmaya başladı. Conan hazır yurt dışından *(Amerika'dan)* geliyor ve Türkçe konuşma balonları yerleştirilerek burada yayınlanıyordu ama Yüzbaşı Volkan'ın burada Türkiye'de çizildiğini hazırlandığını biliyordum. Ben de o zamanlar amatörce çizmeyi seviyordum. Hayalim ise Yüzbaşı Volkan'ın hazırlandığı yerde çalışmaktı. Yüzbaşı Volkan'ı çizenlerden birisi olmayı düşlüyordum ama bu nasıl olabilirdi ki? Bu hayalim o zamanlar bana çok uzak geliyordu. O zamanlar Levent'te (*1. Levent)* bir arkadaşın gazete bayisinde çalışıyordum... Yayınları daha kolay görüp takip edebiliyordum bu vesile ile...

Bir gün amatörce bir resim çizdim. Bir sürü kahramanın bir arada olduğu tek sayfalık bir çizim çalışması yaptım. Tam 3-4 günümü almıştı. Amacım farklı bir çizim yaparak bu çizimi Alfa Yayınlarına, Ali Recan'a göndermek, ilgisini çekebilmekti...Alfa Yayınlarının yerini hala hatırlıyorum,Taksim Gümüşsuyu'ndaydı. Yayınevine maddi desteği o zamanlar Turgut Sağıroğlu adında *(sonradan öğrendiğim)* armatör iş adamı sağlıyordu. İşin başına da kızını getirmişti, Gül Sağıroğlu... Tabii bunlar işin daha çok maddi getirisiyle ilgilenen iş adamı *(ya da iş kadını idi)*... Ama konumuz bu değil elbette... Bu iş adamının *(ya da iş kadının)* maddi desteği ile bu çizimler kitap olarak basılıyor ve okuyucusuyla buluşuyordu. Koordinatörü ve işlerin yürümesini sağlayan *(rahmetli)* Ali Recan idi.

O dönemlerde amatörce çizimler ve çalışmalar Conan dergisinin arka sayfasında haftalık olarak yayınlanıyordu. A4 büyüklüğünde *(yaklaşık olarak)* tek forma halinde siyah beyaz olarak gazete kağıdına basılarak piyasaya veriliyordu. Benim amacım da yaptığım çizimin dikkat çekmesi ve dergide yayınlanmasıydı. Belki, çalışmayı düşlediğim yayınevinin kapılarını açabilirdim, bilemiyordum,işlerin nasıl yürüdüğüne dair pek bi fikrim yoktu. Amatörce çizimler Türkiye'nin her yerinden geliyordu ve bir çizimin dergiye girmesi ayları bulabiliyordu. Ama korktuğum olmadı. O kadar beklememe gerek kalmadı. 1-2 hafta içerisinde benim çizmiş olduğum çizim Conan'ın arka sayfasında tek sayfa olarak çıktı. Ali Recan'ın dikkatini çekmiş ve öne almış yayınlamak için. O hafta içerisinde bana Alfa Yayınlarında çalışmam için teklif geldi ... Bizzat Ali Recan kendisi görüşmek üzere kısa bir davetiye *(ya da mektup diyelim)* göndermişti.

Heyecanla Gümüşsuyu'ndaki Alfa Yayınlarının olduğu adrese gittim. Kapıya geldim. Kapılar kapalı idi... Ne yapacağımı bilemezken Ali Recan'ın *(o zaman daha Ali Recan olduğunu elbette bilmiyorum)* binanın içerisinden perdeyi aralayarak dışarıya baktığını gördüm. O da beni gördü ama kim olduğuma dair onun da bir fikri yoktu tabii. Ben öyle ne yapacağımı bilemez bir durumda binanın önünde beklerken birisi daha geldi benim gibi amatörce çizerlerden. Adı *"İbrahim Bilge"*... Tabii adını ve kim olduğunu sonradan öğrendim. Kısa bir selamlaşmadan sonra kendisinin de buraya davet edildiğini öğrendim. Birlikte kapıya vurduk ve kapılar açıldı içeriye girdik. İbrahim Bilge bu konularda benden daha girişkendi.Ben pek büyükşehirde bulunmadığımdan olsa gerek ona göre daha çekimser kalıyordum. Almanya'ya Balıkesir/Susurluktan gitmiştim. Almanya'dan sonraysa istanbul... Bir kaç ay içerisinde de Alfa Yayınlarındaydım ve işte Ali Recan ile karşı karşıyaydık. Ali Recan gayet rahat ve doğal bir biçimde ne yapılacağını anlattı bizlere... Biz de İbrahim Bilge ile birlikte Ali Recan'ı dinliyorduk. Kısaca bize *(aklımda kaldığı kadarı ile)* anlattıkları şöyle idi; Yüzbaşı Volkan ve Kaptan Venüs için yeni bir Çizim Ekibi kurmak. Amatörce çizim yapabilen yetenekli arkadaşları ekibe dahil etmek gibi şeyler idi... Ben duyduklarıma inanamıyordum. Ali Recan bize ne kadar ücret alacağımızı *(maaş)* ve sigortamızın olacağını felan da söyledi. İşyerinde yemek olacağını vs. gibi şeylerden söz etti. *"Ne zaman başlıyoruz"* diye sordum. Sanırım günlerden Cumartesiydi. "Pazartesi başlayın" dedi. Ve ben Pazartesi günü itibari ile hayal bile edemediğim yerli çizim ekibine dahil olup çalışmaya başladım.

İlk ciddi paramı Ali Recan'ın sayesinde Alfa Yayınlarından kazandım.Sonradan ekibe Yıldırım Örer dahil oldu. Nuhsal Işın, Kadri Özel... Daha sonraları Oktay Gencer*(Oky)*geldi.Oky Salata diye eski bir Mizah Dergisi için gelen amatör karikatüristlerden sadece birisiydi. Salata Dergisini ilk çıkartan sahibi Hayri Önder Bey de vardı.

Bir ara ressam Ömer Muz geldi. O dönemlerin meşhur kapak çizeri ağbeyimiz.Ama o zamanlar çizgi roman projesiyle gelmişti.

Melih Tarı vardı sempatik bir arkadaş idi. Mad Max çizgi romanına başlamışlardı ama sanırım fazla yürümedi o proje. Sebebini çok bilemiyorum, kendisi daha iyi bilir sanırım.

Alfa Yayınlarıyla ve Ali Recan ile ilk tanışmam ve sonrasında gelen arkadaşlarla tanışmam bu şekilde olmuştur.

Daha sonraları uzun yıllar, yollarımız ayrılsa da, Alfa Yayınları kapansa da Ali Recan ile çalıştık. Zaman zaman ayrıldık ama hep iletişim halinde kaldık.

Genelde ben Ali Recan'ın hep sağ kolu oldum diyebilirim. Zaman zaman evlerine gittim. Evlenmesine tanık oldum. Çocuklarının olmasına tanık oldum. Çocuğu ile *(Şahin Recan)* zaman zaman halâ görüşürüm. Oğlu ne yazık ki babasının izinde değil . Ali Recan'ın vefatı ile birlikte Çizgi Roman piyasası da vefat etti bence...

Saygılarımla Çizgi Roman Dostları...

Eski Alfa Yayınları Çizim Ekibinden Sezai İdi.

Mehmet Kaan Sevinç

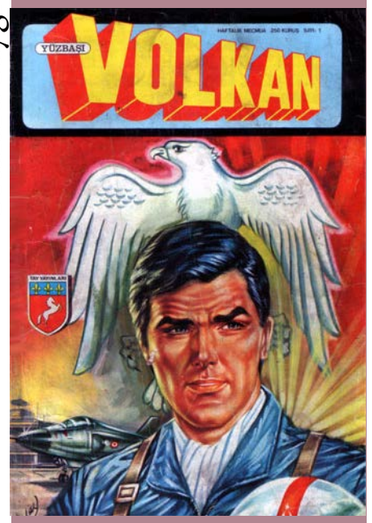

Sezgin Burak ustamızı o dönemin mizah dergilerinden Çarşafa amatör olarak karikatür götürdüğümde bir kere görmüşlüğüm var ama tanışmak konuşmak kısmet olmamıştı.

ALİ RECAN, ALFA YAYINLARI VE O GÜZEL GEÇMİŞ GÜNLER

Türk Çizgi Romanının değerli ustalarından efsane Yüzbaşı Volkan'ın yazar ve çizeri Ali Recan ustamızda Sezgin Burak ustamızda Mayıs doğumlu.

Sezgin Burak ustamızı o dönemin mizah dergilerinden Çarşafa amatör olarak karikatür götürdüğümde bir kere görmüşlüğüm var ama tanışmak konuşmak kısmet olmamıştı.

Rahmetli ustamız Ali Recan'ı yad etmek, anısına saygı duruşunda bulunmak için;

Bir zamanlar Ali Recan ın sağ kolu olan değerli dostum Sezai İdi'den o dönemlere ait bir anısını yazmasını rica etmiştim...

Sağ olsun Sezai bu ricamı kırmadı ve anımsadıklarını karınca kararınca yazıp gönderdi.

Sezai'nin anılarını okurken benim de anılarım geçti gözümün önünden.

Kısa pantolonlu tabir edildiğimiz dönemlerdeydik, Çarşafta karikatür çiziyordum ufaktan ve Türkiye Çocuk Dergisinde çizgi roman denemelerim yayınlanmaya başlamıştı.

Şu meşhur Cağaloğlu yokuşunda rahmetli Sinan Gürdağcık ustam ile karşılaştık.

-Nerelerdesin oğlum seni arıyordum ben de dedi... Hayırdır ağabey dedim.

-Ali Recan seni arıyor, tanışmak istiyormuş Alfa Yayınlarına bir uğra dedi.

Hemen Alfa Yayınlarının binasına gittim ve Ali Recan ile tanışmış oldum.

Ali ağabey çizimlerimi Türkiye Çocuk Dergisi'nde gördüğünü ve beğendiğini söyledi.

Daha öncelerde Mehmet Hamzaoğlu'nun çizdiği Keloğlan serisini devam ettirmek istediğini yeni maceraların çizeri olarak da beni düşündüğünü söyledi. Kadrolu maaşlı iş teklifinde bulundu. O yaşlardaki bir yeni yetme çizer için çok iyi bir teklifti, hemen kabul ettim ve ertesi gün Alfa Yayınlarında çalışmaya başladım...

Bir yandan çizmeye çalıştığımız bir yandan da deli gibi çizgi roman okuduğumuz dönemlerdi; İşi kabul etmemin bir başka nedeni de çizgi romanın kaynağında çalışacak olmamdı. Conan'ın yayınlandığı dönemlerdi ve bayiye gelmesini beklememe gerek kalmadan Conan'ın copy proof tabir edilen Marvel'den gelen sayfalarını görüyor ve matbaadan gelen fasikülleri herkesten önce okuyordum... Bu müthiş bir keyif ve ayrıcalıktı.

Gel zaman git zaman Alfa Yayınlarından ayrıldım ve Ali Murat Erkorkmaz'ın yanında animatör olarak çalışmaya başladım. Animasyonda mutlaka öğrenmem ve yapmam gereken bir işti.

Seneler sonra Kadıköy'de devamında çok sıkı arkadaş olacağımız Sezai İdi ile tanıştık, çizgi roman haricinde bir diğer ortak noktamızda Alfa Yayınları ve

Ali Recan ağabeyimizdi.

Bir gün Sezai cep telefonumdan aradı, karşılıklı hal hatırdan sonra yanında Ali Ağabey'in olduğunu ve benimle görüşmek istediğini söyledi.

Hal hatır sorup hoşbeşten sonra Ali ağabey *"Salata"* mizah dergisini tekrar yayınlamak istediğini ve çizer kadrosunda benimde olmamı istediğini söyledi. Ustamın teklifini severek kabul ettim...

Konuşmamızın sonunda bir kaç gün sonra yayınlamayı düşündüğü yeni çizgi romanların yayın haklarını almak için İtalya'ya gideceğini dönüşünde de hemen Salata Mizah dergisinin çalışmalarına başlayacağımızı söyledi.

Telefon görüşmemizin sonunda en kısa zamanda görüşmek dileği ile Ali Ağabey'e iyi yolculuklar diledim...

Ne yazık ki Ali Ağabey'i bir daha görmek kısmet olmadı.

Gittiği İtalya'dan vefat haberi geldi.

Ruhu şad, mekânı cennet olsun...

Emrullah Çıta

Bazı sözler okunur, bazıları dokunur!...

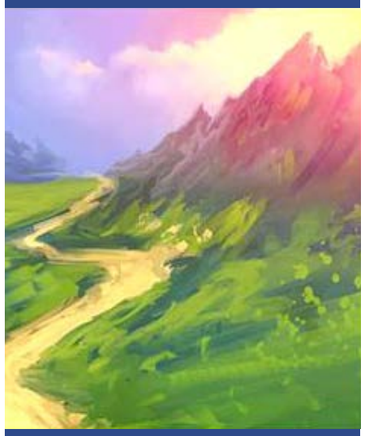

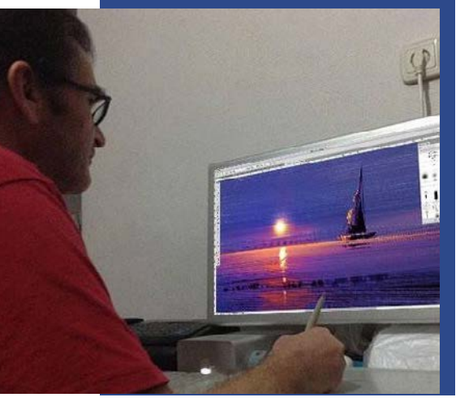

BAZI SÖZLER OKUNUR, BAZILARI DOKUNUR!

www.artstation.com-artist-emrullah

Herkese Açık

Düzenleyen: Beykent Çizgi
Beykent Çizgi
Beylicium AVM 4.Kattayız

Ekiz Günleri

Tarih: 3- 4 Haziran 2017
Sergi Saat:12.00
Toplantı Saat: 16.00

Genç arkadaşlarımızın yapmış oldukları eskiz çalışmalarını sergimizde görebilirsiniz.

Canlı performanslara ortak olabilir eskizlerinizi yapabilirsiniz.

Eskiz çalışmalarına katılmak isteyen konuklarımızın yapmış olduğu eserler sergiye dahil edilecektir.

Konuklarımızın yapmış olduğu eskiz çalışmalarında ödüle layık görülen esere 1 adet Çizgi roman hediye edilecektir.

Saat:16.00 başlayacak olan toplantımızda ise çizgi roman üzerine konuşmalar yapılacak ve Çizgi romanın geleceği konuşulacaktır.

Yapmayı düşündüğümüz bir dergi projesi hakkında konuşup bize katılmak isteyen arkadaşlarla tanışmak istiyoruz.

Güzel bir gün olacak,gelsenize...
https://www.facebook.com/beykentcizgi/

Yusuf Gürkan

Batman: *Killing Joke, ilk ortaya çıktığında anında bir klasik haline gelmişti. Alan Moore ve Brian Bolland tarafından yapılmış hikayenin arkasındaki düşünce şuydu: Joker, "bir kötü gün"ün, en sakin kişiyi bile sinirden çıldırtabileceğini ispatlamaya karar verir.*

GEÇMIŞ ZAMAN OLUR KI: OYUNCUNUN GÜNLÜĞÜ

90'ların sonundan ve 2000'lerin başından çeşitli video oyun anıları

Herkese Merhabalar!

Öncelikle bu yazı oyunculuk *(Gamerlık)* müessesine nasıl atıldığım ile ilgili bir inceleme ve anı yazısı olacaktır. Benim bilgisayarla ilk tanışmam 1995 yılına tekabül eder. Babamın ofisine alınan bilgisayar, ilk olarak bizim evde bir gece ikamet etmişti. O zamanlar tek çocuktum ve ismimi yazmıştım. Başka şeyler yapmayı zaman içinde öğrenecektim. Yaşım 5 idi. Sık sık çöken Windows 95 le ilk tanışmamdı. Takip eden zamanlarda; oyunlar, çizim, dosya gezgini gibi kısıtlı konularda yetersiz bilgisayarlarla neler neler yaşadım. Başıma pek çok bela, bozulma, çökme olayı geldi. Ama hiç vazgeçmedim bilgisayarlardan ve oyunlardan. Hatta o zamanlar Bilgisayarlar 64 MB Ram lere sahipti. Film CD'si taktığımızda takılmadan izleyemiyorduk. Ne zaman 128 MB Ram çıktı o zaman donmadan ve takılmadan bilgisayarlarımızda film izleyebilir olduk. Tabi şimdi 4GB Ram den aşağı bilgisayar bile yok, yani o kadar o yıllar eskidi. Tabi şimdi DVD hatta Blue Ray sistemi çıktı filmleri yüksek çözünürlükte izliyoruz. Ama o yılları da unutmayalım. Bari bu kadar eskimişken birkaç nostalji turuna çıkalım.

Windows 95 Zamanları

Daha sonraları Babamın ofisine gittim. Kuzenim birkaç günlüğüne bize *(İstanbul'a)* gelmişti. Ofiste o an onunla oynadığımız ilk oyun benim oynadığım ilk oyunumdur. İsmi Duke Nukem' di. O zamanlar oyunlara yok; *"Grafiği yeni nesil değil"* ya da *"Optimizasyon sorunları oldu bende"* gibi yorumlar yapılamıyordu. Çünkü senede birkaç oyun; zar zor çıktığı için, olanlar kıymete biniyordu. Çeşitlilik yerlerdeydi ama keyifliydi bu deneyim. Zaman zaman Duke' ü kontrol ediyor, İngilizcemiz olmadığı için komik esprilerini anlayamıyorduk. Düşmanlara ateş ediyor, helikopterler düşürüyor, Dünya' yı kurtarıyor ve çok eğleniyorduk. Duke Nukem serisi çok gelişti geçenlerde 2010 yapımı *"Duke Nukem: Forever"* oyununu aldığımda yaşadığım nostalji hissi tarif edilemezdi. Tabi oyun 2010'larda çıktığı için arada bariz göze çarpan grafik, hikaye ve ses farkı vardı.

Windows 95 Oyunlarının Screenshotları;

Volfied ve Pac-Man oynadığım diğer oyunlardı iki boyutlu oyunların popüler olduğu yıllarda bu oyunları oynardık. Volfied aslında bir Commodore 64 oyunuydu, daha sonra bilgisayara uyarlanmıştı. Sonuç biz çocuklar için sevinçliydi, harika bir uyarlama olmuştu.

Dünyanın ve Uzayın yeni fatihleri bizler olmuştuk. Pac-Man ise her oyun-severin tatması gerekir diye düşünüyorum. Artık pek oynanmasa da o zamanlar bizler için efsane bir oyundu. Küçük sarı smiley şeklinde ki adamımızı kontrol ediyor bazen kaçan

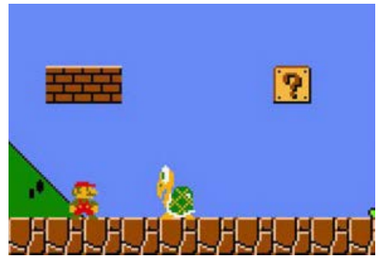

bazen kovalayan olup hayalet benzeri minik yaratıklardan kaçıyorduk. Hatta babamla bile oynamıştık. Çok keyifli ve heyecanlı bir deneyimdi. Bazen yanınca üzülüyor, kazanınca ise havalara zıplıyorduk.

Tabi kadim dostumuz Mario ile tanışmamız da bu yılları buluyordu. Disket ile oynanan bu oyun pek kıymetli ve değerliydi. Disket nedir bilmeyenlere hemen açıklayayım. Kare şeklinde; plastikten, içinde çeşitli bilgilerin depolandığı bir medya aygıtıdır. *(Depolama alanı ise 3 MB tır)* Tabi kullanımdan seneler önce kalktı ve artık bilgisayarlarımızda

disket sürücü yer almıyor. Tam hatırlayamasam da Super Mario oyunu 3 ya da 4 disketti oyunun bir yerine geldik mi diğer disketi takmak zorunda kalıyorduk. Eğlenceli oyundu; bir su tesisatçısının mantarlarla, kaplumbağalarla savaşarak, Prensese ulaşmaya çalışmasını

konu alan bir Arcade oyunuydu. Prensesi kurtardık mı tabi keyfimiz tavan yapıyordu.

Windows 95'in sonlarına yetişmiştim diğer oyunlar Windows 98'e çıkmıştı oradan devam edelim.

Windows 98 Zamanları

Oyun sektörü zamanla gelişti tabi; milyon dolarlık sektör haline geldi. Her ülke bu pastadan bir pay almak için uğraştı. *(33 Milyar dolarlık bir pasta)* 3 Boyut teknolojisi gelişti çeşitli ses ve grafik devrimleri yaşandı. Mükemmel iz bırakan hikayeler yazıldı oyunlara, ama gelin o zamanlar yani 90'ların sonunda ve 2000'lerin başına oyun maceralarıma birlikte bakalım. Biraz nostalji yapıp geçmişin düşlerine dalalım.

Daha sonra *"Trade Mark"* adlı tank oyunuyla tanıştım. Bir Tankı kontrol ettiğimiz oyun, epeyce beni sarmıştı, uzaktan akraba amca oğluyla saatlerce oynamıştık. O aralar yaz tatilinde köye gitme modası vardı. Oyunlarla bir kez daha yolum kesişti. Köyde bilgisayarı olan bir arkadaşımızla deli gibi *"Need For Speed 2"* oynadığımızı hatırlıyorum. Tabi otomobillerin fotoğrafını görüp *"Ben bunu seçmek istiyorum"* diye heyecanlanıyorduk ama oyunun içine girdik mi geri kalmış

grafiklere üzülüyorduk. *(Yapacak pek bir şey yok sene 98 falan)* hatta ben bir ara *"Bu oyunların kapaklarında ki çizimler kadar güzel grafiklere ne zaman sahip olacak?"* diye kendi kendime sorduğumu hatırlıyorum. Cevap kolaydı biraz daha oyunlarla içli dışlı olunca o senelerin hiç de uzak olmadığını anlamalıydık. Hatta gerçekten bile daha çekici, güzel grafikler yakalanmıştı oyun sektörü tarafından.

Oynadığımı hatırladığım oyunlardan bazıları ise unutulmaz deneyimler yaşatıyordu. Mesela *"Interstate 82"* diye bir oyun vardı, şehrin caddelerinde silahlı arabamızla geziyorduk ve düşman arabaların işini bitiriyorduk. Daha sonra keşfettiğimiz şey ise arabanın içinden çıkıp şehirde gezebilmemizdi. Sevinçten çığlık atıp; *"Ne yani arabadan mı çıktım şimdi?"* diye heyecanlanıyorduk. Adamımızı kontrol edip sağa sola ateş ediyorduk. Tabi o zamanlarda FPS oyunları benim için öncelikliydi, nedense bu türe hep bir merakım olmuştu. *"Quake 2"* başında oturmaktan artık ayağıma kramplar giriyordu ama vazgeçemiyordum. Cehennem ari yaratıklardan Mars gezegenini temizlemek üzerine kurulu bir oyundu. Nice saatlerim o oyunun başında geçti çocukluğumda. *"Star Trek: Elite Force"* oyunu ise artık benim Bilim Kurgu FPS türüne âşık olduğumu anladığım oyundu, sonunda idrak etmiştim. Daha sonra takip eden yıllarda 90'lı yılların bilim kurgusuna takıntılı hale gelmemin; o yılların filmlerine ve oyunlarına âşık olmamın, koleksiyonunu yapmamın, sebebi buydu; aslında sebebi yoktu. Nasıl eşimizi sevdiğimize dair bir açıklamaya ihtiyaç duymuyorsak. Bende artık Bilim Kurgu FPS lere olan aşkıma açıklama yapmaya ihtiyaç duymuyordum; Seviyordum işte. Doom, Quake, Aliens versus Predator, Prey, Duke Nukem serileri hep baş tacım olmuş ve Bilim Kurgu kalbime altın harflerle silinememek üzere yazılmıştı.

Biraz da size Dünya kupası yıllarından bahsedeyim. 98'e ki Dünya Kupası bizim yaşlardakilerin çocukluğuna denk gelir. Ama ne Dünya Kupası; Ronaldo lar *(Kel olan Brezilyalı)*, Zinedine Zidane lar, Figo'lar, Desaly'ler ve daha kimler kimler saymakla bitmiyordu. Total futbolun henüz adının daha geçmediği bireysel yeteneğin ön planda olduğu yıllardı. Brezilya – Fransa finalini hala dün gibi hatırlarım. Tabi o yıllarda Dünya Kupasının oyunu çıkmıştı, koşarak almıştık. Hiç unutmuyorum: *"Fifa 98: Road to World Cup"* bu efsane oyunun başına çoktan kilitlenmiştik. Tabi birde oyunun salon futbolu özelliğiyle nice dakikalar eğlenmiştik. Başında sabahlayacak kadar severek oynadığım belki de tek oyundu. *(Tabi şimdi Fifalar Pesler uçtu o zamanlar çok ilkeldi çok, kramponlar bile sivriydi)*

İnternet Kafeler

99 Yılında ilk defa internet kafe diye bir şey duymuştum. *(Duymaz olaydım cepte harçlık kalmadı)* Her neyse; İnternet kafe de tost yiyip, çay içmenin, o sırada oyunda arkadaşlarınla kapışmanın tadı bambaşkaydı. Quake 2 internet kafelere bomba gibi düşmüştü. En çok Frag i yapan kazanıyor, herkes birbirini Quake haritalarında deli gibi tarıyor ve *"rocket jumping"* lere boğuyordu. O sıralarda popüler olan; *"Half Life"* oyunu harçlıkları emen, bir elektrikli süpürge edasında cebimi boşaltıyordu. Rekabet kızışıyor hatta bazı İnternet Kafelerde kavga çıktığını bile duyuyorduk. O senelerde bir de ödüllü oyun *"Quake 3"* çıkmıştı sadece arena tarzında kapışmaların olduğu, çeşitli elemanları seçip savaştığımız delice bir FPS oyunuydu. Deliler gibi oynayıp harçlıkları İnternet kafeci amcaya bırakıp giderdik. Counter Strike ayrı bir belaydı. Uzmanlaşması zor olan bir oyundu, her silah farklı şekilde kullanılıyordu. Gerçekçi silahlar AK-47, M-16, MP-5 gibi silahlar vardı. Tecrübeli oyuncuların artık ne oynayacağı belliydi. Hele ki başka tecrübeli Counter Strike oyuncularıyla; ağ üzerinden bir haritada kapışan, Counter birlikleri ve Terörist birliklerinin mücadelesi görmeye değer oluyordu. Counter Strike çok sevildi, inanılmaz oynandı. CS: GO olarak oynayan hala var, serinin son, güncel oyunudur.

GTA: Vİce City ve NFS Underground 2'yi anmadan geçmek olmaz. Bu ikisi en çok harçlık gömdüğüm oyundu. Özellikle Otomobilleri modifiye ettiğimiz Underground 2 başında zamanı unuttuğumuz oyun oldu. Kah okuldan kaçarak kah dersi asarak bu oyunun başında sabahladık. Kötü ettik tabi keşke derslerimize baksaydık GTA: Vice City sanırım açık dünya ve özgürlükçü oyun olarak tattığım ilk oyundu. Daha sonra nice açık dünya oyunu oynadım ama tabi o yıllarda ki *"İlk defa keşfetme"* olayını bulmak çok zor. Karakterimiz Tommy ile Vice Şehrinde tur atmanın tadı hiçbir şeyde yoktu. Hatta arkadaş arasında *"GTA Amerikan çetelerinden esinlenip yapılmış, Amerika' da varmış öyle çete savaşları"* diye bir laf ağızdan ağıza dolanıyordu. Ne kadar doğru bilemeyeceğim tabi

İnternet Kafe Oyunlarının Screenshotları;

O yılların bilgisayar ve oyunculuk anıları böyle dostlar. Dergimizde takip eden aylarda oyun incelemelerimle yer alacağım, ilk olarak; anı gibi bir yazı olsun istedim. Takip eden aylarda güncel oyunların incelemeleriyle nice oyunları keşfedeceğiz. Oyunlara neden âşık olduğumuzu inceleyeceğiz aslında. Kalın sağlıcakla!

Mehmet Berk Yaltırık

KIZ MESELESİ- Bölüm 3

Salih olanca şaşkınlığıyla sordu: “Hekate ne be aga?”

Erdal gözlerini heykelden ayırmadan ağır ağır konuştu: “Eski Yunan tanrılarından. Ancak Olimpos’un 12 tanrısı arasına girememiş olanlardan. Anadolu, Karia kökenli bir külttür. Tarihçi Hesiodos’un kayıtlarında hayli yer bulabilmiş bir tanrıçadır.”

Ben: “Önemli biri yani?”

Erdal kafasını salladı: “En azından Hesiodos neredeyse Ana Tanrıça Kybele ile kıyaslamış. Demeter ve Artemis’le bağdaştırıldığı da olmuştur.”

Salih: “Bu bilgi şimdi ne işimize yarayacak?”

Ben: “Hakikaten. Sen dersi bırak, bunun ne olduğunu anlat bize. Neyin nesi bu Hekate?”

Erdal: “Titanlar arasındaki Güneş soylu tanrılardan. Kaios ile Phoebe’nin kızlarından Asteria ile Titan Perses’in kızıdır. Tanrılar tanrısı Zeus’un ona kara, deniz, yeraltı ve gökyüzüne dek yetki verdiğine inanılırmış. Muğla, Yatağan’da Lagina antik kenti vardır. Kült merkezidir. Bir merkezi de galiba buradaydı.”

Ben: “Tam olarak neyin tanrıçası?”

Erdal: “Oraya geliyordum. Lagina hem barış simgesi hem de falcılık merkezi olarak kabul edilir. Yeraltı tanrıçasıdır, ölüler kraliçesi gibi bir anlamı var. Yeraltının kapılarının anahtarlarını onun taşıdığına inanılır. Yolda kalanların, yolcuların, tüccarların ve falcıların tanrıçasıdır.”

Ben: “Çok gezenin ayağına… Neyse devam et sen.”

Erdal: “Meşale, hançer, kırbaç, yılan ve anahtarla sembolize edilir. Kısrak, dişi köpek ve dişi kurt kutsal hayvanlarıdır. Köpeklerle resmedilir. Gece köpek ulumalarını bu tanrıçayla bağdaştırırlar. Dolaşan Hekate’nin yanındaki köpekleri gören diğer köpeklerin havlamaya başladığına inanırlarmış.”

Salih: “Geziyor mu böyle?”

Erdal: “Özellikle dolunaylı gecelerde dolaşıyormuş. Böyle gecelerde yolların kavşak noktalarına onun için peynir, yumurta, çörek ve balık bırakırlarmış kansız adak olarak. Hatta kapılarla yol ağzına kötü ruhları kovmak amacıyla dikilen sütunlara da “Hekateia” denirmiş.”

Ben: “Onu bu denli korkunç yapan şey ne?”

Erdal: “Gece tanrıçası işte. Gecenin karanlık güçlerine hükmeder. Ay ve büyü tanrıçasıdır. Pantheon’da Zeus’tan başka hiçbir tanrıyla bağı yoktur. Yeraltının anahtarlarını tuttuğundan ruhların da tanrıçasıdır. Geceleri en sık dolaştığı yerler kavşak noktaları ve üç yol ağzıdır. Yani kötü ruhların dolaştığına inanılan yerlerdir. İntikam büyülerinde onun adı anılır, onun aracılığıyla yapılır en karanlık büyüler. Ama tabi daha korkuncu var.”

Ben: “Onun gerçek olması gibi mi?”

Erdal: “Evet o da korkunç. Ama korktuğum şey başka. İnsan kurban edilmiş olan. Bu pek bilinen bir uygulama değil. Ama mantıksız da değil. Korkunç şeylerin tanrıçasına kanlı kurban…”

Salih: “Bana hala garip geliyor be adaj. Bu şimdi tanrıça falan gerçek mi yani bunlar?”

Erdal: “Mitoloji, mitolojidir. Ama buradaki şey gerçek. Gerçekliğinden şüphe ediyorsan yukarıda dolaşan şeye tekrar göz atmayı deneyebilirsin.”

Bir anda olduğum yere çöktüm. Salih’le Erdal da yere oturdular. Hayli yorgunduk. Yukarıdan herhangi bir koşturma ya da bağırma sesi gelmiyordu. Erdal’a döndüm: “Şimdi bizi dışarı salmayacağı anlaşıldı. Kurbana ihtiyacı var. Onunla mücadele etmekten başka şansımız yok gibi görünüyor.”

Salih: “Gebertir bizi be…”

Ben: “Zaten gebereceğiz. Böyle durup ölmeyi bekleyemem!”

Erdal: “Düşmanı tanıdıysak mücadelede bir adım öndeyiz. Henüz güç kazanmış değil. İnsan bedeninde. Ona seslenebilirsek kızın bedeninden koparabiliriz. Dahası henüz kapı da tam açılmış değil.”

Ben: “Şunu tane tane doğru dürüst anlatsana!”

Erdal: “Kan döktükçe güç kazanacak, kapı aralanacak. Bizim gerçekliğimize geçiş sağlayacak. Kendi bedenine kavuşmak için. Biz eğer tıpkı egzorsizm ayinlerindeki gibi kıza seslenebilirsek geri getirebiliriz. Tehlikeli ama başka çaremiz yok.”

DEVAM EDECEK

Mehmet Berk Yaltırık

5 Mayıs 2017 – Edirne

Erdal gözlerini heykelden ayırmadan ağır ağır konuştu: “Eski Yunan tanrılarından. Ancak Olimpos’un 12 tanrısı arasına girememiş olanlardan. Anadolu, Karia kökenli bir külttür. Tarihçi Hesiodos’un kayıtlarında hayli yer bulabilmiş bir tanrıçadır.”

Aynur Kulak

SARRASİNE

Neredeyse Tanrı kadar insan yaratmış, yarattığı insanlar kadar hikaye yazmış, ön görüleri çok kuvvetli olmasına rağmen yazmak dışında girdiği her ticari işte iflas etmiş, yemek yemeyi aşırı seven obur bir yazarı yazmak; aslında özelliklerinin yarısını bile yazmadığım bir yazarı, onun yazdığı kitabı yazacak olmak başlı başına heyecan verici.

Honore De Balzac

Hugo'yu, Tolstoy'u, Dostoyevski'yi, Kafka'yı sevmeniz için bu yazarları öncelikle okumanız şart. Öyle sadece birkaç küçük hikayelerini, öykülerini okuyarak sevemezsiniz bu yazarları. O kalın romanları okumuş olmanız lazım. Fakat Balzac sadece fotoğraflarına bakarak bile sevebileceğiniz biri. Bir yazar. Benim için Balzac yarattığı karakterler, yazdığı hikayelerin ötesinde kendi kişisel hikayesinin çocuk kalmış yanlarıyla çok değerli. Balzac'ı hiçbir şey yazmasa da severdim. Yalnızca fotoğrafına bakarak.

Hugo'yu, Tolstoy'u, Dostoyevski'yi, Kafka'yı sevmeniz için bu yazarları öncelikle okumanız şart.

Sarrasine

Balzac'ın hayranlıkla okuduğum ve en sevdiğim hikayesidir. Seneler sonra tekrar okuyor olmam ilki kadar heyecanlandırdı beni. Serrasine kendine dayatılan klasik eğitimin dışında sanatçı olmayı seçmiş, bu uğurda seçimler yapmış ve hayatının aşkını bulmuş bir adamın hikayesi. Aşkının adı Zambinella'dır.

Kitap şu cümlelerle hikayeye giriş yapar:

"En gürültülü patırtılı şenliklerde herkesi, uçarı bir adamı bile alıp götüren o derin düşlerden birine dalmıştım. Elysee-Bourbon'un saati gece yarısını çalmıştı. Bir pencere aralığına oturmuş ve hareli kumaştan bir perdenin kıvrımları altına gizlenmiş olarak geceyi geçirdiğim konağın bahçesini gönlümce seyredebiliyordum. Yer yer karla kaplı ağaçlar ayın yeni aydınlatmaya bulutlu bir gökyüzünün oluşturduğu grimsi dipyüzey üzerinde güçlükle seçiliyordu. Ağaçlar bu olağanüstü ortam içinde görüldüklerinde, ünlü ölüler dansının dev imgesini yaratırcasına, kefenlerine pekiyi sarınamamış hayaletleri andırıyorlardı."

Sarrasina vakti zamanında Fransa'nın en ünlü avukatının oğlu olarak dünyaya gelir. İlerde kendisi de ünlü bir avukat olması için yetiştirilen Serrasina resme, eskizlere, heykeltıraşlara düşkündür. Nitekim sonunda ne yaparsa yapsın, hangi okullara gönderilmiş olursa olsun kendini resim yaparken bulur. Bu tutkusu onu okuduğu okuldan uzaklaştırır ve sonunda evden de kaçarak sadece ve sadece resim yapmaya ve hatta heykeltıraş olmaya soyunur. Bir gün o kadar güzel bir heykel yapar ki; ödüllendirilir. Serrasina ödülünü de alarak İtalya'ya gitmeye karar verir. İtalya'da da kısa zamanda başarıyı yakalar. Sadece resimle veya heykellerle değil sanatın her dalıyla ilgilenmeye başlar. Opera bunların başında gelmektedir. Bir gün ünlü bir operaya gider ve en ön sıradan da kendine yer bulur. Sahneye çıkan operet hem fiziğiyle hem sesiyle Sarresina'yı büyüler. İşte *'ideal güzellik'* sahnede, karşısındadır. Zambinella.

O günden sonra Serrasina'nın hayallerini yalnızca Zambinella süslemeye başlar. Ayaktayken, otururken, uzanırken, konuşurken onun eskizlerini çalışmaya başlamış. "Ya Zambinella tarafından sevilirim ya da ölürüm" Serrasina'ya bir gün bir adam yaklaşmış ve Zambinella'nın Cicagnaro'nun himayesinde olduğunu söylemiş. Bu durum ters tepki yaratarak Serrasina'nın daha fazla aşık olmasını sağlamış fakat olaylar artık hiç beklenilmedik bir notaya doğru sürüklenirken Serrasina Zambinella'ya daha da çok aşık olmaya başlamış.

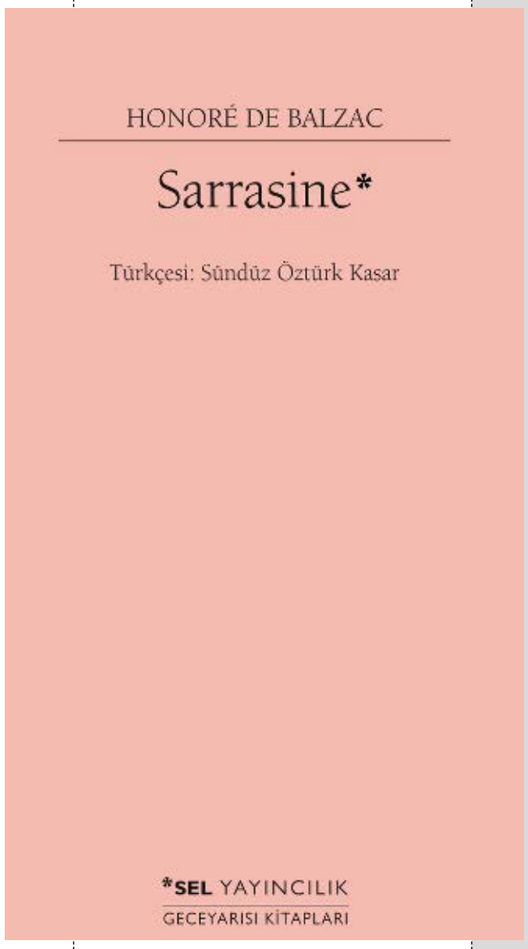

Hakikaten kitabın sonu 1830'lu yılları düşünürsek son derece cesur yerlere çıkmakta ve bağlanmakta. Kimsenin hayal edemediği şekilde hayal eden, buna rağmen gerçeklikten bir an bile sapmadan kalemini cesurca kullanan bir yazar Balzac. Serrasina her okuyucunun dimağına girmeli.

Serrasina

Yazar: Honore De Balzac

Türü: Hikaye

Çeviri: Sündüz Öztürk Kasar

Yayınevi: Sel Yayınları

Yayın Tarihi: 2017

Sayfa: 61

Dip Not...

Para kazanmak için tiyatroda başarısız denemeler yaptı. Edebiyatçılar Derneği başkanı olarak yazar haklarıyla ilgili girişimlerde bulundu.

HONORÉ DE BALZAC *(ASIL ISMI HONORE BALSSA)*

Fransız yazar.
(20 Mayıs 1799, Tours - 18 Ağustos 1850)

Asıl adı Honore Balssa'dır. Ancak ismini Balzac olarak değiştirmiş ve De ön takısını eklemiştir. Köy kökenli bir ailenin çocuğudur. Babası tüccardır. 6 yıl Vendome'da College des Oratoriens'te öğrenim gördü. Napolyon'un devrilmesinden sonra ailesi Paris'e taşındı. Burada 2 yıl daha okula gitti. 3 yıl bir avukatın yanında çalıştı. Ama küçük yaşlardan beri edebiyata gösterdiği eğilim ağır bastı. Trajedi türünü denediği 1819'da yazılmış *"Cromwell"* başarı kazanamayınca romana yöneldi. Para kazanmak için tarihsel, mizahi ve gotik romanlar yazdı. Bunları değişik adlarla yazdı. Basımcılık, yayıncılık, hatta dökümcülük yaptı. Başarılı olamayınca tekrar edebiyata döndü. Edebiyat hayatında çok başarılı eserler sundu. Birçok ülkede satılan romanları ve kitapları çok büyük ilgi gördü ve tepkileri üstüne topladı. Edebiyatta başarılı olan Balzac hayatının sonuna kadar edebiyatla uğraştı.

Edebiyat kariyeri[değiştir | kaynağı değiştir]

1829'da yazdığı *"Les Chouans"* isimli tarihi roman tanınmasını sağladı. Bu eser Türkçeye *(Köylü İsyanı 1974 ve Şu Anlar 1977 olarak)* çevrildi. 1824-1834 arasında yayıncılarından aldığı parayla bohem bir yaşam sürdü. 1829-1831 arasında yergici gazetelere yazılar yazdı. 1830'lardan sonra bir toplum tarihi yazmak amacıyla, eski ve yeni romanlarını üç bölüm altında toplamaya karar verdi. Örf ve âdet incelemeleri, felsefi incelemeler ve çözümleyici incelemeler. Bu tasarı 1834-1837 arasında 12 cilt olarak gerçekleşti. 1840'ta bu yapıtların hepsine Dante'yi anımsatan bir başlık koydu: *"İnsanlık Komedisi"*. 1842-1848 arasında 17 ciltlik bir baskı yapıldı. 1869-1876 arasında da 24 cilt olarak yayınlandı. Eserlerinde aynı kahramanlara tekrar tekrar yer verme düşüncesini geliştirdi. Bunu gerçekçiliğin baş romanı kabul edilen ve 1834'te yayınlanan *"Goriot Baba"*da uyguladı. 1836 ve 1837'de İtalya gezisine çıktı. 1828'de Versailles yakınlarında pahalı bir ev yaptırdı. Borç sorunu nedeniyle Passy'de bir eve yerleşti *(Bugün Balzac müzesi)*. Para kazanmak için tiyatroda başarısız denemeler yaptı. Edebiyatçılar Derneği başkanı olarak yazar haklarıyla ilgili girişimlerde bulundu.

1847'de Polonya'da sevgilisi Eveline Hanska'nın şatosunda kaldı. 1850'de Eveline ile evlendi Paris'e döndüler. Birkaç ay sonra yaşamını yitirdi. Geride 85'i tamamlanmış, 50'si taslak halinde eser bıraktı. Romanda gerçekçilik ve doğalcılık akımlarının yaratıcısı olarak kabul edilir. Mantıksal bir sıra izleyen olayların her şeyi gören bir gözlemcinin ağzından anlatıldığı, kahramanların tutarlı bir biçimde sunulduğu, kuralları belli *"klasik roman tekniğini"* Balzac'ın kurduğu benimsenir. Olağanüstü bir gözlem yeteneği ve güçlü bir hafızası vardı. Kendisini başka insanların yerine koyup onların duygularını paylaşmayı biliyordu. Eserlerinde nedenselliği ve arka plan ile karakterler arasındaki ilişkiyi açıklamakta ustadır. Bütün bu özellikleriyle *"romanın Shakespeare'*i sayılır.

1789'la başlayan ve uzun bir süreç alan Fransız Devrimi sırasında gelişen toplumsal değişimi anlatan; çatışmaları, iyiyi kötüyü ortaya koyan, Cumhuriyetçiler ve Kraliyetçiler'in 1830'da ülkeyi bırakıp gitmek zorunda kalan X. Charles'e dek yaptıkları kanlı kansız tüm çekişmeyi özellikle göz önüne seren, bireylerin bu çatışmadaki ulu düşüncelerin altında aslında kendi çıkarlarını nice korumaya çalıştıklarını betimleyen; sevgi, güç gibi evrensel konuları tüm çıplaklığı ve eleştirel bir yaklaşımla inceleyen; günümüz okuruna sıkıcı gelebilecek ama öncelikle Fransa

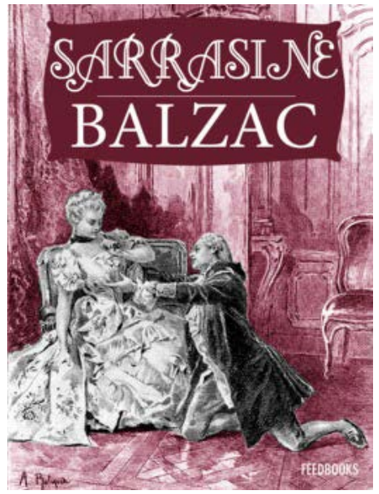

ve demokrasiyi algılayabilmekte yardımcı olması bakımından tüm dünya için önemli bir Roman yazardır. Fransız Devrimi'nin geçmişsel belgesidir kitapları.

Türkçeye çevrilmiş eserleri

Tours Papazı *(1949)*
Otuz Yaşındaki Kadın *(1963)*
Vandetta *(1943)*
Tefeci Gobseck *(1947-1961)*
Kırmızı Han *(1946)*
Terör Devrinde *(1979)*
Lois Lambert *(1946)*
Bir Havva Kızı *(1970)*
Onüçlerin Romanı *(1945)*

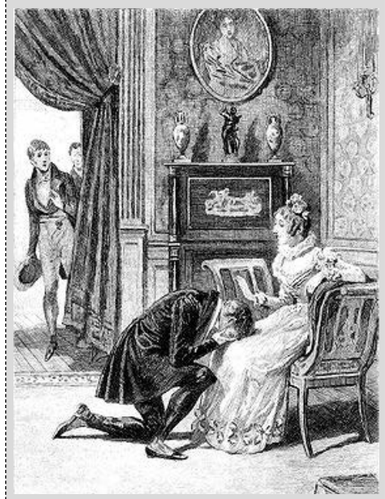

Altın Gözlü Kız *(1943)*
Kötü Kadınların Parlayış, Düşüşü *(1981)*
Köy Papazı *(1952)*
Karanlık Bir İş *(1947)*
Esrarlı Bir Vaka *(1949-1964)*
İki Gelinin Hatıraları *(Mémoires de deux jeunes Mariées) (Letters of Two Brides) (1940 - 1983)*
Köylüler *(1845, 1976-1985)*
Gizli Başyapıt *(Le Chef-d'oeuvre İnconnu) (2007 Samih Rıfat)*
Evde Kalmış Kız *(La Vieille Fille) (2008 Yaşar Avunç)*

Sezin Mavioğlu

Vitrinin önünde ağır adımlarla ilerleyerek sergilenen yemeklerden birini seçti.

KADIN VE YAĞMUR

Az önce yapış yapış kalabalığın içindeydi. Şimdi tükrük gibi kaldırıma fırlatıldı. Bir de otobüsün kapısı suratına öyle sert kapandı ki.. Alışılmış bir alınganlık hissetti. Aldı çekti kollarından yağmur onu, birlikte ilerlemeye başladılar. Kafasına kafasına vuruyordu kadının. Aklına çocukluğunda annesinin, kardeşinin kafasını yumruğuyla itişi geldi. Cebindeki son parayı çocuğuna "hayır" diyemediğinden büfedeki bir dergi için harcamış ama bunun intikamını da o yumrukla almıştı. Yağmur da öyle intikam alıyordu, "Yürü, yürü" diyordu iteleyerek. "Bakınma sağa sola, yürü. Sen düşünme, senin yerine ben düşünürüm." diyordu eski kocası gibi.. "Birazdan karnın acıkacak, bir restorana girip bir şeyler yiyeceksin." Dediği de oldu, haklı çıktı yağmur. Bir restorana girdi.

Vitrinin önünde ağır adımlarla ilerleyerek sergilenen yemeklerden birini seçti. Tepsisini aldı. Arnavut sözcüğü içini ısıtmıştı o yağmurlu akşamda. Anneannesinin mahallesindeki Arnavut Melahat geldi aklına. Saçlarını her sabah üşenmez, bigudilerle sarar, bekler, sonra onları tek tek özenerek açardı. Sonrası mı? Ondan güzeli yoktu sonrasında. Bütün gününü evde, mutfakta ev işi ve yemek yaparak geçirse de dalgalanan kıvır kıvır saçlarıyla ve makyajlı yüzüyle evinin sultanıydı o. Melahat'in ev hallerine imrenmiş olacak ki Arnavut ciğeri yemeye karar vermişti.

Küçük duvar dibinde kendine göre bir masa buldu. Yemeğe başladı. İç içe geçmiş ciğerler yağ içinde yüzüyordu. Biri birine benzemiyordu. Hepsi farklı ama iç içe. Yağlı yemek ağır geldi midesine, ekmek aldı, katık yaptı. Orası burası parçalanmış ekmek masanın üzerinde durmuş öyle bakıverdi kadına. Kanserli hücre gibi göründü gözüne. Teyzesi kanserden kaybetmişti hayatını. Saçını süpürge ederek onca yıl çocukları için çalışmış didinmiş, tam rahata erecekken buralardan göçüp gitmişti. "Yeter be," dedi içinden; "Akşam akşam üşüştünüz başıma.." Zihninde ufalanmış düşünce kırıntılarını elinin tersiyle saçını ittirerek silkeledi. Dokunmadı bir daha ekmeğe..

Güzel hissettirmeyen her şeyden kaçıyordu bugünlerde. Dışlanmış, tabağın kıyısına atılmış bir ciğer tanesine çatalını bıçak gibi sapladı tam ciğeri ağzına atacaktı ki elektrikler gitti. Her yer örtünmüştü karanlıkla. Bu kararma hali hoşuna gitmişti. Kapanma hali huzur verdi. Dışardaki yağmurdan saklanmıştı bu sayede.. Kadını göremeyen yağmur iyice kudurmuştu. Kaldırımı parçalamak ister gibi atıyordu damlalarını..

Karanlığa sığınan kadın kafasında bir oyun tasarladı:

Önündeki boş masada bir adam oturmalıydı. "Jenaratör yok mu sizde usta? Neden karanlıkta bırakıyorsunuz bizi?" demeliydi bu adam. Usta elindeki kepçenin üzerindeki yağlardan kurtulmak için kepçeyi tencereye hızlı, sert, kısa kısa vurmalı, "yok alacağız ama bir dahaki ay" demeliydi. İki adam karanlıkta bağıra çağıra sohbet etmeye başlamalı, kadın kenarda, karanlıkta sessizce oturarak onları dinlemeliydi.

"Usta yemeklerin pek lezzetli hani; ellerine sağlık."

"Yarasın."

"Nerden öğrendin sen yemek yapmayı? Yenge güzel yemek yapıyor galba!"

"Yenge güzel yemek yapar Allah için.. Ama o anca ev ahalisini doyurur. Kadın kısmı aşçılığı beceremez kardeşim.. Benim Bolulu bir ustam vardı. Ben yemeği ondan öğrendim. Zamanında Bolu'da Abaza düğünlerinde bin kişilik yemek çıkarttığımız oldu. Lezzetine de lezzetliydi yemeklerimiz, herkes bizi konuşurdu düğün dernek sonrası.." Sohbet uzayıp gitmeliydi. Karanlığa ve yağmura inat insanlar pek keyifli olmalıydı.

Birden bire yeni bir başlangıç yapılıyormuş hissiyle her yer aydınlandı. Sessizlik de geri döndü. Karanlığa sığınıp içlerini döken, paylaşan, dertleşen insanlar aydınlıkla birlikte yeniden kendi dünyalarına döndüler.

Yola devam edilmeliydi. Kadın masadan kalktı. Önündeki boş masaya doğru ilerledi. Önündeki boş masada bir adam oturuyormuş gibi aldı tuttu onu; koluna girdi. Birlikte dışarı çıktılar. Yağmur uzaklaştı bir süreliğine..

Ayraç...

Dizifilm Replikleri...Criminal Minds/Beyond Borders

Kitap

Duyuru

Bilimkurgu sinemasının popüler alt türklerinden biri olan post apokaliptik filmler, geçmişten günümüze sürüklene sürüklene taşınan geleneksel kaygıların; güncel insanın cebindeki yepyeni korkular ile buluşarak yeniden şekillenmesine sebep olan ve gelecekte gerçekleşmesi muhtemel görünen toplumsal çöküş serceinin ardından yaşanacağı düşünülen daha karanlık dönemlere dair sert vizyonlara yer vermektedir. Özellikle son yıllarda yaşanan çevresel ve ekolojik felaketler ya da bilim ve teknik alanındaki gelişmeler, insanların kolektif hafızalarını kalın kalın kazınan *"toplumsal çöküş sürecinin"* hazırlanacağına dair izlenimleri güçlendirmişlerdir.

İster çorak topraklarda bir yudum su için mücadele eden, fetiş deri kıyafetli bir kahraman olsun, isterse üstün yeteneklerini toplumun geri kalanından saklamak zorunda kalan bir mutant… Su depolarını ateşe veren bir kadın, oğlunu yamyamların gazabından korumak için uğraşan bir baba, sevdiceğini zombilere yem etmemek için mücadele eden bir liseli genç ya da yer altına sığınıp ölümü bekleyen yaşlı bir keşiş… Hepsi gezegenin yıkıntıları arasında gezinen birer kaybedendir. O karanlık gelecekle yüzleşmek zorunda kalmamanın formülünü ise bizzat *"sistemin kendisi"* verir.

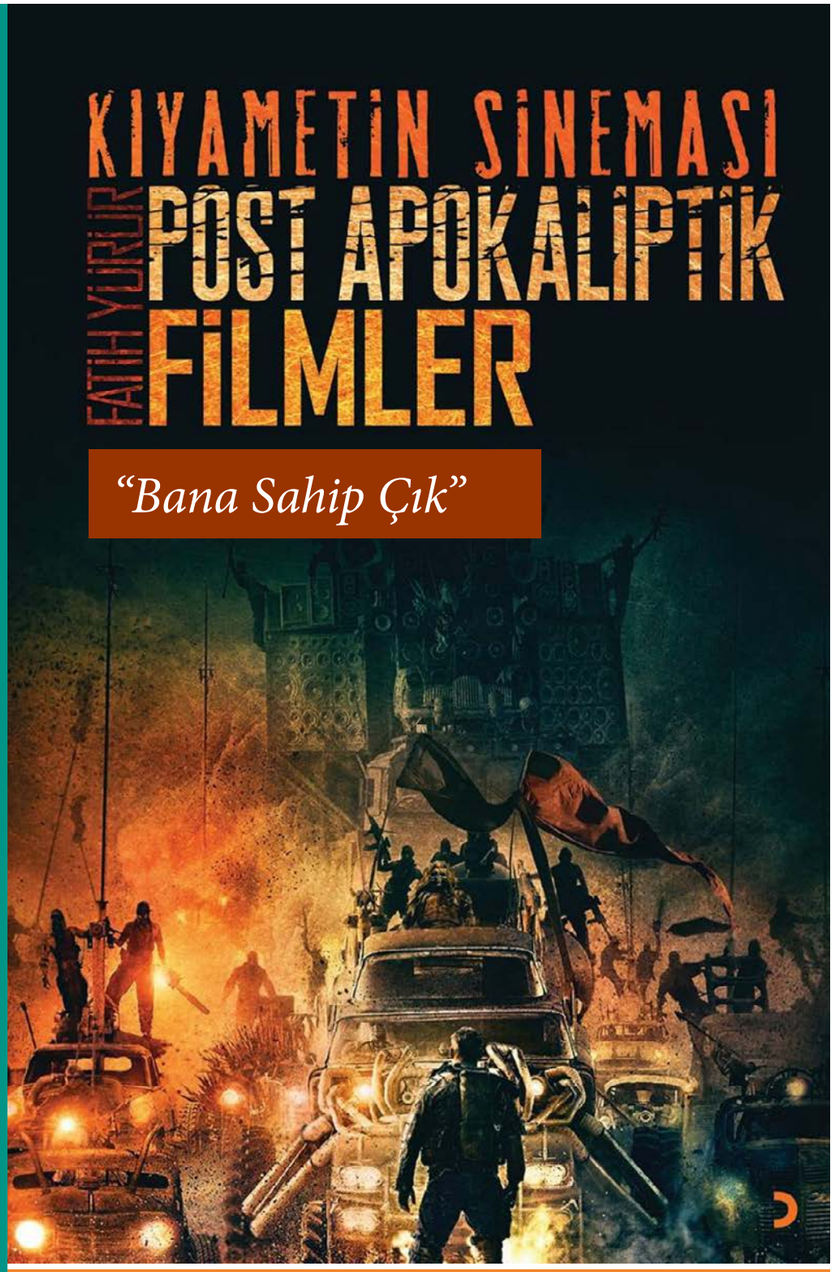

CİNİUS YAYINLARI

Yayın Tarihi	:	2017-03-03	Cilt Tipi	:	Karton Kapak
ISBN	:	6053239482	Kağıt Cinsi	:	Kitap Kağıdı
Baskı Sayısı	:	1. Baskı	Boyut	:	16 x 23 cm
Dil		TÜRKÇE			
Sayfa Sayısı	:	320	Kitapyurdu Fiyatı	:	19,60
			Liste Fiyatı	:	28,00

Gökçe Mehmet Ay

“Teğmenim, çipin kayıtları düzgün gözüküyor.” Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Kafasını taşıyıcının tavanına çarpmamak için iki büklümdü.

SIZMA GÖREVİ

Timsah pilotu, radara yakalanmamak için, taşıyıcıyı ağaçların üstünden son sürat uçuruyordu. Hekate altımızdan hızla akıp gidiyor, evimden uzak bu yabancı gezegeni taşıyıcının kameralarından izliyordum. Üstünden geçtiğimiz arazi fırtınanın etkisi ile harap olmuştu. Tsolket sürüleri nehirlerin etrafında yarasaya benzer kanatlarını çırparak, bir suyun içine bir dışına çıkıp, oynuyorlardı. Bir kaç büyük yaratık da gördüm ama isimlerini bilmiyordum. Hekate hakkındaki bilgim bu gezegene geldiğim bir kaç gün içinde artmış olsa da yeterli değildi. Timsahların başkenti Quezlac’a yapılan saldırı sonrası Hekate’de bir iç savaş başlamıştı. Galaksi Meclisine yakın bir yönetici olan Baş Sözcü Itzlan’a saldıranlar, Akıncılara ve korumak için Hekate’ye geldiğimiz diplomatlara da saldırınca işe dâhil olmuştuk. Yörüngeden bizi izleyen Gayretgah sayesinde isyancılardan öndeydik. Gayretgah’ın yardımı ile Yüzbaşı Tekin fırtına sonrası değişmiş alanı gözleyip plan yaparken ben dinlenebiliyordum. Taşıyıcıyı almak için yaptığımız son operasyon sonrası üstümde atmakta zorlandığım bir halsizlik vardı. Cebimden pekmez aromalı enerji macunlarından birini çıkartıp yemeye başladım. Daya ve Yiozi taşıyıcının ortasında başkente nasıl sızıp, elçilikteki birliğe ulaşabileceğimizi konuşuyorlardı. Çipim sürekli arıza kontrolüne giriyor ama bir türlü hata bulamıyordu. Elektronik harp uzmanı Jake’e son raporu gönderip gözlerimi kapattım. Bir kaç dakika geçmeden Jake yanıma geldi.

“Teğmenim, çipin kayıtları düzgün gözüküyor.” Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Kafasını taşıyıcının tavanına çarpmamak için iki büklümdü.

“Peki, neden sürekli kontrol döngüsüne giriyor?”

“Bilmiyorum. Kayıtlara göre zırh haberleşme modülünden arıza kesintisi geliyor ama kontrol döngüsü bir şey bulamıyor. Buna rağmen zırh haberleşme modülünde bir gecikme var.”

“Bu gecikme benim zırhlı operasyonlarımı etkiler mi?” Jake başını salladı.

“Hayır, saniyenin milyonda biri bir gecikme var. Sizin kontrol rakamlarınız bu gecikmeyi toparlayabilecek seviyede.”

“Teşekkürler Jake, operasyon sonrası çipi kontrol edebilir misin?”

“Kurallara göre en kısa zamanda kontrol etmem gerekiyor Teğmenim.” Jake sıkıntıyla Yüzbaşı’ya baktı.

“Ne var Jake?”

“Bu kayıtları da amirlerime iletmek zorundayım. Olası çip arızası belgesi tutacağım.”

“Anlıyorum, ne yapman gerekiyorsa hallet.” Jake selam verip diğer akıncıların yanına gitti. Taşıyıcının köşesinde beni yalnız bıraktı.

Akıncı için en büyük tehlike ölmek değildir. Ölüm kanatları taktığımızda yüzleştiğimiz bir tehdittir. Ancak çip arızası kanatlarının koparılması demekti. Zırhı ve diğer ekipmanlarıyla bağ kuramayan bir akıncı işe yaramaz bir akıncıydı. Geri hizmetlere bile gönderilmezdiler. Onları Galaksi Meclisinin Akıncılar için ayırdığı özel bir tatil gezegeninde hayatının sonuna kadar tatil ile hapis arası bir ceza beklerdi. Oradaki hava sıcaklığı büyük ihtimalle Hekate’ninki gibiydi. Belki de buna alışmalıydım.

Yüzbaşı çiplerimize Gayretgah’dan aldığı bilgileri gönderdi. Başkent Quezlac’a varmak için geçmek zorunda olduğumuz bir dağ geçidi tutulmuştu. Yüzbaşının sesi kulaklarıma uğramadan zihnimde yankılandı.

“Geçidi tutan timsahların bir de haberleşme merkezi var. Düşman gücü Quezlac’a giden tüm girişleri tutmaya yeterli olmadığı için alarm kurmuş gibi gözüküyor. Eğer geçitteki bu birliğe saldırırsak yerimizi anlayacak ve tüm gücüyle bize saldıracaktır.”

“O zaman onları karargaha haber vermeden yok etmemiz gerekiyor.”

“Evet Teğmenim göreve hazır mısın?”

“Yol boyunca dinlendim komutanım, hazırım.”

“Ekibe kimleri alıyorsun?”

“Elektronik harp için Jake, özel operasyon bilgisi için Daya ve saha bilgisi için Yiozi”

“Tamam Halil, ekibini hazırla yarım saat sonra sizi indiriyoruz.”

#

Gün sonlanırken, gökyüzü kızıla boyanmıştı. Daya ve Yiozi önde, Jake ve ben arkada ağaçlık araziden vadiyi saklayan tepeyi tırmanıyorduk. Jake sırtında elektronik harp ekipmanı çantası, gözlerinde sinyal bilgileri ile yürümesi zor olduğu için ona yardımcı olmak benim görevimdi. Yiozi ve Daya ise saldıracağımız noktayı seçeceklerdi.

“Jake hala neden elektronik harp seçtiğini anlamıyorum. Takımdaki en ağır sırt çantası sende, kim ister ki?” Jake güldü.

“Elektronik harp en iyi bildiğim iş, komutanım.”

“Nerede öğrendin?”

“Biliyorsunuz ben istasyon doğumluyum.”

“Evet biliyorum.”

“Annem gaz devinin yörüngesindeki KL-48’e geldiğinde bana hamile olduğunu

bilmiyormuş. Yasak olmasına rağmen onları taşıyan gemi mürettebatından bir tayfaya kapılmış." Jake çantasından yukarı uzanan antenler ağaçlara takılmasın diye dikkat ederek dalların altından geçti.

"İstasyonda hamileliği durduracak ilaçlar varmış ama beni istemiş. İstasyon müdürünün ve doktorun tüm ısrarlarına rağmen beni KL-48'de doğurmuş. İstasyon reviri böyle bir durum için hazırlıklıymış ki bana doğar doğmaz yerçekimi hastalığına yakalanmayayım diye ilaçlarımı vermişler. KL-48 bilim ve maden istasyonudur. Aileler pek azdı, onların da çocuğu yoktu. Koca istasyonda tek çocuk uzunca süre bendim. Mühendisleri, bilim insanlarını izleyerek eğitimimi tamamladım. Daha küçük bir çocukken istasyon sistemlerini avcumun içi gibi öğrenmiştim. Artık kendi yolumu çizme zamanı geldiğinde uzay kuvvetlerine katıldım. Onlar da beni test ettikten sonra elektronik harp çavuşu rütbesi ile Akıncılara yolladılar."

"Annen de bilim insanı mıydı?" Jake kahkahasını zorlukla bastırdı. Yola devam ettiğimizde Daya ve Yiozi arayı bir kaç adım açmışlardı.

"Annem aşçıydı. Bilimden de mühendislikten de pek anlamazdı ama çok güzel yemek yapardı."

"Peki baban?"

"Babamı hiç görmedim. Küçükken korsanlar ya da İmparatorluk askerleri ile çatışmada öldüğünü düşünürdüm. Büyüdükçe belki de benden hiç haberi olmadığını, olsa da istemediğini düşündüm. Annem de bana cevap vermezdi. Zaten Akıncı ailem varken başkasına ihtiyacım olmadı."

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Neyse ki saldırı noktasına varmıştık. Gece çökmüştü. Yiozi bizi bekliyordu. Jake çantasını yere koyup aşağıdaki birliği izleyebileceğimiz bir noktada ekipmanını kurdu. Daya'yı göremiyordum. Gölgelerin arasında kaybolmuştu. Yiozi'ye elimle başlamasını işaret ettim. Dev timsah sessizce dağın yamacında kayboldu. Ben tabancalara susturucu takarken, Jake ekipmanı kurmuştu. Elinde arazi elektronik harp kutusu beni bekliyordu. Vadiye doğru sürünerek inmeye başladık.

Taşlar güç kalkanımı geçip etimi kesemiyordu ama baskısını hissediyordum. Yaklaştıkça timsahların seslerini duymaya başladım. İki nöbetçi vardı. İki tanesi de arazi ocağının başında yemek yiyorlardı. Rüzgâr timsahlardan bize doğru esiyor, yemeklerinin kokusunu bize taşıyordu. Yiozi ve Daya'yı aradım ama göremedim. Çipimdeki sayaç sona erdiğinde Daya gölgelerin arasından sıyrılıp ilk nöbetçinin boğazını monafilaman bıçakla kesiverdi. Timsah çığlık bile atamadan yere düştü.

Yiozi ilk timsahın çırpınışları bitmeden, karanlığın içinden hayalet gibi çıkıp ikinci nöbetçinin kalbine bıçağını saplamıştı. Dev pençesi ile çığlık atmaması için timsahın ağzını kapatıyordu. İkisi beraber yere düştüler. Bekleyecek zaman yoktu. Saklandığımız yerden kalktım ve timsahlara doğru fırladım. Jake de peşimden geliyordu.

Ocağın yanındaki timsah gelişimi gördü. Aramızda yirmi metreden az mesafe vardı. Tabancamı doğrulttum ve ateş ettim. Üç plazma mermisi geceyi yarıp timsahın bedenine saplandı. Benden bir kaç saniye sonra Jake de timsahını vurmuştu. Zaman yoktu. Hızla koşup haberleşme çadırına daldım.

Masanın başında oturan timsah beni görünce kuyruğuyla masayı devirip, sol yumruğunu savurdu. Yumruğunun çarpmasına izin verdim. Güç kalkanı kaburgalarımın kırılmasını engellemişti ama yumruğun acısını dişlerimde hissettim. Acıya aldırmadan tabancamı çenesinin altına dayadım ve ateş ettim.

Her şey bir anda oluvermişti. Jake kapıdan girip, timsahın öldüğünü görünce silahını kılıfına koyup telsizin yanına koştu. Kabloları taktı ve sisteme saldırdı. Gözünün önünden akan bilgiyle donup kalmıştı. Onun akışına istesem girebilirdim ama dikkatini dağıtmak riskliydi. Başını kaldırdığında Daya ve Yiozi de gelmişlerdi.

"Tamam komutanım, sistem kontrolüm altında. Ancak bir problemimiz var. Asiler şehrin güvenlik kameralarını ele geçirmişler. Onlar tarafından fark edilmeden girmemizin bir yolu yok."

#

Yüzbaşı geldiğinde Jake tüm sistemi incelemişti. Çadırın önünde, timsahların ocağının başında toplanmıştık. Daya, Yiozi ve Büyükelçi de katılabilsin diye çipsiz konuşuyorduk. Yüzbaşı Tekin Gayretgah'dan gelen haritayı tabletlerden birine yüklemişti. Şehre ve elçiliğe ne kadar yakın olduğumuz haritada gözüküyordu. Jake'in yüklediği kamera kapsama alanlarının kırmızı çizgileri duvar gibi şehri sarmıştı. Yüzbaşı Tekin, başını tabletten kaldırıp Yiozi'ye döndü.

"Evet, üçüncü sofra yamağı. Senin bir fikrin var mı?"

"Yüzbaşı Tekin, kameralar asayiş için yerleştirilmişti. Asilerin onları böyle kullanabileceği kimsenin aklına gelmemişti. Tahmin etsek o sistemi de sustururduk."

"Düşman sadece bizim tahmin ettiklerimizi yapsa savaşlar çok kolay olurdu. Bu durumda ne düşünüyorsun?"

"Kamera kontrolü ile çok küçük bir kuvvetle tüm şehirde hâkimiyet kurabilirler. Gayretgah'dan gelen görüntülere göre Başkanlık Sarayı ve sizin elçilik dışında direniş kalmamış."

"Yiozi biz düşmanı şaşırtacak bir yol lazım. Akıncı takımım küçük ancak biz akıncılar düşman hattının ardında onun savaş etkinliğini düşürecek görevler için de eğitildik. Bizi fark edilmeden şehre sokmalısın. Yoksa başarı şansımız düşük."

Yüzbaşı'nın söylemediği, söyleyemediği ama bizlerin bildiği sürprizin çok büyük bir güç çarpanı olduğuydu. Sayıca küçük hatta ateş yeteneği düşük birlikler bile sürpriz faktörü ile kendilerinden daha güçlü birlikleri yenebilirlerdi. Hepimiz Yiozi'ye bakıyorduk. O yüzden pilot konuştuğunda başta ne dediğini anlamadık.

"Eski doğumhane tünellerini kullanabiliriz." Yiozi şaşkınlıkla pilota baktı.

"Haklısın, neden benim aklıma gelmedi." Pilot kuyruğunu kıvırıp gülümsedi.

"Siz kadınlar doğumhaneyi unutmak istiyorsunuz, ondandır." Yiozi çipin kahkaha olarak tercüme ettiği bir ses çıkardı.

"Evet Yiozi, sanırım bir çözüm var."

"Evet Yüzbaşı, eski doğumhane tünellerinden şehre ulaşabiliriz."

"Yiozi çipte doğumhane tünelleri diyor, sanırım bir arıza var."

"Hayır Yüzbaşı Tekin, doğru tercüme ediyor. Bizler zamanı geldiğinde yumurtalarımızı nem kontrollü tünellerde doğururuz. Yavrularımız çıktığında derileri güneşe dayanıklı olmaz. O tünellerde büyüdükten sonra dışarı çıkarlar." Kimse Yiozi'nin yumurtlamak yerine neden doğurmak dediğini sormadı. Çevirinin ya da onların kültürünün bir etkisiydi herhalde. Hepimiz Yiozi'nin gözlerinde yavrularına ne kadar önem verdiğini anlayabiliyorduk. Yüzbaşı ve Yiozi toplantının kalanında bir daha yavrular hakkında konuşmadılar.

Toplantı Yiozi'nin bize tünellere giriş için en uygun yeri bulmasıyla sonlandı. Yüzbaşı Tekin tüm ekibin beraber gitmesini emrettiği için; taşıyıcı ile şehrin yakınına kadar gidip, tünellere girecek oradan da elçiliğe çıkan bir yol bulacaktık. Taşıyıcıdayken zırhımın içine girmiş, tüm sistemlerimi açmıştım. Zırhımın enerjisini Jake'in dâhiyane çözümünü kullanıp taşıyıcının reaktöründen şarj etmiştim. Zırhım sadece bedenimi korumuyordu, zihnimin sınırlarını da arttırıyordu. Gayretgah'ın gözlerinden Hekate'yi ve onun uydusunu görebiliyordum. Uydu muhteşemdi. Atmosferi yoktu ama bir zamanlar üzerinde yaşam varmış gibiydi. Taşıyıcı durduğunda düşüncelerimden sıyrıldım ve dışarı çıktım. Hekate'nin sıcağı içeri giremiyordu. Takım hala yaralı olan Yüzbaşı ve askeri eğitimi olmayan Büyükelçi Ogawa etrafında konuşlandı. Yiozi ve Daya öncülük yapıp ormanın içinde tünelin girişini arayacaklardı. Pilotsa Büyükelçiye yardımcı olacaktı. Ağaçların arasından dikkatlice yürüdük. Zırhımın gözcü programını çalıştırdım. Gecenin karanlığında, Hekate'nin canavarlarından birine daha yakalanmak istemiyordum. Bir kaç adım atmıştım ki zırhın işlemcisi tüm dost kaynakları

kullanmak için izin istedi.
Kabul ettiğimde orman bir anda aydınlandı. Kameraların gözlem alanına, hatta şehrin içlerine kadar ulaşan bir güvenlik ağına bağlanmıştım.

"Jake bir kontrol ağına bağlandım. İnceler misin?" Jake çipten cevap verdi.

"Komutanım, ben herhangi bir ağ görmüyorum."

"Nasıl olur, oldukça da ayrıntılı bir ağ var. Sana paylaşıyorum." İkinci adımımı atmadan Jake'den cevap geldi.

"Bu ağ Timsahların bildiğimiz güvenlik ağlarına benzemiyor. İzin verirseniz bir takip programı göndermek istiyorum." Jake bunu söyledikten sonra zırhım takip programını çalıştırmak için izin istedi. İzni verdim ve yürümeye devam ettik. Yiozi ve Daya taştan bir geçidin başında bizi bekliyorlardı. Quezlac'ın derinlerinde tünellere girdik.

#

Tüneller Hekate'de her yer gibi nemliydi. Duvarlarda parıldayan yosunlar, tünele sihirli bir hava katıyordu. Zırhımın dış sensörleri sıcaklığın en az dışarısı kadar belki bir kaç derece daha yüksek olduğunu gösteriyordu. Yiozi'nin yanına gidip bu sıcaklığın sebebini sordum.

"Halil Teğmen, yavrularımız soğuğa dayanamazlar. O yüzden şehirlerimizi jeotermal aktivitenin yüksek olduğu yerlere yaparız. Mühendislerimiz gerektiğinde yeraltı sularının yönünü değiştirip sıcak su kaynakları oluşturmada uzmandırlar." Eliyle duvardaki yosunları işaret etti. "Bak bu yosunlar da mühendislerimizin eseri. Arinek'in hediyelerinden yapılmıştır. Işığı yolumuzu aydınlatır."

"Işıklar güzel ama bu tünellerde yavrulara rastlamayız değil mi?" Yiozi başını salladı.

"Hayır, bu tünel hattının kullanımı on yıl önce tüm bir kreş ve koruyucu annelerin kaybolmasıyla durduruldu."

"Ne olmuştu?"

"Kimse bilmiyor, ancak büyük ihtimalle ani bir su baskını yavruları ve koruyucularını uzaklara taşımıştı. Eğer koruyucu annelere bir şey olursa yavruların şehri bulması mümkün değil."

"Öldüler mi diyorsun?" Yiozi su birikintilerinin kenarından geçti. Kısık sesle cevap verdi.

"Hayır, yavrular için ölümden büyük tehlikeler vardır."

"Nasıl yani?"

"Yavrular eğer koruyucu anneler onlara Xcolet olmayı öğretmezse Kruxclen gibi vahşi yaratıklara dönüşürler."

"Yavrularınız onlara yol göstermezseniz dev canavarlara mı dönüşürler diyorsun?"

"Evet, her zaman dev boyutlara gelmeseler de hepsi yabanileşirler." Yolu kapatan kökleri zırhımla parçalayıp girişi açtıktan sonra Yiozi'ye döndüm.

"Onları kurtarmanın bir yolu var mı?"

"Hayır. Derler ki Arinek geldiğinde Tanrılar Xcolet'leri ona yardım etmesi için görevlendirdi. Ancak Arinek Xcolet'lerin işine uygun olmadığını söyledi. Bunun üzerine Tanrılar Xcolet'i şimdiki haline dönüştürdü. Bu sayede Arinek'e karanlığın içindeki savaşında ve görünenin ardındakiyle olan mücadelesinde yardım edebildik."

"Umarım o yavrular da yolunu bulabilmiştir."

"Ben de Halil Teğmen, ben de."

Tünellerde bir buçuk saat ilerlemiştik ki Yiozi durdu. Geniş, parıldayan yosunlarla dolu bir salona varmıştık. Yerlerde çeşitli renklerde kırık yumurtalar vardı. Yiozi Daya'ya devam etmesi için bir el işareti yaptı. Ben de Yiozi ile beraber arkadakilerin gelmesini bekledim. Onun neden durduğunu tahmin ediyordum.

"Yiozi burası o bahsettiğin kreş miydi?" Yiozi üzüntüyle odanın ortasındaki çukura bakıyordu.

"Evet, Halil Teğmen. Burada yavrular toplanır ve koruyucu anneler eşliğinde oynarlar ve beslenirlerdi."

Odayı timsahlarla dolu hayal ettim. Yüzlerce minik timsahın çukura doluştuğunu gözümde canlandırdığımda ürpermiştim. Kreşi bırakıp yola devam ettik. Tünel genişleyip ikiye ayrılıyordu. Soldaki tünelin dibinde yapışkan bir sıvı vardı. Sağda ise parıldayan yosun garip bir renge bürünmüştü. Geridekiler kreşten çıkmak üzereydiler. Tünelden gelen gürültüyü duyunca kafamı çevirdim. Daya tüfeği sırtında bize doğru koşuyordu. Bana da "kaç" diye bağırdı ama Akıncı Ocağında bize ilk tepkimizin savaşmak olması öğretilmişti.

Yere diz çöktüm. Zırhımın sırtından M43 Plazma tüfeğimi çıkarttım. Zırhın parmaklarından çıkan kablolar tüfekle bütünleştiler ve nişangâh zihnimde belirdi. Zırh delici mermiyi seçip beklemeye koyuldum. Fazla beklemem gerekmeden onu gördüm.

Bembeyazdı. Karanlığın içinden tüneli kaplayarak çıkıyordu. Vücuduna küçük gelen bacakları vardı. Kocamandı, ağzını açtığında boğazına kadar dizilmiş onlarca sıra dişini gördüm. Gözleri yoktu. Sadece ağız ve pullarla kaplı gövdeden oluşmuş gibiydi. Nişangâha odaklandım ve tetiği çektim. Kafatasındaki şişkinliklerden birini vurdum, zırh delici saplandı ve orada kaldı. Bana doğru gelmeye devam ediyordu.

Bir el daha ateş ettim ve ağzının tam üstünden vurdum. Durmadan üstüme doğru geliyordu. Hekate'de bir daha canavarlara yem olmak istemiyordum. Zırhım dev yaratığın zayıf noktasını işaretledi. Zırh bilgisayarı nasıl yaptıysa damağından beynine bir yol bulmuştu.

Yaratık kemiklerimi titreten çığlığının üstümden akıp geçmesine izin verdim. Düşüncelerim parmak ucumdan M43'e aktı. Canavar ağzını açtığında hazırdım. Tetiği çektim ve zırh delici üç mermi canavara doğru uçtu. Açık ağzından içeri girdiler. İlki zırhsız damağında büyük bir yara açtı. İkinci ve üçüncü yaranın içinden yukarı gitti. Canavarın acı dolu çığlığı bir anda kesildi. İpi kesilmiş bir kukla gibi dondu. Atalet onu öne savurdu. Dev canavar sürüklenerek üstüme geliyordu. Kaçacak zamanım yoktu. Durduğunda ayaklarımın dibindeydi. Ölmüştü. "

#

Canavar tüneli kapatmıştı. Yiozi kuyruğunu yere vurup, başını sağa sola savurarak canavarın başına başını dayadı. Çip kelimeleri tek tük tercüme ediyordu. Pilot ve Yiozi pullu yüzlerinde kederli bir ifade ile şarkıyı söylediler. Kaybedilen imkanlara, kaybedilen zamana bir ağıt yakıyorlardı. Canavarın kaybolan timsah yavrularından biri olduğunu o zaman anlamıştık. Sessizce Yiozi ve pilotun ağıtlarını bitirmesini bekledik.

Yiozi canavarı olduğu yerde bırakmamız gerektiğini söyledi. Yolu biraz daha uzatarak bizi yukarı çıkarabileceğini söyleyip öne o geçti. Ben de onu korumak ve olası elektronik tuzaklara karşı hazırlıklı olmak için Jake'i de alıp yanına gittim.

"Halil Teğmen, Xcoletzer'i damağından vurarak öldüreceğinizi nasıl anladınız?" Gülümsedim.

"Ben değil, zırh bilgisayarı buldu. Ben sadece tetiği çektim."

"Komutanım, sizin zırhınızın tüm özelliklerini biliyorum. O zırhın bu kadar kısa sürede bu hesabı yapması mümkün değil."

"Bilmiyorum Jake, elektronik harp uzmanı sensin. Belki de Gayretgah'da yüklediğim dosyalarda yazıyordu."

İkisi de bana inanmamışlardı. Zırhım çıkış merdivenlerini bulduğunda bu anlamsız sohbetten kurtulmuştum. Zırhsız olduğu ve kolay gizlenebildiği için yukarı ilk Daya çıktı. Kapağı kaldırdığında hepimizin çiplerine şifrelenmiş bir mesaj ulaştı.

Gayretgah bir burgu tespit etmiş ve uzayı yarıp çıkan gemiyle savaşa girmişti. Zarar görmüş ama düşmanı durdurmuştu. Düşman gemisi yok olmadan önce Hekate'ye iki mekik göndermişti. Gayretgah'ın onları takip edecek yapısal bütünlüğü kalmamıştı. Mesajın sonunda Kaptan yardım getirmek için Broile'deki üsse burgu attığın söylemişti.

İsyancılara yakalanmadan Quezlac'a girmiştik ama şimdi düşmanlarımıza imparatorluk askerleri de katılmıştı. Elçilikten gelen yön gösterme sinyaline kilitlenip dışarı çıktım. Quezlac sabahı selamlıyordu. Gün bize yeni zaferler vadediyordu.

Çizgi Dünyasının Ünlülüleri Gündeme Dair

Ne Dediler..?